

Třídenní scéna v chrámu jeruzalémském

Vnitřním hlasem od Otce světla přijal a sepsal

Jakob Lorber

Motto:

Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky.

Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí.

Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: "Synu, co jsi nám udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali."

On jim řekl: "Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?"

Ale oni jeho slovu neporozuměli.

(Luk. 2,46–50)

„Všichni, kteří dopřávají sluchu Ježíši Kristu, mluví—li skrze nějakou apoštolskou duši, žasnou nad její moudrostí a odpověďmi. Neboť taková duše může zahanbit všechny znalce Písma. Mimo to slova její jsou naplněna také moudrostí, lásku vzbuzující, takže ani její odpůrci nemohou jim odolávat, ani odporovat. „(Berlemburská bible.)

Předmluva

V Písmu svatém čteme u Lukáše, že dvanáctiletý Ježíš seděl tři dny v chrámě mezi učiteli naslouchal jim a vyptával se „Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad rozumností a odpověďmi jeho.“ (2, 47). Nedovídáme se však, o čem Ježíš hovořil. Od oněch dob krouží myšlenky mnohých kolem otázky, co se tehdy vlastně přihodilo. Tento spis patří všem, kdo Ježíše milují a chtěli by se dovědět více o Jeho dětství a mládí.

Vznikl v době; kdy dialektický materialismus slavil první triumfy. V době, kdy usychala srdce v poušti myšlenek, odmítajících Krista, potkal Ježíš Kristus v tiché samotě prostou duši, naplněnou Bohem. Touto milostí vyznamenaný byl Jakob Lorber ze Štýrského Hradce. Stejně

jako k prorokům Starého zákona promlouval také z něho Duch Boží, kterého Lorber přijímal a slyšel jako vnitřní hlas.

Byl synem vinaře, který byl mimo to i kapelníkem hudební společnosti. Jeho matka byla zbožná, moudrá žena, svého prvorozeného velice milovala. Už od mládí projevoval značné nadání. Měl být knězem, studoval tento obor, po dokončení studia se však věnoval svému oblíbenému oboru, hudbě. Když mu bylo čtyřicet, přijal místo kapelníka v Terstu. Lorber se připravoval k odjezdu. Tu se ale přihodilo něco, co podstatně změnilo jeho další život i práci.

Ráno 15. března 1840 dostalo se mu božského úkolu (a to povoláním vpravdě prorockým). Stejně jako věštcí na ostrově Patmos přikázal též jemu vnitřní hlas psát. "Vezmi své pero a piš!"

A tak psal první slova; která mu hlas diktoval: „Tak promlouvá Pán ke každému, a to je pravdivé a věrné a jisté. Ten, kdo chce se Mnou hovořit, nechť ke Mně přijde a Já vložím odpověď do jeho srdce. Avšak jen čistým, jejichž srdce je naplněno pokorou, dostane se zvuku mého hlasu. A s tím budu putovat ruku v ruce, kdo dává přednost Mně před celým světem a miluje Mne jako něžná nevěsta svého ženicha. Bude Mne vidět po všechny časy jako vlastního bratra, a jako Já věčně vidím jeho, dříve ještě než byl."

Od hodiny svého povolání zastřel Jakob Lorber svou osobnost božským úkolem, který mu byl dán; stal se z něho od té doby pokorný, v ústraní pracující "píšící sluha Boží."

„Začínal," píše jeho životopisec Karl Gottfried Ritter von Leitner "se svou prací téměř denně už před snídaní. Nejčastěji sedával u malého stolku, v zimě těsně u kamen, a psal, do sebe pohroužen, ne příliš rychle ani pomalu, ale bez přestávky, rozmýšlení nebo korigování, psal jako někdo, kdo přijímá diktát. Často opakoval, že mívá při přijímání diktujícího hlasu také vidění toho, co píše."

V roce 1858 napsal Lorber příteli: „Pokud jde o vnitřní slovo, o to, jak je dostávám, mohu povědět jen tolik, že přijímám svaté slovo Pána v oblasti srdce jako navýsost jasnou myšlenku, světlou a čistou, jako vyslovené slovo. Nikdo však; i když je u mne blízko, nemůže hlas vnímat. Pro mne však zní tento hlas jehož se mi milostí dostává, jasněji než každý hmotný tón."

Jakob Lorber sepsal do konce života asi 35 obsáhlých svazků. Hlavní díla jsou: Velké Evangelium Janovo, Boží říše (Die Haushaltung Gottes), Země a Měsíc, Přírodní Slunce, Duchovní Slunce, Ježíšovo mládí. Doplněk k poslednímu dílu tvoří knížka „Tři dny v chrámu."

Je třeba, ještě vysvětlit určitou zvláštnost jazykového stylu, neboť některé výrazy a obraty by mohly čtenáře zarazit.

Tajemný jasnozřivý život, jehož se dostává Bohem vyvoleným, je nevyslovitelný a nelze se divit, že jazyk – stejně jak tomu je u evangelistů o je uzpůsoben duchovní originalnosti věštců. Proroci Starého zákona mluví jazykem své doby, stejně jako mystikové středověku hovoří jazykem svým. Stejně tak hovoří mystik a věštec Jakob Lorber jazykem své doby.

Chceme-li zkoumat pravost, prorockého slova, neměli bychom se soustředit na vnější slupku. To by bylo nesprávné! Sadhu Sundar Singh, onen pozoruhodný křesťan Východu, napsal v poselství západnímu světu ke kritice modernismu v Bibli: „Příliš často sice přesně zkoumají vnější slupku, totiž styl, vnitřní pravděpodobnost časových údajů nebo osobitost autorů, nezkoumají však jádro, a to je skutečnost. Jak docela jinak se však přibližuje Bibli ten, kdo opravdu hledá skutečnost! Kdo má totiž jen jediné přání, vytvořit jednotu se skutečností (Bohem). Jemu vůbec nezáleží na tom, kdy nebo čí rukou byla kniha nebo Evangelium napsány. Ví, že zde má slovo Boží, které proroci a apoštolové sepsali tak, jak je k tonu přiměl Duch svatý."

(2. Petr 1, 21).

Podobné je tomu s poselstvím Jakoba, Lorbera. Nelze se totiž domnívat, že by Písmem svatým bylo Svaté Zjevení ukončeno. Znamenalo by to omezovat Boží účinnost. Bůh promlouvá, ve všech časech ke svým přátelům a sděluje jim svá tajemství. Tajemství Boží však jsou věčně nevyčerpatelná.

Učedník Jan napsal: „Je však ještě mnoho jiných věcí, které učinil Ježíš. Kdyby napsána byla každá. zvláště, myslím, že by ani celý svět neobsáhl těch knih, které by musely býti napsány.“ (21, 25).

Nechť čtenář této knihy sám pozná, jaký duch k nám promlouvá ze slov prostého "sluhy Božího".
Otto Zluhan

1. Obyčej zkoušet děti v jeruzalémském chrámě.

1) V celé říši Židů byl zvyk a předepsaný obyčej posílat děti, které dovršily dvanáctý rok, do Jeruzaléma, kde se jich v chrámě vyptávali starší, farizeové: a znalci Písma; co až dosud poznaly z učení o Bohu a prorocích.

2) Za takovou zkoušku byl také nařízen malý poplatek, po jehož zaplacení dostali zkoušení, jestliže si to přáli, proti dalšímu malému poplatku potvrzení, že obstáli. Jestliže se děti v každém ohledu vyznamenaly, mohly být přijaty do chrámových škol s vyhlídkou, že se jednou stanou služebníky chrámu.

3) Jestliže rodiče mohli prokázat svůj původ z kmene Levi, bylo přijetí do chrámových škol snadné. Jestliže to však rodiče prokázat nemohli, bylo přijetí obtížnější, a museli si příslušnost ke kmeni Levi koupit a chrámu přinést bohatou oběť:

4) Dcery byly z této zkoušky vyňaty – leč by si z popudu rodičů přály dát se vyzkoušet, a to proto, aby v nich Bůh našel větší zalíbení. V tom případě je zkoušely chrámové matky (starší) ve zvláštním domě a dívky dostaly také osvědčení o všech až do té doby nabytých znalostech a vědomostech. Takovéto dívky mohly se pak stát manželkami kněží a levitů.

5) Zkoušky chlapců a tím spíše dívek byly krátké. Jednou provždy byly určeny hlavní otázky, které každý žid už od pradávna znal z paměti.

6) Odpovědi na otázky byly dětem stále vtoukány do hlavy, a než zkoušející otázku dopověděl, byl už také zkoušený chlapec s odpovědí hotov.

7) Více než deset otázek zkouška neobsahovala, a je proto snadno pochopitelné, že netrvala déle než něco málo přes minutu. Obzvláště tehdy, když chlapec zodpověděl první otázku dobře a svižně, pak byly mu většinou ostatní prominuty.

8) Po vykonané krátké zkoušce dostal chlapec malý lístek, se kterým se i s rodiči měl hlásit u pokladny, kde předtím zaplatil poplatek za zkoušku; po předložení lístku zaplatil opět malý poplatek, chtěl-li mít na lístku potvrzení chrámu. Děti chudých rodičů musely předložit Signum paupertatis (potvrzení o nemajetnosti), jinak nebyly ke zkoušce připuštěny.

9) Doba zkoušek byla buď o velikonocích nebo na podzim (v říjnu, slavnost na paměť putování národa Izrael v poušti – pozn. př.) a trvala většinou pět až šest dní. Dříve než zkoušky v chrámě začaly, byli chrámoví služebníci vysláni do nocležen, aby zjistili, kolik asi je přítomno kandidátů.

10) Ten, kdo na sebe chtěl obzvláště upozornit, mohl tak učinit malým poplatkem, a byl povolán ke zkoušce dříve. Ostatní zůstali obvykle až na konec, s jejich zkouškami si nikdo příliš hlavu nelámal a vysvědčení jim obvykle vydána nebyla. Slíbili jim sice, že je jednou dostanou, ale obvykle z toho nebylo nic.

11) Někdy se ale také stávalo, že duchaplní a nadaní chlapci kladli zkoušejícím protiotázky a žádali vysvětlení toho či onoho z Proroků. Při takových příležitostech byli většinou zkoušející nevrli a zlobili se; neboť zkoušející se v Písmu a Prorocích nevyznali víc než dnes pramálo vzdě-

laní učitelé obecných škol (psáno 1859). Věděli jen to, nač se ptali. Jejich ostatní vzdělání bylo většinou prabídné.

12) U zkoušek však seděli také zkušební komisaři, někteří starší a znalci Písma. Ti ale nezkoušeli, nýbrž pouze poslouchali, co se zkouší. Pouze v uvedeném mimořádném případě, pokud to stálo za to, se rozhýbali a vytýkali nejprve tázajícímu se chlapci jeho nemoudrou troufalost, když se odvážil přivést zkoušející do nepříjemné situace, která byla také časově náročná.

13) Takovýto chlapec, pokud se nedal zastrašit a trval na svých otázkách, byl, spíše kvůli mínění lidu než kvůli hlubší pravdě, postaven stranou a musel na objasňující odpovědi na své kritické otázky čekat až do určité večerní hodiny, kdy byl teprve vyslechnut.

14) Když nadešla ona stanovená hodina, byli tito chlapci s nelibostí přivedeni z jejich úkrytu, museli své prve položené otázky zopakovat a jeden ze starších znalců Písma dal tazateli povětšinou velmi záhadnou a pokud možno matoucí odpověď, ze které chlapec nemohl být moudřejší – a lid se přitom bil v prsa a obdivoval se hluboce, hloupě, němě, hluše a slepě nevyzpytatelné hloubce Božího Ducha, vysloveného ústy staršího a znalce Písma, a vytkl nakonec takovému chlapci jeho nerozvážnou opovážlivost.

2. Duchaplný chlapec Ježíš v chrámě. Obětní dar starého Šimona. První otázka. Řeč mladšího znalce Písma. Isajáš 7,14–16

1) Ale skutečně duchaplný chlapec nesehl hlavu a řekl: "Veškeré dění ve velkém Božím světě je za dne osvětleno nejjasnějším slunečním světlem, a dokonce ani noc není tak temná, aby nebylo vidět zhola nic; proč právě ono důležité učení, které má lidem ukazovat jasně a zřetelně cestu k blahu, je zapotřebí vykládat tak zmateně a úzkoprse?"

2) A chlapec, který právě toto starším namítal byl jsem Já sám a přivedl jsem je tím do velkých rozpaků, neboť mi všechn přítomný lid dával za pravdu a říkal: "Při Bohu Abrahama, Izáka a Jákoaba – tento chlapec je pozoruhodně chytrý, měl by rozmlouvat ještě víc se staršími a znalci Písma! Dáme za něho značný poplatek do chrámové pokladny."

3) Jeden velice bohatý Izraelita z Betanie (byl to tehdy dosud žijící otec Lazara, Marty a Marie) předstoupil a zaplatil za mne poplatek 30 liber stříbra a něco zlata jako záruku, abych směl se staršími a znalci Písma rozmlouvat déle.

4) Starší a znalci Písma přijali pochopitelně rádi ten velký obětní dar a Já jsem tak dostal široký prostor pro zcela mimořádný rozhovor se staršími, k jakému zde z jistých důvodů až dosud nikdy nedošlo.

5) první uvedená otázka byla z Isajáše. Nanejvýše záhadná a temná odpověď na ni byla podstatou obšírné rozmluvy, kterou budeme sledovat. Ten, kdo ji bude číst srdcem, naplněným dobrotou a láskou, získá mnoho pro svou duši i svého ducha.

6) Dříve než jsme se však dostali k dalšímu rozmlouvání a protože jsem měl natolik dobře zapláceno abych mohl mluvit svobodně, vrátil jsem se k původní otázce a začal se starších a znalců Písma vyptávat na jednotlivé body.

7) Původní otázka byla z Isajáše, 7. kapitola, verš 14, 15 a 16, které znějí takto: "Protož sám Pán dá vám znamení. Až panna počne a porodí syna, a nazváno bude jméno jeho Emanuel. Máslo a med jíst bude, aby uměl zavržit zlé, a vyvolit dobré. Nebo prvé než bude umět pachole zavržit zlé, a vyvolit dobré, zpusťošena bude země, kterouž ty v ošklivosti máš od tváři dvou králů jejich."

8) První část otázky spočívala v tom, kdo byla ona panna a kdo byl její syn Emanuel a kdy se stalo, že se takový syn narodil. Časově by to už muselo nastat, neboť země Jákoabova byla

už před mnoha lety zbavena svých dvou králů a vládnou jí pohané. Zda snad onen chlapec, narozený před dvanácti lety v Betlémě z panny Marie, která byla svěřena tesaři Josefovi – nikoliv ještě jako manželka, ale do opatrování podle starého chrámového obyčeje – zda snad tento chlapec, narozený v chlévě za nímž přišli mudrci z Východu, aby ho pozdravili jako přislíbeného velkého krále Židů, jemuž Anna a Šimon v chrámě při obřízce sdělili své velké svědectví, je onen Emmanuel, o kterém prorokoval Isajáš?

9) V odpověď na tuto nikoliv bezvýznamnou otázku začal žvanit jeden ze starších, panovačný škrtil, páté přes deváté, což ani nebudu opakovat, protože Mne mimo jiné nazval špatně vychovaným chlapcem, a to proto, že jsem už něco věděl o „zrozeném z ženy."

10) Jen jeden mladší, poněkud přístupněji vyhlížející znalec Písma se pozvedl a namítal, že to nikterak neukazuje na špatnou výchovu, neboť v Galileji jsou chlapci zralí dříve než ve zkaženém Jeruzalémě kde vládne jen luxus a velká zaostalost dětí. Podle jeho názoru by se Mně mělo dostat lepší odpovědi, neboť se domnívá, že dobře znám všechny vztahy, týkající se lidského života. Bylo by záhodno poslat všechny ostatní chlapce pryč a hovořit pak se Mnou docela otevřeně.

11) Ale starší si jen něco brumlal do vousů a Já jsem se zeptal toho přístupněji vyhlížejícího znalce Písma na ono zrození v Betlémě. Ale také on odpověděl scestně:

12) (Mladší znalec Písma): "Ano, můj milý, rozmilý chlapče, z toho naštěstí docela zapomenutého příběhu, o kterém se v oné době tolik mluvilo, nezůstalo téměř nic, a to především v souvislosti s temným proroctvím proroka Isajáše, který prorokoval jen pro svou dobu a v nejasných obrazech! Neboť starší, pokud je mi známo, po Herodově vyvraždění dětí v Betlémě – při té příležitosti byl jistě také zavražděn židovský král, pozdravený z Východu – z Judeje uprchli a možná že už nežijí; neboť jsme o nich již nikdy nic neslyšeli."

13) Je možné, že na celé té věci něco bylo, protože tehdy vzbudila značnou pozornost; ale pozoruhodným způsobem zapadla za několik málo let do moře zapomnění a nikdo už se ani slovem o ní nezmíní a ani to nestojí za to ztrácet o ní slova. Šimon a Anna jsou dva známí chrámoví blouznivci, kteří při narození nemálo chlapců dělali mesiášské poznámky v mystickém tónu, a tak pobláznili pořádně mnohé nerozumné rodiče.

14) Když dal Bůh Mojžíšovi na Sinaji Zákony, chvěla se téměř celá země, a příhoda v poušti trvala plných čtyřicet let a téměř celý svět musel uznat Jehovovu všemohoucnost. Oč víc se zachvěje celá země na důkaz, že přišel očekávaný Mesiáš, o němž zpíval David: „Otevřete doširoka brány, zvedněte brány světa do výše, ať jimi projde pomazaný král! Kdo je tím králem? Je to Pán silný a mocný, Pán, mocný v boji! – Otevřete doširoka brány, zvedněte brány světa do výše, ať jimi projde pomazaný král! Kdo je tím králem? Je to Pán Cebaot, On je tím pomazaným králem!"

15) I ty, můj přemilý chlapče, jistě nahlédneš, že ono zrození v Betlémě které se ostatně už docela vykouřilo z paměti, nemá nic společného s příchodem vytouženého Mesiáše! Uvědom si jen, jak Jeho příchod oznamoval David a co by bylo třeba učinit, než takový mocný král přijde z nebe k židům. Uvědom si také, že by byli židé jistě předtím upozorněni velkými proroky – podobně jako Eliášem, který přijde v pravou dobu před pomazaným králem, aby uskutečnil, co velký král David přikázal, – aby se všichni dobře připravili na takový ohromný příchod nejvyššího Boha!

16) Přemýšlej o tom, přemilý chlapče, a jistě pochopíš, že Jehova Cebaot nepřijde na svět jen tak! Proto jdi a na nic se už neptej!

17) Pak teprve Jsem učinil poznámku, která onoho bohatého muže z Betanie přiměla k tomu, že za mne zaplatil tak velký poplatek, jenž mi umožnil rozvinout původní otázku a vyslovit se k dalším Isajášovým textům, neboť on byl jedním z mála, kdo očekával „pomazaného krále" po Eliášovi nikoliv v bouři nebo ohni, ale v jemném šelestu větru.

3. Otázka chlapce Ježíše znalcům zákona: „Kdo je ona „panna“ a kdo její“ syn“? Odpověď moudrých znalců Zákona.“

1) Když jsem tak dostal prostor k mluvení, obrátil jsem se na starší a znalce Písma, kteří mi naznačili že nyní mohu mluvit a ptát se, co chci, že mi nyní budou odpovídat, jak je jejich povinnost. Začal jsem zase s otázkou, již jsem už položil. Řekl jsem "Vaše strohá slova nemohou ani uklidnit moře, ani utišit burácející větry! Jen slepý nevidí nic ze znamení této doby a jako hluchý nevnímá nic z mohutně hrozícího dějinného hromu této nejpozoruhodnější doby lidské historie. Zatímco už Karmel a Sion sklonily hlavy před přicházejícím pomazaným králem a Horeb dává téci mléku a medu, nevíte vy, kteří byste o tom všem měli vědět jako první a očekávající národ poučit, vůbec nic!"

2) Všichni se tváří udiveně a pohlížejí hned na Mne a hned opět na sebe navzájem a nevědí, co by Mně měli odpovědět.

3) Po chvíli řekne jeden z nich: „Tak tedy povídej dále, co o tom víš!"

4) Pravím Já: "Bezpečně vím, co vím; ale proto se vás neptám, abych si od vás dal vysvětlit, co stejně vím, nýbrž proto, abyste Mi ukázali, kdo že je Isajášova těhotná panna, z níž se má narodit syn Nejvyššího! Proč mu dá jméno Emanuel (Bůh s námi)?" – "Proč bude pít mléko a jíst med, aby zavrhl zlo a přijal dobro? To přece musíte jako znalci Písma vědět, co prorok míní pod pojmem otěhotnělé panny, která má porodit onoho syna!"

5) Domnívám se, že na onom narození v Betlémě je víc, než vy se domníváte, a že rodiče, známý tesař Josef z Nazaretu a jemu svěřená panna, která se později stala jeho manželkou, včetně syna, narozeného v Betlémě, jsou živi; neboť za moudré pomoci tehdejšího římského setníka Kornelia unikli ukrutnostem starého Heroda a žijí nyní zdraví v Nazaretu v Galileji.

6) To vím jako dvanáctiletý chlapec, a vám, kteří víte všechno, že by to známo nebylo? A to tím spíše, že Josef jako jeden z nejzdatnějších tesařů dostává každoročně z Jeruzaléma nějakou zakázku a vy ho dobře znáte, stejně tak jeho manželku Marii, která z Jeruzaléma pochází a až do čtrnáctého roku byla v chrámě vychovávána. Není snad dcerou Anny a Joachima, jež se podle vašich záznamů narodila zázrakem? Anna byla již letitá a bez zázraku nemůže být o oplodnění ani řeč!

7) Nuže, tito rodičové a novorozený chlapec žili po útěku z Betlému po tři léta v Egyptě, a to poblíže městečka Ostrazine, v egyptském jazyku Austrázhina, což znamená asi tolik jako „Dílo strachu", tedy pevnost, která v době faraónů přinesla všem nepřátelům smrt. Později mocní nepřátelé Egypta tuto pevnost jako všechno ostatní dobyli a v naší době z Díla strachu nezbylo nic než staré zmírající jméno, kterému ovšem Římané dali docela jiný význam než staří Egyptané.

8) Na tom však nic není, ale uvedl jsem to, co vím, jen proto, abych vám přiblížil tříletý pobyt rodičů, o které jde. Odtamtud putovali a díky tajnému vyššímu vedení byli přivedeni zpět do Nazaretu, kde žijí plně oddáni Bohu a pokud možno v co největší odloučenosti od světa, ačkoliv se tam všude vypráví o zázracích onoho chlapce, kterého i Já mám tu čest znát. Neboť ho poslouchají dokonce živlové a nejdivočejší zvířata lesů i pouští před ním prchají divočeji než před tisíci lovci. Neboť v tomto ohledu je On tisícinásobný Nimrod! – A o tom, že byste nic nevěděli?! Řekněte Mi zcela upřímně a podle pravdy, zda jste o tom všem opravdu nic neslyšeli!

9) Praví jiný starší, jenž je poněkud víc při rozumu: "Ano, o tom jsme slyšeli něco vyprávět, i to, že se nám dobře známý tesař Josef se svou mladou ženou Marií trvale zdržuje v Nazaretu! Zdali však je onen zázračný chlapec týž, který se před dvanácti lety narodil ve chlévě v Betlémě,

to nevíme a velmi o tom pochybujeme, že by to byl on! A jak by mohl být onen chlapec prorokovým Emanuelem?"

10) Pravím Já: "Jestliže Jím však není, odkud pochází ona moc, jakou má nad živly? A kdo je prorokovou pannou a kdo je «Emanuel»?"

11) Praví bohatec z Betanie: „Poslyšte, tento chlapec vládne obrovitým rozumem! V duchu se mi zdá jakoby byl mladým Eliášem, kterého onen zázračný chlapec z Nazaretu předeslal, aby nás připravil na příchodního Emanuela! Neboť kdy někdo z nás viděl, aby kromě Samuela tak moudře promlouval dvanáctiletý chlapec?"

12) Musíte proto s tímto chlapcem mluvit srozumitelně, jinak se ho nezbavíme! Proroka mu budete muset vysvětlit zřetelněji a také zkoumat, jak tomu je s pannou Marií, zázračnou dcerou Joachima a Anny, kteří před smrtí odkázali veškerý značný majetek chrámu. Vždyť ten majetek vlastně zabavil chrám násilím jako odměnu za výchovu dcery Marie.

13) Co si upřímně a pravdivě myslíte o oné panně? Jestliže na tom prorokovi něco je, potom by jím označená doba nastala a zázraky, týkající se této panny, nelze už popírat! Jestliže na tom něco je, bylo by od nás všech velice opovážlivě nezabývat se tou věcí hlouběji a důkladněji!

14) Pravil ten rozzlobený starší: "Tomu ty nerozumíš a chceš jen chlapci přispět ku pomoci; mluvíš o tom jako slepý o nádheře krásných barev!"

15) Já jsem ho však přerušil: "To je ale podivná věc, když se hladový domnívá, že má hlad každý, kdo je mu nablízku! Hlupák považuje vždycky ostatní lidi za ještě hloupější, než je on sám. Pro slepého je slepý každý, i když je jeho zrak ostrý, a pro hluchého je každý člověk hluchý!"

16) Myslíš, ty starý vztekloune, že kromě tebe nemůže nikdo nic vědět? Jak velice se mýlíš! Pohleď, Já jsem jen chlapec a mohl bych ti vykládat o věcech které jsou zcela pravdivé a správné, o nichž se však tvé mrzoutské moudrosti nikdy ani nesnilo!

17) Proč by Můj bohatý Šimon z Betanie, který procestoval Indii, Persii, Arábii, Egypt, Španělsko, Řím a Athény, nemohl vědět něco, o čem ty nemáš ani ponětí?! Když tomu tak je, jakým právem ho obviňuješ z nevědomosti?! – Já ti však povím, že usuzuje docela správně a že vy máte dělat to, co on za své peníze od vás žádá!

18) Když někdo najme čeledína na práci, musí čeledín dělat to, k čemu ho pán najal. Jestliže čeledín nechce nebo neumí, pak zřejmě bude mít jeho pán právo vyžadovat od líného nebo neschopného čeledína mzdu nazpět! – Vy jste si dali dobře zaplatit – a nechcete za to nic dělat, nebo nemůžete! Nemá snad Šimon právo Žádat od vás nazpět mzdu, kterou vám dal?"

19) Pravil přítomný Říman, všeho práva znalý komisař a soudce: „Jen se na toho chlapce podívejte! Vždyť on je dokonalý právník a mohl by být od minuty soudcem ve všech sporných věcech! Jeho právní výrok je plně zakotven v našem právním řádu, a bude-li to Šimon z Betanie ode mne žádat, musím mu patrně dát «Exequatur»! (Nechť se tak stane!)"

20) Nato přistoupil ke Mně, hladil Mne, laskal a řekl: "Poslyš, můj přemilý, kučeravý chlapče, jsem do tebe zcela zamilován! Rád bych o tebe pečoval a přispěl všemi svými statky k tomu, aby z tebe byl pan Někdo!"

21) Pravil.Jsem Já: "Vím moc dobře, že mně máš rád – neboť v tobě bije věrné, dobré srdce. Mohu tě však ujistit, že i Já tě mám velice rád! Ale o moji budoucnost se starat nemusíš, je tu Někdo, kdo už se o ni postará!

22) Přistoupil však ke Mně také Šimon z Betanie a zeptal se užasle: „Pověz mi, můj krásný, přemilý chlapče, odkud jsi se dověděl, jak se jmenuji a kudy všude jsem pobýval!"

23) Pravil Jsem Já: "Ach, tomu se nediv, protože chci-li něco vědět, je už v Mé povaze že to vím! Jak, to bys ještě teď nepochopil! – Ale: vraťme se k věci a k naší «panně». Chcete to, vy kněží a znalci písma vysvětlit nebo ne?"

24) Odpověděl jeden ze starších, jenž měl mysl jasnější: „Ano, ano, jinak to už asi nepůjde, budeme muset chlapci nalít čistého vína. Jen mu vysvětlíte jeho Isajáše podle příslušného učení kabaly, aby se mu dostalo východiska pro další otázku!"

25) Nato předstoupil jeden z moudrých znalců Písma a pravil: „Nuže, ty zvědavý chlapče, pořádně se soustřeď, poslouvej a vnímej: Pod pojmem «panna» si prorok nepředstavoval pannu z masa a krve, nýbrž pouze učení, které dal Bůh skrze Mojžíše dětem tohoto světa. V nejužším smyslu slova představujeme my kněží živoucí učení a zákon."

26) My však jako živé slovo Boží jsme naplněni značnou nadějí, že se nyní naším prostřednictvím tohoto učení dostane celému světu a že osvěží pohany. Tato živá, pravdivá naděje je ono těhotenství panny, o kterém hovoří prorok; syn pak, kterého má porodit, to jsou sami pohané, kteří přijmou naše učení oni pak takto promluví a budou pojmenováni „Emanuel", což znamená „Bůh je též s námi!" A toto se stalo dávno a děje se o to živěji a horlivěji nyní!

27) Onen syn bude jisti med a mléko, zavrhne zlo a vyvolí dobro. Pod pojmem „med" měl prorok na mysl čistou lásku a skutečné dobro z ní vyplývající, pod slovem „mléko" pak moudrost od Boha, které se lidem dostane tím, že budou poslušní učení a Zákona. Jestliže si totiž člověk živě osvojí lásku a moudrost Boží, pak svobodně sám od sebe odmítne zlo a zvolí si dobro!

28) Pohleď, můj milý chlapče, takto je tomu vzhledem k nejhlubší pravdě a moudrosti s duchovním slovem, rčením a promlouváním proroků! Mají jen vnitřní, duchovní význam, který však pochopí jen skutečný znalec Písma, hmotných symbolů a obrazů prostřednictvím věrného a pravdivého učení. Laik to pochopit nemůže – kdyby mohl, byly by všechny vysoké školy zbytečné a Mojžíš by byl musel pověřit vlastní kněze a učence, aby spravovali Boží učení a Zákony! – Rozumíš nyní tomuto pravdivému a správnému výkladu proroka, kterého jsi dříve nepochopil?

4. Ježíšova opětná žádost zodpovězení Jeho otázky, týkající se Isajáše, 5 – 6

1) Pravil jsem Já: "O ano, co jsi nyní docela dobře popsal, Jsem už věděl dávno a mohl sis vskutku ušetřit námahu Mi to vykládat. Trvám však na svém a pannu Marii nespustím z očí!"

2) Proč pravil prorok (Isajáš 9, 6): "Neboť Maličký narodil se nám, syn dán jest nám a učí něno jest knížectví na rameni jeho: a vysloveno bude mnoho jmen jeho, zázračný, Rádce, Bůh, Silný, Otec budoucího věku Kníže pokoje. Nekonečné bude panování jeho a pokoji nebude konce; na stoličce Davidově a na království jeho seděti bude, aby utvrdil je, a upevnil v soudu a spravedlnosti, od tohoto času až na věky: To učiní horlivost Pána Cebaota."

3) Co je to za dítě a co je to za syna, který nám byl dán? Není to snad přece jen onen chlapec, narozený v Betlémě ve chlévě? Neboť je též psáno: „V Betlémě ve chlévě se židům narodí král; založí novou říši, která setrvá do věčnosti!" – „Jak tomu všemu ty, kabalista, rozumíš?"

4) Zmateně se všichni na sebe dívali a pravili: „Ale kde si jen ten chlapec tak osvojil Písmo? Existuje jen několik opisů a úplných sotva deset, o těch víme, kde jsou, do jejich blízkosti se žádný laik nedostane. Samaritáni mají sice ještě jedenáctý, v tom je však mnoho falešných dodatků, které jsou pouhou poezií z Východu."

5) Nato se Mne otázal, jakýsi jízlivec: „Odpověz mi, nač se tě zeptám: Odkud a odkdy jsi získal tak dokonalou znalost Písma a především proroků?"

6) Pravil jsem Já: "Ptát se Mne na to máš stejně tak málo právo, jako mám Já právo ptát se tebe, čím to je, že sis jako kněz Písmo dosud neosvojil – a to jak ve slově, tak činem! Odpověz mi, nač se tě ptám a zač ti bylo zapláceno! O všechno ostatní se starej málo nebo

vůbec ne, neboť tě to nestálo nic, ani námahu, ani čas, ani sebemenší starost nebo nějakou jinou oběť.

7) Ostatně vašemu učitelskému úřadu, zde v Jeruzalémě, neslouží obzvláště ke cti, jestliže vás tolik udivuje viditelná vzdělanost chlapce z Galileje, neboť tím potvrzujete, že zde vaši chlapci po stránce vzdělání o málo převyšují říši zvířat!"

8) Po této mé poněkud silně poznámce se dal římský komisař do hlasitého smíchu, také Šimon nemohl zadržet smích. Jen jízlivý tazatel odstoupil a celý rozmrzelý se usadil vzadu na lavici.

9) Řekl pak nejvyšší kněz synagogy v Betlémě, jenž byl v chrámě při zkouškách chlapců rovněž přítomen: „Vidím už, že budu muset udílet rady, jinak s tímto chlapcem nebudeme hotovi! Má nyní zakoupené právo vyptávat se nás po celý týden; musíte mu odpovídat, ať chceme nebo ne! Jestliže nám dal už tolik zabrat první otázkou, pak se máme ca těšit na jeho další a hlavní otázky!"

10) Rozumu i přirozeného vtipu má dost a my se s nim nedohodneme, pokud nebudeme chtít to, co chce on. Chce slyšet pravdu o narození hochu před dvanácti lety ve chlévě v Betlémě, a tu mu mohu povědět, protože jsem byl už tehdy, stejně jako dnes, nejvyšším knězem tamní synagogy!"

5. Řeč nejvyššího kněze synagogy v Betlémě a odpověď chlapce Ježíše. Nepodařený pokus rušit, jak se o něj snažil starý pyšný farizej.

1) Nato se nejvyšší obrátil ke Mně a řekl: „Chceš se od nás dovědět data a všechno, co se přihodilo při tom pozoruhodném narození v Betlémě, není-liž pravda?"

2) Pravil jsem Já: „Ach, s tím si můžeš ušetřit námahu a práci, neboť to všechno znám tak věrně a pravdivě jako žádný z vás! Po tom všem, co se tehdy v Betlémě událo, se chci od vás jen dovědět v jaké to vidíte souvislosti s výpovědí všech proroků především však Isajáše. O to jde a jinak o nic moji starší!"

3) Praví nejvyšší z Betlému: „Ano můj milý, přemilý chlapče, žádáš od nás věci, na které ti můžeme dát odpověď, jen velmi těžce anebo vůbec ne!"

4) Je pravda, že mezi výpovědí proroka Isajáše a oním narozením před dvanácti lety ve chlévě v Betlémě, – ostatně v místě, které prorok rovněž označil – je třeba hledat jistou souvislost a není také těžké ji najít; ale, můj milý, kolik podobností tady už od časů Isajášových bylo, a přece není po živoucím Emanuelovi ani stopy!

5) Judea byla tak říkajíc již častěji bez králů a mnohá panna porodila v Betlémě v některém chlévě chlapečka, někdy dokonce – i když jen náhodou – za velkých ceremonií, jež však byly jen pouhými přírodními úkazy.

6) Slabí a pověřiví lidé pod vlivem hamižných kouzelníků z Indie a Persie – hvězdopraců, kterých jsme nikdy neměli nedostatek, toho dovedli využívat. S výroky proroků byli obeznámeni, využívali takových mimořádných příležitostí a oznamovali slepým židům s vážnou prorockou tváří, jak se vytoužený Mesiáš narodí.

7) Ale čas, neúprosný ničitel veškerého lidského díla a pověstí i básnictví vždy vyučil potomky něčemu jinému a lepšímu. Všechno se potopilo v nezměrné hloubce zapomenutí a nám nezůstalo nic než planá řádně zmatená pověst! Výpovědi proroků jsou mystické obrazy, na nichž si lidé budou lámat zuby ještě stovky let. K jejich rozluštění lidé na této zemi sotva dospějí.

8) A pohleď, můj přemilý chlapče, stejně tak je tomu s oním zrozením před dvanácti lety v Betlémě, v místě, jež dobře znám, které právě proto, že jej proroci označili, obletují kouzelníci,

věštcí a hvězdopavci a hledají, zda se tam nepříhodí něco, čeho by mohli zneužít pro svůj užitek. Narození před dvanácti lety bylo vodou na jejich mlýn.

9) Tři kouzelníci z Persie, jak vím, dostali za dary, které přinesli panně, od pastevců mnoho ovcí, telat, krav a volů; nepodnikli tedy cestu pro nic za nic. I když od té doby uplynulo pouhých dvanáct let, nikdo si už na ten příběh ani nevzpomene!

10) Nedivím se ani trochu, že s tím příběhem přicházíš z Galileje – země snů, neboť Galilea země snů vždycky byla, a proto ji také předci označili za zem, z níž nikdy nemůže přijít pravý prorok.

11) Domnívám se, můj přemilý chlapče, že jsem zodpověděl tvou první otázku! Je možné, že jednou Jehova vzbudí Hrdinu v současnosti tolik utiskovaným Židům, a tento že je opět pozvedne ke svobodnému národu; ale k tomu teď vzhledem k přirozené situaci nejsou vůbec žádné vyhlídky.

12) Jak by musel vyhlížet Hrdina a odkud by musel přijít, aby se dovedl vypořádat s nesmírnou mocí Římanů?! To se může stát jednou za tisíc let, když náhodou zeslábnou všechny ostatní světové mocnosti včetně Říma – nyní však není žádná naděje a tvá první otázka, těch věcí se dotýkající, se rozplývá, ve vzduchu, což znamená: nepojednává o ničem a dokonale se rozplývá v nic. – Je ti nyní tvá první otázka konečně jasná? "

13) Pravil jsem Já: „Ano, ano, pokud všechno měříš mírou tohoto světa, mohl bys mít pravdu. Ale zde je třeba duchovní míry, o které však, jak se zdá, nemáš ani ponětí, a tak jsi mi svým zkušeným a slavnostním proslovem na mou první otázku neodpověděl vlastně vůbec nic!

14) Neboť až přijde Mesiáš, nezaloží na zemi hmotnou říši, nýbrž říši duchovní, a tato bude věčná, jak to ostatně o budoucím Mesiáši prohlásil prorok Isajáš.

15) Co je však duchovní říše na zemi? – To není místo vnějšně viditelného rázu. Musí se projevit uvnitř člověka a člověk, který přijde do této pravdivé říše Boží mezi lidi na zemi, ten bude vpravdě živoucí, a nepozná smrt, ani ji nepocítí a nikdy neochutná až do věčnosti, jak prorokovali David, Daniel a Isajáš.

16) Jestliže je tomu s předpověděným Mesiášem tak a ne jinak, proč a z jakého důvodu by bylo ono zázračné narození v Betlémě tak zcela bezvýznamné?

17) Bůh ono dítě zázrakem uchránil před Herodovou vražednou rukou, a ono dodnes žije, pochopitelně v nejvyšší odloučenosti, a vládne, je-li tomu třeba, panovnickou mocí nad všemi živly, jak je to dáno jen Bohu. Nikdo se před Ním nemůže skrýt; jestliže se však ono skryje před jinými lidmi, nemůže je nikdo najít dříve, dokud se nedá samo dobrovolně nalézt.

18) Neučilo se nikdy číst ani psát, a přece není na světě písmo, které by nedovedlo číst, a píše ve všech jazycích. Vyzná se ve všech uměních, jež jsou kdekoli ve světě, a vládne silou, před níž se třesou hory a nejmohutnější cedry sklánějí hlavy až k zemi, dokonce Slunce, Měsíc a hvězdy ho zřejmě poslouchají! – To, co zde pravím, není nikterak přehráno, nýbrž je to doslovná pravda!

19) Jestliže však je tomu tak a ne jinak, pak se domnívám, – že by vám mělo stát za námahu víc se o tom dovědět a studovat v prorocích, zda Isajášova předpověď nesouhlasí se známými rodiči dítěte, s dítětem samým, s jeho narozením, místem narození s dobou narození, s místem jeho nynějšího pobytu a s přemnohým znamením, které až dosud učinilo!

20) Tato dozajista důležitá věc by vámi – knězi, mudrci, znalci Písma a staršími lidmi, neměla přece zůstat nepovšimnuta, nepotř zastáváte ona místa v národě, od nichž lid právem očekává pravdivé zvěstování příchodu přislíbeného Mesiáše. Mluvím podle svého draze vykoupeného práva a nikomu nepřísluší Mne umlčovat! Tu stojí římský soudce a jedině on takové právo má!"

21) Byl bych tuto poznámku k soudci nebyl učinil, kdyby Mne během Mé řeči nenabádal k mlčení starý, obzvláště pyšný farizej, že to jsou věci, o nichž všetečný pasák sviní z Galileje nemá právo co usuzovat.

22) Ale soudce, který byl na mé straně, vážně vytkl farizeovi jeho hrubost a přikázal mu, aby s takovými sprostými výrazy v jeho přítomnosti ustal. Neboť Moje zpráva o zázračném chlapci, sídlícím v Nazaretu, je pro Římany důležitější než zcela opotřebovaný a velmi nudný židovský chrám. Řekl Farizejovi suše do tváře:

23) „Vaše učení potřebuje úplnou reformu tak, jako žádné jiné na světě; jinak se vpravdě neudrží ani padesát let! Neboť proti tomu, jak nakládáte s vlastním učením Božím i s bohoslužbami, jsou římské bakchanálie skutečným Sluncem, i když ve smyslu uctívání vyšší božské bytosti představují zatmění lidského rozumu!

24) Ty, milý chlapče, však mluv srdnatě dál! Nikdo ti nesmí zkrivit ani vlas, protože se zdá, že máš víc rozumu než celý chrám! A tak jen mluv dále, můj přemilý chlapče!"

6. Dobrozdání mladého levity. Urážlivá slova nejvyššího kněze o tesařově synu z Nazaretu.

1) Předstoupil však mladý farizej, který byl vlastně dosud levitou a požádal o dovození promluvit několik slov. Soudce přivolil s poznámkou, aby hovořil klidně a srozumitelně.

2) Levita si tedy vzal slovo a začal mluvit, řka: "Pocházím z Galileje, z místa ležícího neda- leko Nazaretu, a vzpomínám si nyní, že jsem o tom zázračném chlapci slyšel mnohé z toho, co o něm pozoruhodného vyprávěl tento hoch. Nemohu sice tvrdit, že bych ho znal osobně; ale vy- právěť o něm jsem slyšel často a mnoho.

3) Vyptával jsem se, pokud jen to bylo možno, po jeho rodičích a dověděl se, že jeho otec je tesař Josef a že se jeho druhá žena jmenuje Marie. Oba pocházejí přímou linií z Davida. A to by souhlasilo s výpovědí proroka.

4) Domnívám se dokonce, že věnovat větší pozornost této věci; která je obzvláště nám židům blízká by stálo za to. Já však tu nemám co přikazovat, nýbrž mohu pouze ve vší pokoře pronést své mínění, neboť to považuji za svou povinnost; všechno ostatní nechť rozhodne Vysoká chrámová rada. – Promluvil jsem ve vší pokoře."

5) Tu se pozvedl velekněz a pravil: "Co si má chrám počít s výpovědí poštilého chlapce?! Chrám by bylo zapotřebí vyšších indicií! Takové zprávy kolují často v židovském národě, staly se dokonce viditelné zázraky, a přece nebylo později po nějakém Mesiášovi ani stopy!

6) Jak je tomu dlouho, co byl Zachariáš jako velekněz v čele chrámu? Jeho žena Alžběta mu porodila, už ve vysokém věku, syna, který mu byl, když v chrámě obětoval, předem oznámen andělem. Zachariáš tomu slibu nemohl uvěřit, protože jeho žena už byla příliš stará. Byl zato potrestán němotou, a to až po dobu, kdy žena porodila. Když však jednoho dne do chrámu přišla zpráva, že mu žena porodila syna, a byl dotázán, jak by měl být syn pojmenován, rozvázal se mu jazyk a řekl: «Jan!» A hleďte, to bylo právě ono jméno, které mu řekl o deset měsíců dříve. anděl Páně!

7) Zachariáš se otázal anděla: «Co má z chlapce být? Dej mi poznat vůli Páně!»

8) Anděl pravil: «Tento jest to, o němž Isajáš takto promluvil: Bude to hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Hospodinovu, přímé učiňte na pustině stezky Boha našeho. Všelike údolí povýšeno bude a všeliká hora i pahrbek ponížen bude, a budou křivá místa v přímá, a hrbolatá v cesty rovné. A zjeví se sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. (40, 3)»

9) Hledalo se tedy důkladněji a brzy se zjistilo, že panovačný Zachariáš chtěl pomoci Ezejských založit, duchovní dynastii. Byl proto postaven před soud a za takové rouhání potrestán smrtí.

10) Kam se poděla ona velká naděje na Mesiáše? Už si na to ani nikdo nevzpomenel! Všechno se rozplynulo před chrámem, který Jehova posvětil po věky věků, jako pára z kaluže před mocí slunce! A přece onen příběh vyšel od velekněze samého. Protože však byl nekalý a ohrožoval čistotu božího svatostánku, nelenil Bůh a ztrestal rouhání v pravý čas.

11) Jestliže však tak pozoruhodně vyhlížející příběh vzal takový konec, jak by se asi vyjímal před chrámem mesiášský příběh tesaře Josefa, za nímž nevězí nic jiného než esejský a in-domagický podvod! Jen ať jeho chlapec před našima vševidoucíma očima ukáže své zázraky, my už je umíme hloupému národu vysvětlit a odhalíme toho domnělého Mesiáše!

12) Až tento (Mesiáš, pozn.) přijde, objeví se nejprve před očima celého světa velká znamení na nebesích. Teprve pak přijde onen velký Očekávaný, vyzbrojen veškerou nebeskou Mocí, aby osvobodil svůj národ z moci pohanů, a stane se pánem a králem všech zemí světa, děti Abrahamovy se stanou jeho národem a zůstanou jím navěky.

13) Ten, kdo toto ví jako my z knih starých proroctví o příchodu Mesiáše, nemůže přece uvěřit, že Bůh, který svůj příchod před očima lidí a všeho tvorstva potvrdil tak velkolepým způsobem, přijde na tento svět, tak nenápadně a dokonce jako nemanželské dítě, jako člověk slabý, smrtelný!

14) Víme přece, že Joachimova dcera Marie byla těhotná dříve, než byla Josefovi v chrámě zaslíbená jako jeho žena. Dívka byla onomu proslulému staviteli z kmene Davidova dána do péče, a jen proto, aby nebyl odsouzen, byla mu dána přátelská rada, aby si vzal dívku za ženu, dokud se to lidé nedoví, a smazal tak skvrnu na své dobré pověsti.

15) Onen chlapec však je a zůstane nemanželským dítětem. Proto zcela nemožné, že by mohl být tímto očekávaným Mesiášem, i kdyby svými kouzly dokázal hory přenášet!

16) Z toho, jak doufám, pochopí každý, i sebehloupější, co je v této záležitosti možné a co je zákonitě zcela nemožné!"

7. Odpověď chlapce Ježíše na slova velekněze. O poslání syna Zachariášova a o zázračné moci tesařova syna.

1) I řekl Mi soudce: „Nu, co říkáš, přemilý chlapče, na tato pádná slova velekněze?"

2) Pravím Já: „Co Já bych měl jiného říci než Buďto má pravdu – potom je prorok lhář a nemá žádná práva, nebo lež padne na velekněze a právo má prorok! Oba však rozhodně pravdu mít nemohou, protože velekněz tvrdí opak toho, co prorok o příchodu Mesiáše předpověděl!

3) Jestliže prorok promlouvá takto: «Hleď, panna – tedy žádná žena – je těhotná a porodí syna; jeho pak nazve Emanuel» (Bůh s námi), proč tvrdí velekněz, že Mesiáš přijde, provázen velkolepým znamením na nebesích jako všemocný válečný hrdina a jako už pomazaný král nad všemi národy země, že tedy sestoupí z nebe k lidem na tuto zemi, doprovázen největší nebeskou pompou?! Kdyby tomu tak bylo, jaký užitek by z toho měli chudí, slabí lidé, kteří by více než z poloviny museli zahynout strachem v očekávání věcí, jež přijdou?

4) Dokonce se domnívám, že by takový příchod Mesiáše přišel pánům chrámu velmi nevhod a že by jim nakonec přece jen byl milejší nenápadný způsob, ten, který popsal prorok Isajáš!

5) Velekněz však rovněž prohlásil, že poněkud zázračný příběh, týkající se Zachariášova syna, se skončil a nikdo si už na něj ani nevzpomene; Zacharijáše uskrtili kněží mezi obětním oltářem a Svatostánkem.

6) Já však pravím, že tento příběh není ani zdaleka u konce, jak se tito páni domnívají, a že přijde vbrzku doba, kdy týž Jan mezi ně udeří jako obrovitý blesk a postaví je před velkou soudcovskou stolicí. Jeho slova budou bodat bolestivěji než nejostřejší šípy!

7) A stejně tak jako v případě Janově, postaví vás před ještě hroznější soud zpráva o zázračném chlapci z Nazaretu; zjeví vám svou plnou božskou nádheru, která však nepovede k vašemu vzkříšení nýbrž k vašemu pádu!"

8) Nato se velekněz rozzuřil a pravil: „Odkud to víš, ty pošetilý chlapče? Kdo ti tak pomátl hlavu a kdo vlastně jsi, že se odvažuješ hovořit s námi tak drze?"

9) „Jsem, kdo Jsem, a odkud pocházím, to dobře víte. Proč se tedy na to ptáte, kdo Jsem a odkud pocházím? Už jsem vám přece řekl, že přicházím z Nazaretu v Galileji, že jej dobře znám a že nejsem tak hloupý, abych nerozeznal činy kouzelníka – i kdyby byl dokonce až z Indie – od činů onoho zázračného chlapce.

10) Jen ať mi někdo z vás udělá z hlíny dvanáct vrabců a ožíví je pouhým slovem, aby vzlétli a počali si hned hledat potravu jako ostatní vrabci!

11) Kdo z vás by dokázal pouhým sloven oživit, ba dokonale uzdravit chlapce, který se smrtelně zranil a jehož tělo se docela roztříštilo?!

12) Kdo z vás dovede přikázat blesku, aby sjel tam a tam a zabil hyenu, která uloupila matce její jediné dítě a prchala s ním k lesu?!

13) Kdo z vás dokáže v době velkého nočního bezvětrí, kdy mnoha městům a obcím hrozí nebezpečí skrze početné tlupy loupežníků, kdo z vás dokáže přivolat bouři, jako to dokázal onen chlapec, když se k městu Kafarnaum za noci na lodi blížila tlupa dvou set po zuby ozbrojených mužů?!

14) Onen chlapec, který byl v té době se svým otcem v Kafarnaum, zachránil celé město! Neboť na Jeho slova se v okamžiku vzedmula obrovská mořská bouře, zahнала loď rychlostí blesku daleko od břehu do vysokého moře, kde ji mocné vlny rozbily a potopily i se všemi dvěma sty loupežnými vrahy.

15) Tento a mnoho podobných činů onen chlapec vykonal ku prospěchu ohrožených lidí, a nikdy se dosud nestalo, že by zažádal odměny. Celý Nazaret i Kafarnaum vám svědecky potvrdí, že to nejsou jen Moje výmysly.

16) Je-li tomu tak, pak ten chlapec je sotva nějakým kouzelníkem; nečiní pak všechno spíše mocí, danou mu od Boha? Smýšlíte-li jinak, pak mi vysvětlete jak a jakými prostředky to dle vašeho vzdělání a vaší moudrosti dokáže?

17) Mou původní otázku jste zodpověděli špatně. Uvidíme, jak zodpovíte tuto otázku, díky níž bychom se pak dostali zase zpátky k otázce původní a udělali z ní otázku hlavní! Mluvte však stručně neboť den se nachýlí, a budeme se muset poohlédnout po večeři!"

8. Veleknězovy výhrůžky a přísný protest římského soudce proti nim.

1) Pravil velekněz: „Jestliže si onen chlapec takto počíná bez našeho vědomí a bez souhlasu chrámu pak je jasné, že je posedlý Belzebubem, nejvyšším ze všech ďáblů! S božskou silou to mimo chrám není nikdy jisté! Jaké mravní čistoty je zapotřebí k tomu, aby se člověk mohl podílet na božské síle; a to podle učení Mojžíšova a všech proroků není možné nikde jinde než v Nejsvětějším chrámě!

2) Ten, kdo čte písmo, ví také, jaká je to troufalost – zázraky mimo chrám! Je to dokonce nevyhnutelná povinnost chrámu, takové děti a lidi ze země za každou cenu vyhnat! A jestliže se na základě našeho pozdějšího pátrání potvrdí to, co jsi o onom chlapci vypovídal, pak bude také on, jako spojenec Belzebuba ze země vyhnán!"

3) Pravil soudce: „Dříve to byl u vás obyčej, který jste si sami vytvořili, ale od té doby kdy tu jsme my Římané jako vaši pánové a vladaři, je něco podobného sotva možné; neboť meč spravedlnosti je nyní zcela a v každém případě v našich rukou a ten, kdo jej svévolně, bez našeho vědomí a souhlasu pozvedne, bude souzen bez zřetele na jeho stav jako buřič a loupežný vrah!"

4) Od tohoto chlapce i od tebe jsem se však dověděl, že jste ve svém náboženském šílenství zavraždili samotného velekněze, a to dokonce v chrámě, protože se domníval, že mu bylo dáno vyšší vidění. Vzbudil tak zajisté vaši mocnou závist a to stačilo k rozhodnutí sprovodit ho ze světa. Stalo se to před dvanácti lety, tedy v době našeho panování!

5) Tento případ bude blíže prozkoumán a kdo ví, zda neokusíte meče římské spravedlnosti dříve, než onen zázračný chlapec okusí msty! Vám, kněžům pravím jako představitel úřední moci, že potrestám mečem každého, kdo by se byť i sebemeně pokusil onomu chlapci ublížit! – Víc k tomu nemám co říci!"

6) Pravil velekněz: „My však máme slovo císaře, jež ustavuje chrámový soud, které nemůže žádný světský soudce napadnout!"

7) Pravil soudce: „Vy dobře víte, kam až toto právo sahá! Máte disciplinární právo, ale mezi ním a ius gladii (právo popravit) zeje obrovská a hluboká propast! A běda tomu, kdo by ji překročil!"

8) Pravil velekněz: „Jak je tomu s mocí Heroda, který je současně spoluvladařem v Galileji – nemá on též ius gladii?"

9) Pravil soudce: „Herodes a ostatní knížata na židovském území je knížetem pouze po dobu svého života, a ius gladii je omezeno pouze na jeho služebnictvo, čeledíny a otroky. Kdyby toho práva využívali příliš krutě – což čas od času mohou – byl by brzy bez služebnictva, protože my nikoho nenutíme, aby do jeho služeb vstupoval, a nemůže tedy ve vlastním zájmu mít obzvláštní užitek z onoho draze zakoupeného práva, a to tím méně, že každý z jeho služebníků – až na několik otroků – může kdykoliv ze služby vystoupit a pak už nepodléhá jurisdikci takového knížete, nýbrž jurisdikci naší.

10) Kromě toho má právo zvyšovat daně, které mu náležejí, v případě nutnosti je vymáhat násilím, ale bez ius gladii! Povolení k exekuci musí žádat od nás a musí za ně platit.

11) Taková jsou ta Herodova práva a stejně tak práva všech ostatních lenních knížat; všech – ostatní je těžkým trestním zločinem a je trestáno už při prvním poklesku ztrátou lenních práv.

12) Jestliže se domníváš, že bys mohl prostřednictvím Herodovy moci ublížit zázračnému chlapci, pak se velice mýlíš. Herodes by si dal jistě pozor, aby svá, práva nepřekročil!

13) Tento chlapec je nyní pod mou ochranou a udílím mu plné právo trápit vás všelikými otázkami. Já se od něho nehnu, protože v jeho hlavě a mysli je víc zdravého rozumu než v hlavách vás všech a ve vašem celém Svatostánku! – A nyní, můj přemilý a nejmilejší chlapče, můžeš opět hovořit, protože jsem pro tebe vyčistil místo!"

9. Proroctví chlapce Ježíše římskému soudci a hněv veleknězův. Jak se sám člověk může stát živoucím slovem Božím, ba dokonce Bohem. Chlapec Ježíš vyvrací tvrzení velekněze pomocí katechismu.

1) Já Jsem však na římského soudce přátelsky pohlédl a řekl: „Ty jsi sice pohan, ale jsi spravedlivý a máš dobré srdce. Až pravé království Boží vstoupí k lidem na zemi, budeš do něho přijat i s celým tvým domem, a to nikoliv jako poslední! Kdo však bude do něho přijat, bude blahoslavený a nepozná smrti až do věčnosti!”

2) Pravil soudce: „Jak ty mi můžeš takto prorokovat?”

3) Pravil Jsem Já: „Není nic snazšího! Neboť přece říkám, že onoho zázračného chlapce dobře znám a jsem jeho důvěrný přítel. Až k němu přijdu, nezapomenu na tebe, On ti požehná a z Jeho požehnání vyplyne mnohé!”

4) Nato se vztekle pozvedl velekněz a pravil: "Což je snad onen chlapec Bohem, aby mohl žehnat, jako by byl Bůh?! Nevíš snad, že žehnat může jen Bůh sám a dle jeho pověření třikrát ročně jeho velekněz. Co to jen povídáš o onom chlapci – že může požehnat člověku a dokonce i jeho celému domu! Jaké to musíte mít učitele, že jejich žáci žvaní takové nesmysly!”

5) Pravil Jsem Já: "Předně vy sami jste nám dali takové učitele a jestliže žáci žvaní nesmysly, padají jen na vaši hlavu, a tak plodí nesmysl zase jen nesmysl! Jestliže je však nesmysl, co Jsem o onom zázračném chlapci vypověděl, že velebí těm, kdo jsou jeho skuteční přátelé, proč tedy učíte, že mají rodiče dětem a děti opět dětem velebit v každý čas?”

6) Noe přece nebyl žádný Bůh a požehnal svým dvěma synům, kteří zastřeli jeho hanbu! Stejně tak nebyl Bohem starý slepý Izák, když velebil Jakoba a dal mu jméno «Izrael», což znamená: «Z tebe nechť vyjde národ Boží!» Bylo snad takové požehnání neplodné?!

7) Ty však ale pravíš a ptáš se ve své velké kněžské pýše, zda je onen chlapec Bůh. Co Mi asi řekneš, jestliže prohlásím: Ano, On jím jest, a to jasně větším právem, než když je napsáno vaší rukou: «Pán Jehova Cebaot promluvil ke svým Bohům! Jestliže však vy jste ve své temnotě Bohy, proč by neměl být Bohem tento chlapec, který je nadán vpravdě tolika božskými vlastnostmi a pochází dokonce v přímé linii od Davida?!

8) Ten však, kdo naslouchá slovu Božímu a dle Něho jedná, má Boží Slovo v sobě žívoucí a stal se celou svou bytostí žívoucím slovem Božím a tedy i bytostí v Duchu Božím! Je-li tomu tak, kdo může prohlásit, že ten člověk není vlastně z Boha?! Je-li však člověk takovým, že se stal celou svou bytostí žívoucím slovem Božím, naplněn Duchem Božím, není-li on pak Bohem, neboť pravdivé Božství je třeba vidět všude jako Boha, ve člověku pak tím spíše."

9) Pravil velekněz: „Co tu zase žvaníš za scestný, rouhavý nesmysl? Tak může mluvit jen člověk, jenž nemá všech pět pohromadě! To jsou bezduché žvásty, kterým se musí osvícený myslitel jen smát!" – Nato se dal velekněz do smíchu.

10) Já Jsem však pravil: „Co nazýváš nesmyslem? Je-li to nesmysl, pak jste vy velekněží, starší a znalci Písma sami tvůrci a šířitelé tohoto nesmyslu; což ihned jasně prokáží!”

11) Velekněz: „Jak chceš nám, ty drzý pasáku sviní z Galileje, něco dokazovat?”

12) Pravil jsem Já: „Přineste mi katechismus!”

13) Otázal velekněz: „A nač jej potřebuješ?”

14) Pravil jsem Já: „To uvidíš! Prozatím chci mít knihu po ruce!”

15) Přinesli knihu a velekněz pravil: „Tady je! Co s ní teď uděláš?”

16) Pravil jsem Já: „To hned uvidíš!" – Otevřel jsem knihu a požádal římského soudce, aby hlasitě přečetl místo, které mu označím. Učinil tak se zřejmou radostí.

17) (Římský soudce): „Ten však, kdo naslouchá slovu Božímu a dle něho jedná, stal se celou svou bytostí žívoucím slovem Božím a tedy i bytostí v Duchu Božím! Je-li tomu tak, kdo může prohlásit, že ten člověk není z Boha? Je-li však člověk tím, že se stal celou svou bytostí žívoucím Božím slovem, naplněn Duchem Božím, není-li on pak Bohem, neboť pravdivé božství je třeba vidět všude jako Boha, ve člověku pak tím spíše?!”

18) Nato pravil římský soudce: „Nu, jsou to navlas táž slova, která předtím důstojný kněz označil za nesmysl vyslovený pasákem prasat! Jak se mi zdá, je tento příběh stále veselejší! Sám jsem zvědavý, co všechno se z toho ještě vyvine!“

**10. Nepodařený pokus staršího znalce Písma ospravedlnit velekněze a dát jeho slovům smysl. Odročení zasedání dle přání soudce na příští den:
Chlapec Ježíš a Šimon jako hosté římského soudce v noclehárně.**

1) Po přečtení se velekněz zatvářil velice rozzlobeně.

2) Já jsem však pravil: „Nuže, ty vysoce zbožný nejvyšší chrámu, nepředložil jsem přede všemi důkaz, že by to, co jsem řekl dříve, byl nesmysl – jako, že není – byli byste vy sami tvůrci a šířitelé onoho nesmyslu? Jestliže jsem lhal, můžeš mi dát ihned políček za mou drzost! Ale to těžko učiníš, protože to, co je psáno ve vašem katechismu, nemůžeš prohlásit za nesmysl! Nyní bych však od tebe rád slyšel, proč jsi tak učinil předtím! – Domluvil jsem, nyní mluv ty!“

3) Velekněz se nyní zatvářil poněkud směšně. Odpověď ho přivedla zřejmě do velkých rozpaků.

4) Podvedl se však ihned jiný znalec Písma a řekl: „Jeho nejvyšší vznešenost tě chtěla jen postavit před přísnou zkoušku a přesvědčit se, jak jsi pevný v katechismu, čehož jsi ty využil ku prospěchu své věci! Nechme toho a mluvejme raději o něčem jiném! Vždyť z takové tahanice nakonec nic nevzejde!“

5) Pravil jsem Já: „Jen se podívejme, jak chytrý bys chtěl být, kdybys mohl! Rád bys pomohl veleknězi ze stoky, do které vlastní vinou zapadl až po uši; ale teď to už není možné!“

6) Dobře vím proč mi nepoví, že u Mne nazval nesmyslem to, co by měl jako velekněz především vědět a co si může každý na vlastní oči v katechismu přečíst; ale protože o tom nic nevěděl, nazval to nesmyslem, a přece je velekněz znalec Písma a starší zároveň!

7) Pozoruhodné na celé věci je jen to, jak se v současné době někdo může stát veleknězem a považovat se za naplněna Božím Duchem, ačkoliv nezná slovo Boží ani po jeho vnější stránce! Není snad zákonem a obyčejem, že každý velekněz, který sedí na trůně Mojžíšově a Áronově, má být dokonale znalý Písma ve všech jeho částech, a že má být schopen poskytnout pravdivý výklad každému, kdo je o něčem na pochybách!

8) Jaký výklad však může někomu dát ten, kdo nezná ani krátký text katechismu a ku posměchu a oprávněné zlosti každého upřímného a horlivého žida nazve z neznalosti nesmyslem to, co musí z katechismu znát každý židovský chlapec, neboť jinak ho poctivý mistr nevezme do učení!“

9) Tu Mne napomenul jiný starší, abych uvážil, kdo a čím velekněz je.

10) Já jsem však pravil: „Jak bych mohl urazit pravdivého člověka tím, že říkám plnou pravdu?! Uvažte přece sami zda to, co říkám, není v Písmu psáno Mojžíšem a nestojí-li si celá věc tak, jak se ukazuje!“

11) Bohužel nejsou vysoce urození lidé povyšováni do nejvyšších úřadů dle jejich duchovního bohatství, nýbrž pouze podle světského majetku. Ve svých úřadech obvykle potom duchovně zchudnou ještě víc, hmotně však zbohatnou! Řekněte však sami, zda je to spravedlivé též před Bohem?!

12) Ano, potom lze snadno pochopit, že se člověku těžko může dostat vysvětlení o přislíbeném Mesiáši, když ti; kdo by o tom měli něco vědět jako první a ze všech nejvíce, jsou v Písmu neznalí jako lidé, kteří o existenci Písma Božího Ducha skrze Mojžíše nám daného nevědí vůbec nic, sedí však přitom vysoko a široko na oltáři Mojžíše a proroků!

13) O Bohu a jeho Slově vědí málo nebo nic a ještě méně o živoucím slově Jehovově v člověku, skrze nějž by se sami měli státi Bohem podle jejich vlastních zásad, jak učít lid! – Co tomu říkáš ty, římský soudce; jak soudíš jako pohan o takových věcech a poměrech?"

14) Pravil soudce: „Mohu ti dát ve všem za pravdu! Neboť zde v tomto uzavřeném sále, můžeš mluvit, jak ti zobák narostl. Avšak veřejně před lidem by to bylo nevhodné a dokonce zlé – ale to neuděláš, protože jsi dost rozumný chlapec a mohl by sis spočítat; jak neblahé následky by to pro tebe mohlo mít! – Teď však půjdeme na večeři! Ty a Šimon jste dnes i zítra mými hosty!" Nato soudce zasedání přerušil a odročil je na příští den.

15) Poblíže chrámu byl velký hostinec, kde jsme dostali dobrou večeři a pak se rychle odebrali k odpočinku.

16) Tato nocležna patřila také k chrámu a sloužili v ní chrámoví služebníci. Každému cestujícímu, který v ní zůstal, bylo účtováno, jako by byl pobýval v samém v chrámě. Bylo sice také možno zůstat v chrámě, ale nocleh byl dvakrát dražší a člověk nedostal k jídlu nic než chleba a vodu. Když říkám, že Jsem byl po tři dny v chrámě, je k tomu třeba připočíst také tuto nocležnu.

17) Nám třem se v hostinci vedlo docela dobře, každý mohl klidně spát.

11. Noční porada kněží.

1) Ale kněží neměli tak klidnou noc; neboť Jsem tomu chtěl, aby tito panovační a sobečtí lidé usínali ve strachu. Velekněz nemohl zlostí, vztekem a strachem usnout, neboť mu obzvláště vadilo, že Mne římský soudce vzal k sobě jako váženého hosta. Posílal pak do nocležny své slídily, jednoho po druhém, aby mu odposlechli, o čem budeme hovořit. My jsme však vůbec nepromluvili.

2) O to víc však žvanili kněží mezi sebou a radili se, jak by Mne příštího dne popletli. Jen mladý levita, který se měl stát samostatným farizejem a starším synagogy, a který velmi mnoho viděl a poznal při svých misionářských cestách, řekl shromáždění suše do tváře:

3) „S tím chlapcem nepořídíte nic! V Nazaretu jsem slyšel neuvěřitelné věci o jeho výmluvnosti, žádný učenec ho nedokáže zastavit! Říkám vám zcela otevřeně: Jazyk tohoto chlapce a nepochopitelná síla vůle jeho přítele jsou tak mocné, že si mohou podmanit celý svět! S tím chlapcem jsme si nasadili do kožichu mocnou veš a té se jen tak nezbavíme!

4) Proto jsem tohoto mínění: nechat ho při tom, že by onen zázračný chlapec mohl být předpověděný Mesiáš, nebo by se jím během času mohl stát, neboť předpovědi proroků na něj i na současnou dobu ukazují!

5) Budeme-li mu odporovat, nedostaneme se nikam – a rozzlobit ho vyhrožováním by bylo dle mého mínění opovážlivé, protože ví o všem do nejmenších podrobností a nejsou mu zřejmě cizí ani naše nejhlubší chrámová tajemství!

6) Bylo by to ďábelské, kdyby začal vyprávět před Šimonem, který mu je velmi nakloněn, a před římským soudcem o našich výjimečných tajemstvích! Je proto jen moudré ponechat ho u jeho tématu, ba dokonce ho ještě podněcovat a nepokoušet se odvracet ho od jeho myšlenky!

7) Co záleží na tom nám, kteří jsme už dávno všechny ty pověry, obsažené v Písmu, hodili přes palubu, zda Mesiáš je anebo ne?! Být chytrý a chytrostí vládnout a na útraty slepé a hloupé lidské masy velmi dobře žít je lepší než se opovážit všelikého násilí, které stejně k žádnému konci nepovede, a nechávat se přitom trápit všelijakými zbytečnými starostmi a strachem!

8) Už včera jsme se nevhodnou vypínavostí u Římana špatně zapsali. Příběh Zacharijáše nás může přivést do ještě větších rozpaků! S tím pohanem se totiž vůbec nedá žertovat! Stačí, když budeme zítra s chlapcem jednat trochu hrubě – a jsme všichni namočení do pořádně horké, vpravdě římské kaše!

9) Budme proto uhlazení a jak liška mazaní, napravme včerejší chyby, jak jen to bude možné. Vsadím se, že Říman nechá, příběh o Zacharijášovi padnout v zapomenutí; v opačném případě ho však ihned použije jako ostré zbraně proti nám! – Co míníte o mé radě?"

10) Privil stále ještě bdící velekněz: „Ano, ano, já s tebou zcela souhlasím; bylo by to zřejmě ze všeho nejlepší! Rozmluvu i odpověď musíme chlapci poskytnout, protože k tomu má draze zakoupené právo, jež nelze přehlédnout! Jen se domnívám, že bychom měli pro zítřek sestavit jiné kolegium, které by se příznivěji postavilo k jeho slovům než my včera! – Co o tom soudíte?"

11) Privil mladý řečník: „Nejsem toho názoru! Cizí kolegium by muselo být informováno, aby pochopilo, koho má v tom chlapci před sebou. My ho však známe a víme, co vlastně chce. Můžeme s ním tedy snadno hovořit. Cizí kolegium by zítra před chlapcem stálo jako pár tažných volů před horou a nebylo by schopno ani při sebelepší informovanosti jeho otázky zodpovědět.

12) S tím se pojí ještě něco velice důležitého: Můžeme vědět, zda chlapec nebude právě na nás neústupně trvat? Museli bychom pak, vyzváni Šimonem a římským soudcem, přijít a s oním zoufale vychytralým chlapcem rozmlouvat to by na nás nevrhlo příliš dobré světlo, v tomto případě by na nás před Římanem nepadlo příliš dobré světlo, protože bychom tak prozradili, že jsme v zápase s chlapcem zvolili to nesprávné!

13) Nechci ani nemohu svým míněním nic nařizovat, je však jisté, že můžeme zcela určitě očekávat co jsem naznačil, a to by si jistě nikdo z nás nepřál!"

14) Privil velekněz: „Zcela s tebou souhlasím a vezmeme si tvou dobrou radu k srdci; ale co si vlastně myslíš, můj synu, o tomto zoufale vychytralejším chlapci?"

15) Je to přece dočista dílo ďáblovo! My, nejvyšší hodnostáři celé židovské říše, musíme se dát zahnat do úzkých pouhým galilejským pasákem prasat! Před nejmenším červem z prachu v ulicích se musíme třást strachem a zkoušet všechno možné, jak se ho moudře zbavit. Ne, ne, něco takového se ještě nestalo, co je lidstvo lidstvem!

16) Pověz mi, co si o tom chlapci myslíš! Jak jen si mohl tento dvanáctiletý chlapec osvojit takové ucelené znalosti?"

17) Privil mladý řečník: „Vznešený, po nejvyšším knězi nejvyšší vladaři a ochránče! Něco takového je v Galileji docela běžné! Všichni v Galileji se věnují obchodu, přijdou do styku s různými národy světa a naberou mnohých zkušeností všeho druhu, naučí se nejrůznějším jazykům, stýkají se s Řeky, Armény, Egyptany i s jinými národy. Je proto pochopitelné, že člověk potká ve městech, obcích a vesnicích děti, jejichž pronikavý rozum musí naplnit nejvyšším úžasem každého, kdo přichází od nás – z Jeruzaléma.

18) Já, jak známo, jsem se narodil poblíže Nazaretu a ve dvanácti letech jsem se vyznal v Písmu lépe než nyní, kdy jsem už mnohé zapomněl, kromě toho jsem tehdy znal ještě mnoho jiných spisů a věcí. Proč by tedy totéž nezvládl náš plavě kučeravý chlapec?! Mne jeho bystrost příliš neudivuje, přesto že je velice pronikavá."

19) Privil dále velekněz: "Ano, to by ovšem nebylo při časném vzdělávání nadaného chlapce nic mimořádného; ale jak se ti lidé dostali ke spisu, jehož jediný exemplář je uložen ve Svatostánku chrámu a z něhož nesmí číst nikdo kromě nejvyššího kněze, velekněze a znalců Písma?"

20) Privil mladý řečník: „Nejvyšší vladaři, od té doby, kdy Římané dobyli naši říši, to už není pravda! Dobytelům musela být vydána všechna zařízení chrámu i všechny jeho knihy k přezkoumání. Po tři roky byly pořizovány jejich přesné opisy.

21) Teď už je mezi Římany a Řeky tolik opisů v nejrůznějších jazycích, že si každý za několik stříbrňáků může takový opis zakoupit v jazyce, v jakém chce. Jestliže však tomu tak je, proč by bylo obtížné objevit v nadaném galilejském chlapci znalce Písma non plus ultra?"

22) Pravil velekněz: „Jdeš na mne s římským rčením a dobře víš, že jsem nepřítelem všeho římského! – Co znamená výraz «non plus ultra»?”

23) Pravil mladý řečník: „Nejvyšší vladaři, já jako Galilejec ovládám kromě hebrejštiny také jazyk řecký a římský, rozumím syrsky, chaldejsky, arménsky, persky a staroarabsky, což člověk jako vyslanec umět musí – a často se mi v toku řeči stává, že se mi na jazyk připlete cizí výraz!

24) Výrazu «non plus ultra» používáme však i my židé pro jeho stručnost a přesnost, neboť je zatěžko používat výrazu hebrejského pro jeho délku a fádnot. Znamená asi tolik: Takový chlapec se v Písmu vyzná tak, že se mu nikdo nevyrovná.”

25) Pravil velekněz: „Dobrá, dobrá, na tom nic není, jen nejsem z pochopitelných důvodů přítelem Říma ani jeho jazyka. Nechme toho však a ty mi pověz, co víš o onom zázračném chlapci z Nazaretu, jehož otce i matku znám!”

26) Pravil mladý řečník: „Ano, nejvyšší vladaři, to je choulostivý bod! Myslím, že jsem ho před několika lety viděl, a to ve společnosti jiných chlapců. Všichni si však byli podobni jako vejce vejci. Říkali mi, že je to tento a tamten i onen, ale protože chlapci velice živě pobíhali, nemohl jsem rozeznat toho pravého! Já jsem ho tedy viděl, ale přesto neviděl!

27) Náš chlapec, jenž nám dává tak pořádně zabrat, byl tehdy v té společnosti docela jistě doprovázen chlapcem, který se mu velice podobal, chlapcem s ještě vážnější tváří. Vypadalo to tak, že oni dva chlapci jsou vůdci, protože se všichni pohybovali dle jejich vůle.

28) Jakou hru vlastně to pestré hemžení chlapců představovalo, jsem nepochopil, neboť jsem nic podobného nikdy neviděl. Bez plánu se mi ta hra nezdála, při bližším pozorování v ní byl určitý řád. Co však představovala, to mi nikdo z přítomných vysvětlit nedovedl. Řekli mi, že si chlapci hrají vždycky tímto způsobem, jaký dříve v Nazaretu nebyl vídán; nikdo neví co taková cizokrajná hra znamená.

29) To je všechno, co o tom chlapci osobně, z vlastní zkušenosti vím. Byly mi však o něm vyprávěny neobvyklé, ba naprosto neuvěřitelné příběhy! Kdybych měl vyprávět, potřeboval bych k tomu nejméně deset dní, proto řeknu jen to nejvšeobecnější:

30) Naslouchají mu oči, lépe řečeno poslouchají jej doslova všechny živly, ba dokonce i Slunce, Měsíc a všechny hvězdy se podřizují okamžitě jeho vůli, nebo by mohl jen chtít, a Slunce i Měsíc by přestaly svítit! A řekl-li by pak vážně Slunci nebo Měsíci: «Svit!», opět by se světlo navrátilo.

31) Od narození slepé učinil pouhým slovem jasně vidoucími, jako kočka, která jde za svou kořistí najisto i v nejhlubší noci.

32) Jednomu ze svých druhů, který vylezl odvážně na lešení až do výše střechy a spadl odtud, roztránil se a zůstal ležet mrtev, vrátil před očima mnohých přihlížejících pouhým slovem život tak, že oživený a ze všech ran vyhojený chlapec vstal natolik zdrav a živ, jako by se mu vůbec nic zlého nepřihodilo. Nato však zázračný chlapec onoho ze smrti probuzeného přísně nabádal, aby napříště nebyl tak přehnaně odvážný a neposlušný, jinak že mu už nepomůže.

33) Vůbec se mnoho hovoří o zázracích mravnosti a nejmoudřejší síle slova tohoto zázračného chlapce. Jen jedna věc zaráží: týž zázračný chlapec nikdy nikoho o nic neprosí, a jestliže mu někdo něco dá, také nikdy nepoděkuje! Je stále vážný, často jej lze spatřit, jak se modlí, tiše pláče, ale nikdy se nezasměje!

34) To je v krátkosti vše pozoruhodné, co jsem se o onom zázračném chlapci dověděl. Víc nevím. Posoudit jak a jakými prostředky však onen chlapec zázraky koná, je příliš vysoko nad horizontem mého vědění, a mé příliš omezené moudrosti – to můžete jen vy, starší a nejmoudřejší představitelé chrámu. Domluvil jsem!”

35) Nato pravil velekněz: „Jakou jinou mocí asi, než mocí živoucího Belzebuba?! Neboť Bůh nečiní nikdy zázraků skrze děti a prosté chlapce, nýbrž, a to jen velmi zřídka, skrze zbožné, Jemu zcela oddané a lety zralé muže, jakými jsme my! Jestliže však v Nazaretu provádí takové

věci dvanáctiletý chlapec, je jasné, že tak může činit pouze s pomocí Belzebubovou! – To je mé mínění, kdo má jiné a lepší, nechť povstane a hovoří!"

36) Povstal starší a pravil: „Dle mého mínění dáváš Belzebubovi přece jen trochu příliš moci! Mezi námi řečeno přísně je Belzebub jen alegorická postava, pod níž si představujeme celkový pojem všeho zla a vši špatnosti, jež dlí ve zvrácenosti lidské vůle.

37) Že je pak součinností skupiny lidí, kteří se vysmívají všem dobrým zákonům, takzvaný Belzebub zplozen a brání jim ve všem dobrém, to je už dávno jistá věc! Neboť takový zlý duch se podobá morálnímu morovému zápachu, vytrvale otravuje srdce lidí, žijících v takové společnosti tak, že se pak sami od sebe navzájem ani nemohou nikdy polepšit.

38) Ale také na tom nenese vinu jakýsi vnitřně duchovní zlý duch Belzebub, nýbrž zvrácená a tím dočista špatná výchova dětí od kolébky. Takoví lidé nemají ani zdání o všemocném a všemoudrém Bohu, rovněž ve všech ostatních znalostech a vědomostech zaostávají silně za civilizovanými národy, a jsou proto jimi snadno a rychle poraženi.

39) Když však posuzujeme mimořádnou vzdělanost chlapce, o němž je řeč, a jehož přezbožné, ba hluboce vzdělané rodiče známe a schvalujeme jeho přehluboký smysl pro dobročinnost, pak by mne ani ve snu nenapadlo tvrdit, že je takový chlapec ve spolku s nejvyšším všech ďáblů, kteří naprosto nejsou schopni dát v sobě vzklíčit i sebemenší ušlechtilé myšlenky!

40) Nebo je snad možné, aby absolutní zlo dle našeho způsobu myšlení, mohlo způsobit něco – třeba jen zdánlivě – dobrého? Mně alespoň zůstala až dosud podobná myšlenka cizí! Nebo snad někdo z vás tvrdí, že by od základu špatní lidé kdy učinili něco chvályhodného?! Neboť je snad možné dosáhnout něčeho vpravdě dobrého, nejhoršími a zavrženíhodnými prostředky?!

41) Jestliže však náš zázračný chlapec silou své vůle, která je pro nás arci poněkud nepochopitelná, uskutečňuje jen nejlepší a velkolepě ušlechtilé činy, jež mají ty nejlepší důsledky, jak by mohl přitom používat od základů špatných prostředků?! Žádám od vás v tom směru obhájitelné vysvětlení!

42) Mnozí ze starších a znalců Písma souhlasili s řečníkem – jen velekněz a jeho nepříteli četní stoupenci ne. Tu velekněz povstal a řekl obránci zázračného chlapce:

43) (Velekněz): „Pohleď, z tvých slov usuzuji, že popíráš osobnost Belzebubovu a stejně tak i osobnosti ďáblů, kteří mu jsou poddáni! Jestliže by se tvá slova zakládala na pravdě, pak mi vlastními slovy vysvětlí, kdo na hoře Horeb po tři dny zápolil o Mojžíšovo tělo s archandělem Michaellem a zvítězil!

44) Kdo byla ona světelná postava, která se směla odvážit před trůn Boží a již směl otec Job sáhnout na zub? Kdo byl Evin had? Kdo byl zlý duch Saulův, kterého zahnal chlapec David zvukem své harfy! Mimo to je ještě mnoho údajů v Písmu, obzvláště v Danielovi, který se často zmiňuje o velkém draku a nevěstce Bábel! Jak bys to všechno ty, přemoudrý, vysvětlil?"

45) Pravil předchozí moudrý starší a znalec Písma: „Byla by to snadná práce, kdyby měl tvůj rozum odpovídající stupeň vzdělanosti, ale zatmělost tvého rozumu takové světelné obrazy nepřipouští. A tak bych jen kázal hluchému a slepému bez sebemenšího účinku – a tak toho nechám!

46) Ti, kdo mně porozumět chtěli a mohli, ti už stejně pochopili. Kázat tvrdohlavému však znamená hodit kámen do vody, aby změkl. Což jsi nikdy nestudoval velkou kabalu, jež je dílem velkého ducha? V ní je rozsáhlý výklad o příměru mezi vyslovenými a vypsányými obrazy a skutečností, kterou představují!"

47) Pravil velekněz: „Tu malou možná, nikoliv však onu velkou!"

48) Pravil řečník: „Pak s tebou nemohu hovořit, protože malá kabala má jiného autora a nelze ji označit ani za nejhorší výtah oné staré – velké!"

49) Před Bohem neexistuje satan ani ďábel, a proto ani absolutní zlo, neboť Jeho musí poslouchat všechny mocnosti a síly, a nic nemůže působit přes okruh, jenž je tomu vymezen.

50) Není snad oheň živel obsahující zlo a ničivou sílu v nejvyšší míře? Je snad proto výplodem Satanovým, když ničí celá města a změní je v mrtvý popel, a stalo-li se tak buď zlou vůlí lidí nebo jejich hanebnou nedbalostí?

51) Nebo snad vězí Satan ve vodě, která zabíjí lidi i zvířata, když do ní spadnou? Nebo snad Satan vězí v kameni nebo ve vrcholu hory nebo v jedovatých zvířatech a rostlinách, zkrátka ve všem, co nám lidem může působit smrt při neopatrném počínání? – Pohleď, všechno na Zemi i v Zemi může být požehnáním, současně však i kletbou, podle toho, zda si člověk počíná moudře nebo hloupě!

52) Čím vlastně byl známý zápas Satana s archandělem Michaellem o Mojžíšovo tělo?

53) Ti zbožní židé, kteří Mojžíše uctívali jako Boha, byli přesvědčeni, že ani Mojžíšovo tělo nemůže zemřít, neboť se praví: «Ti, kdo přísně dbají božích zákonů, nezemřou, nýbrž budou žítí věčně a jejich těla červi nerozruší!» Mojžíš však přece byl ku konci sláb a zemřel jako každý jiný člověk.

54) Tehdy žili mezi židy mudrc a lékař.

55) Mudrc pravil: «Vynesme mrtvolu na vrchol vysoké hory, kde vanou nejčistší větry, a Mojžíš opět ožije a zavede svůj národ do zaslíbené země Boží!»

56) Rozvážný lékař však pravil: «Žádné tělo, z něhož duše odešla, nemůže být opět oživeno!»

57) Mudrc pravil: «Jestliže Mojžíš během tří dnů na vrcholu hory neožije, ale zůstane mrtev, zvítězil jsi nade mnou i mou vírou a já zůstanu po celý svůj život tvým otrokem!»

58) Lékař však pravil: «Vím předem, že zvítězím. Proto se však nemusíš stát mým otrokem, nýbrž já zůstanu tím, čím jsem, a ty zůstaneš tím, čím jsi, a nahlédneš, že si kníže smrti svou mocí oběť ponechá a nikdy ji nevydá.»

59) A tak byl Mojžíš s velkou slávou vnesen na vrchol hory Horeb. Jeho mrtvolu doprovázeli tisíce předních Izraelitů. Když po velké námaze dospěli na vrcholek hory, byl Mojžíš vystaven svěžímu povětří a po tři dny nebyl opomenut žádný myslitelný duchovní i hmotný pokus oživit ho, ale všechno marné: oko velkého proroka se již světlu tohoto světa neotevřelo.

60) Čtvrtého dne promluvil mudrc rozhořčeně k národu: "Pohleď, národe Boží, na Satanovu moc! Po tři dny bojoval Michael (moc nebeská) se Satanem (moc smrti) o tělo proroka a Satan zvítězil; zato Michael pravil: «Bůh tě za to bude soudit!»"

61) To byla slova, pronesená před lidem, sice symbolicky, ale přece nutná a ve vlastním smyslu také zcela pravdivá.

62) Když pak lékař – jistě jen mezi čtyřma očima – hovořil s mudrcem a připomněl mu, že přece jen měl pravdu, řekl mudrc:

63) «Bohužel máš pravdu. Jen pro lidstvo je smutné, že Jehova neudělal žádnou výjimku ani u svého největšího proroka, a zabil a zardousil ho nakonec jako každé obyčejné zvíře! On mohl Mojžíše zachovat, ukázat tak národu, že Satan nad Jeho přesvatým nemá více žádnou moc!»

64) Lékař však pravil: «Nemluvíš moudře s Jahvem! Pohleď, On určil jinou cestu tělu a jinou cestu duchu: Cesta těla musí být upravena tak, aby cesta ducha zůstala volná pro věčnost!»

65) Když tak oba spolu hovořili, vstoupil mezi ně duch Mojžíšův a pravil: «Pokoj s vámi! Božský řád je nezměnitelný a všechno, co On činí, je dobré! Když zemře tělo, neumírá Duch. Držte se zákonů a nehádejte se o mé tělo, neboť já, Mojžíš, žiji věčně, i kdyby tisíckrát zemřelo tělo, v kterém jsem trpěl!»

66) Nato duch zmizel a ti dva byli vyrovnáni.

67) „Nuže, můj milý bratře v Abrahámu, Izákovi a Jákobovi, co tomu říkáš? Kde je tvá osobnost Satanova? Neboť co jsem ti teď pověděl, je čirá historická pravda, a ta napsaná v knize, to je jen obraz, vyličený jako všechny takové zprávy v básnických verších, jež je však možno pochopit jen porovnáním se skutečností. – Co tomu nyní říkáš jako znalec Písma?“

68) Pravil velekněz: „Ano, ano, ta věc má něco do sebe a dobře se poslouchá, ale spočívá jen na víře a dá se těžko dokázat. Něco však na tom může být, neboť spočívá-li něco jen na víře, pak je konec konců jedno, zda věřím tomu či onomu – a vždycky je lehčí věřit něčemu přirozenému než nepřirozenému. – Nechme toho tedy! Noc uplynula, jistě nás už očekávají v zasedací síni!“

69) Pravil mladý polofarizej: „Jsem nesmírně zvědavý, jaký obrat dnes celá věc vezme. Jen o jedno bych v našem zájmu prosil, aby se totiž vzala v úvahu má rada, týkající se Římanů; neboť v podstatě na tom mnoho nesejde, jestli mezi sebou a mezi čtyřmi zdmi napolo zdánlivě přijmeme, co ten chlapec vlastně hlásá, neboť jinak si z Římanů uděláme ještě větší nepřátele, než jakými už stejně jsou!“

70) Pravil velekněz: „Buď bez starosti, můj synu! Uděláme všechno, co bude v našich silách, dnes známe své stanovisko zřejmě mnohem lépe, než jsme je znali včera.“

71) Po těchto slovech vstoupil chrámový služebník a oznámil – jako vždy v nejhlubší pokoře –, že do sálu přišli římský komisař s chlapcem, Šimon z Betanie a ještě několik pánů.

12. Shromáždění zkušební kolegia v hovorně druhého dne.

Nepodařený pokus kněží zasedání zrušit.

1) Po této zprávě pospíchalo celé kolegium do zasedací síně. Všichni přítomní je podle obyčeje, jak se sluší, pozdravili, což měli farizejové obzvláště rádi, a mnozí se pozastavili nad tím, že chlapec neučinil nic, co by se zdaleka jen pozdravu podobalo.

2) Proto ke Mně přistoupil jeden stařec a spíše skromně se zeptal, proč Jsem coby poněkud umíněně vyhlížející chlapec nikoho nepozdravil.

3) Odpověděl Jsem jen stručně: „To se snad sluší mezi vámi a vám podobnými navzájem, ale co s tím má společného dvanáctiletý chlapec?! Ostatně Mne nikdo z vás také nepozdravil, proč bych tedy měl vracet něco, co Jsem od vás nikdy nedostal?!”

4) Kromě toho u nás v Galileji takový obyčej neexistuje, a pro Mne už vůbec ne! Neboť vy se dáváte nad míru zdravít a uctívat od té doby, kdy vás svět učinil pány. Já Jsem svým způsobem také zcela mimořádný člověk. Proč jste Mne tedy zdvořile nepozdravili?!”

5) Ó, jen mi věřte, i když jsem chlapec, vím moc dobře, koho mám zdravít, vám však žádný pozdrav dlužen nejsem! Bližší vysvětlení vám může podat Můj Říman, jestliže je chcete mermocí vědět. Dnes je přece den po sabatu, kdy stejně jako o sabatu, je dle vašich zákonů veškeré zdravení a uctívání přísně zakázáno, protože to sabat znesvěcuje a člověka pro celý den znečišťuje. Proč tedy ode Mne žádáte něco, co je v rozporu s vašimi zákony?!”

6) Tu zmklí kněží, pohlížejíce na sebe udiveně a mladý levita pravil: „Mojí vysoce urození pánové, s tímto, jinak milým chlapcem, to už vůbec není k vydržení! Nejlepší na tom všem ovšem je, že on všechno ví a má tedy neodvolatelně pravdu!“

7) Pravil velekněz římskému komisaři: „Vysoký soudče dle práva a zákona! Tento chlapec nás odkázal na tebe, jmenovavši ještě jeden důvod, proč nás nepozdravil. Byl bys tak laskavý a vysvětlil nám to?“

8) Pravil soudce: „Ó, proč ne? A dokonce velice rád! Ale nevím, zda z toho budete mít obzvláštní radost.“

9) Právili všichni: „Jen ven s tím, neboť jsme v dobré náladě a sneseme mnohé, co bychom včera sotva vyslechli!"

10) Právil soudce: „Tak tedy dobrá, poslouchajte! Sám tento chlapec je oním zázračným chlapcem z Nazaretu, kterého včera jen zdánlivě zastupoval! – Jak se vám líbí tento příběh? Ten, kdo by mu zkřivil jediný vlas, propadne mému nejvyššímu hněvu!"

11) Když to kolegium uslyšelo, velice se zděsilo.

12) Teprve po chvíli pravil velekněz: "Proč jsi nám to neřekl už včera? Kdybychom to byli včera věděli, mluvili bychom s tebou docela jinak a také bychom ti docela jinak odpovídali a naše odpovědi by se ti jistě byly líbily více než ty včerejší."

13) Právil Jsem Já: „Ó, to moc dobře vím. Ale protože Mi nejde o přetvářku, nýbrž o pravdu, učinil Jsem to tak, jak Jsem to učinil! A kdybych byl dnes tím, kterým Jsem byl včera, nedověděl bych se od vás opět ani jediné pravdivé slovo, protože jste se v noci ze strachu před římským soudcem radili, že se mnou budete ve všem souhlasit, pokud jde o Mesiáše, jenž už přišel na tento svět, abyste Mne uklidnili a skrze Mne i soudce kvůli případu Zacharijášovu.

14) Protože však nyní nejsem zastáncem zázračného chlapce, nýbrž onen chlapec sám, zmátl takový náhlý neočekávaný obrát věci vaše smysly a zmařil váš zlý plán. Stojíte tu nyní plni strachu a obav, a nevíte co počít. – Řekněte, jak je vám ten příběh po chuti!"

15) Všichni užasli a velekněz pravil se zdánlivě přívětivým výrazem: „Nu, můj milý zázračný chlapče, protože jak se zdá všechno víš, rád bych se od tebe dověděl, kdo z nás si vlastně takovou radu vymyslel!"

16) Právil Jsem Já: „Právě ten, jemuž Jsem onu radu našeptal! Je z vás nejmladší a narodil se v Galileji, a jmenuje se Barnabe!"

17) Tato odpověď opět zasáhla farizeje jako blesk a přidala strachu do jejich tváří; neboť svědomí mnohých bylo nečisté a obávali se odhalení četných neřestí před očima přísného soudce.

18) Velekněz zašeptal jednomu z farizejů tiše do ucha: „Dejme Šimonovi peníze nazpět a konference s – Jahve, stůj při nás – chlapcem, který by nás ještě mohl přivést do nesnesitelných rozpaků, skončí! Neboť se ho už na nic nebudeme ptát! Bude-li se vyptávat on, dáme mu už takovou odpověď, že by z ní ani Satan nebyl moudrý! Ne, ten kluk nám ještě dlouho nepřeroste přes hlavu! Jen se na tu povedenou věc podívej! Včera byl kdosi jiný – a dnes je zase někdo jiný!"

19) Nato farizej; jenž chtěl být zvláště vychytralý, odtáhl velekněze stranou a řekl: „Víš co?! Tomu převlečenému do kůže zázračného chlapce nedlužíme žádný rozhovor ani odpovědi! Ten, za kterého je zapláceno, tady dneska není, za toho dnešního nikdo nezaplátil, a proto mu nic nedlužíme!! – Co myslíš?"

20) Právil velekněz: „Příteli, tuto myšlenku ti mohl vnuknout jen Bůh! Když je nouze nejvyšší, přijde pomoc nejbližší! Konference a koncese (povolení k rozhovoru) budou prohlášeny za zrušené, protože ten dnešní chlapec je jiný než ten včerejší, za kterého bylo vlastně zapláceno!"

21) Poté rychle předstoupil chrámový herold a prohlásil s velkým, v chrámě obvyklým pathosem: „Jako zmocněnec nejvyššího chrámového kněžstva chrámu Jehovova, prohlašuji další zasedání za zastaveno, neboť dnešní chlapec není tím včerejším, za kterého bylo zapláceno. Tomuto zcela jinému zázračnému chlapci, za kterého žádná taxa zaplácena nebyla, a také nikomu jinému nebude slovo uděleno!"

22) Pozvedl se však soudce a pln důstojnosti pravil: „Zasedání bude pokračovat a vy budete mluvit! Dnešní chlapec je týž, za něhož byla ona velká taxa zaplácena, změnila se jen jeho morálně osobnostní charakteristika, což jste netušili. Dle našich zákonů nemění však tato okolnost nic na chlapcových právech, a proto zní můj právoplatný rozsudek soudce takto: zasedání pokračuje dnes i zítra, ať se děje cokoliv! Ptejte se nebo odpovídejte, to je jedno! Dixi!"

**13. Zasedání pokračuje. Chlapec Ježíš se táže kněží:
„Co byste dělali, kdybych přece byl Mesiášem?“
Opatrná odpověď talmudisty Jorama, týkající se Mesiáše.**

1) Po těchto energických slovech římského soudce zaujali všichni, viditelně neradi, opět svá místa, a po určitou dobu mlčeli. Protože se Mne na nic neptali,

2) vstoupil Jsem mezi ně a řekl: „Slyšte, protože Mne nechcete poctit otázkou, budu tak smělý a sám vám jednu malou otázku položím: Povězte Mi – ale zcela otevřeně – co byste dělali, kdybych Já vpravdě byl oním přislíbeným Mesiášem, o kterém jsme včera mluvili!“

3) Pravil mrzutý, starý stoupenec chrámu: „Chlapče, chlapče, měj se v Jehovově chrámě na pozoru, uvaž co říkáš a tvrdíš na posvátném místě! Varuj se před příliš velkým rouháním!“

4) Já Jsem mu však odpověděl: „Varuj se spíše ty a vy všichni, aby se Dům Páně vašim přičiněním nestal doupětem vrahů! Tím, že se ptám, co byste dělali, kdybych Já byl nakonec přece jen přislíbeným Mesiášem, neznesvěcuji chrám ani v nejmenším, neboť takovou otázku vám beztrestně a bez ostychu může položit každý. – A vy Mi můžete stejně bezpodmínečně odpovědět na Mou bezpodmínečnou otázku!“

5) Nato se pozvedl starý talmudista a velkokabalista jménem Joram a pravil: „Ve věci Boží je možné všechno; ale my lidé musíme být velice opatrní a takovou veledůležitou předpověď přijmout jako pravdivou teprve tehdy, jestliže je splněno před žasnoucím zrakem každého všechno, co splnění takové předpovědi musí příslušným způsobem provázet.“

6) Nuže, můj přemilý chlapče, několik veršů proroka Isajáše, týkajících se jeho narození, svědčí pro tebe; ale kolik toho předpověděl onen prorok o přislíbeném Mesiáši, jenž má přijít, co se k tobě hodí stejně málo jako ke mně, ačkoliv i já pocházím z rodu Davidova a s tvým otcem Josefem jsem vzdáleně spřízněn, a také jsem podstatně přispěl k tomu, že se chrámová chovanka Marie stala jeho ženou.

7) Už jsem ony manžele, jichž si jinak velmi vážím, neviděl více než jedenáct let, a tebe jako zřejmě Josefova prvorozeného z druhého manželství dosud nikdy. Víím o tobě tedy jen tolik, co jsem včera slyšel z tvých úst a od našeho levity Barnabeho, který rovněž pochází z Nazaretu.

8) Nuže, tvé mimořádné schopnosti, které by podle spolehlivých zpráv měly dalekosáhle předstihnout všechno, co kdy dokázala sebedokonalejší moc vůle a víry jako skutečný zázrak, by pak byly takové, že by bylo možno vidět toho, kdo jimi vládne jako kohosi naprosto výjimečného; ale o nějakém smluveném určení toho, co by měly znamenat, nemůže být pochopitelně ještě dlouho ani řeč, i když – jak jsem řekl – jako jasně myslící člověk a kněz nemohu takové schopnosti ponechat bez povšimnutí.

9) Rozhodně bude Mesiáš člověkem jako jsme my, jen jeho vlastnosti a schopnosti budou Božské. Nuže, pokud jde o tvé vlastnosti, už nyní v dětském věku jsou takové, že slibují pro věk mužný něco velkého. Avšak pohleď, já už jsem starý člověk, mám velké zkušenosti a našel jsem už často u docela malých dětí schopnosti a vlastnosti, které mi říkaly: v tomto a onom dítěti nám zřejmě Jehova seslal opět velkého proroka! – Ale když pak bylo takové dítě starší a starší, ztratily se jeho vynikající vlastnosti, jako by nikdy ani nebyly, a vyrostl z něj docela obyčejný člověk, jako jsem já, jenž ví jen to, co se s námahou naučil a získal zkušenostmi!

10) Stejně jako u mnohých jiných lidí se u mně potvrdilo přísloví: «V potu tváře své budeš jíst chléb svůj!» A možná, můj přemilý příbuzný, že se ti povede stejně – možná však, že také ne, neboť my lidé předem nemůžeme nic určovat. Člověk dumá nad mnohým, ale Bůh řídí! – Nuže, můj milý, můžeš opět hovořit a já ti budu rád naslouchat!“

11) Pravil Jsem Já: „Ty jsi Mi také z celého kolegia nejmilejší, dobře jsi o Mně promluvil této noci k veleknězi, čímž mu byly poněkud otevřeny oči pokud jde o Satana, že se mu poprvé v jeho životě dostalo alespoň ponětí o veledůležitém příslušném učení, a že tak začal chápat, že činy, jako jsou Moje, nelze konat za pomoci zlé moci a síly!

12) Z toho, že mi ani toto není utajeno, vidíš, že vím o čem jsi tiše a tajně mluvil s veleknězem a proto si můžeš také domyslet, že vím zcela přesně co si nyní myslí velekněz, jenž má velký strach, aby se skrze Mne nedostal do nepříjemné situace. Tento strach je ovšem zbytečný.

13) Ano, kdybych své činy konal za pomoci Belzebubovy, byl bych už dávno prozrazen a také odsouzen, ale protože všechno své dílo vykonávám sám jen s pomocí a mocí Boží, jež chce vždy jen dobré a nikdy zlé, nemusí se velekněz ode Mne ničeho obávat – neboť Mnou mu nebude zkřiven ani vlas!

14) Po celou dobu jsme však hovořili o mnoha bezvýznamných věcech a věc hlavní jsme v průběhu hovoru ponechali zcela stranou!"

15) Nato se zeptal Joram: "V čem tato vlastně spočívá? Mluv jen pěkně od plic, my vše posoudíme spravedlivě, neboť jsme i v tobě shledali mnoho spravedlnosti!"

14. Svědectví chlapce Ježíše o sobě jako pravém „Rychle kořisti, spěšně lov!“ Joramův názor: vyčkat a nechat rozhodnout čas! Ježíš poukazuje na Boží všemocnost v sobě. Joramova odmítavá odpověď.

1) Pravil Jsem Já: „Zde před vámi stojí pravý «Rychle kořisti, spěšně lov!» jméno to syna jedné prorokyně v Isajášova. Včera jsme hovořili o Mesiášovi, který má přijít. Já sám Jsem byl jako takový před vás postaven a to na základě přesných textů proroka Isajáše, které se na Mne vztahují. Ale vy jste vše popřeli."

2) Včera Jsem k vám o sobě mluvil jako kdosi jiný, dnes však před vámi stojím sám bez nejmenšího strachu před vámi nebo před kýmkoliv jiným v celém světě, neboť Jsem si vědom síly a moci v sobě samém, jež není cizí, nýbrž výsostně má. Vracím se opět k témuž tématu a ptám se především tebe, Jorame, co si o tom myslíš! Mluv však i ty bez zábran a beze strachu, od plic! Nebude ti vpravdě zkřiven jediný vlas!

3) Pravil Joram: „Ano, ty můj líbezný, přemilý příbuzný (jistě mi nemáš za zlé, že tě tak nazývám, neboť jsem s tvým otcem skutečně příbuzný), to je a zůstává velmi choulostivou věcí, říci: «Ty jsi tím, kdo byl prorokován!» A bylo by to za jistých okolností také velmi troufalé, protože je přece tolik případů dětí, jež v nejujtější věku prokázaly mimořádné nadání a schopnosti tak, že obrovské zástupy lidí žasly; ale v pozdějších letech z nich byli docela obyčejní lidé a po jejich mladistvém nadání a schopnostech nezůstalo ani stopy!

4) Nuže, s něčím podobným, i když to není pravděpodobné, musíme my lidé počítat také v tvém případě a bylo by poněkud předčasné plně se ztotožnit s tím, že je v tobě skryt prorokovaný Mesiáš; v tom mně jistě jako mladý, avšak překvapivě moudrý chlapec odporovat nebudeš! Vzhledem k tvému narození, původu a nevidaným schopnostem, nelze, apodikticky tvrdit, že oním prorokovaným nejsi. Dle mého názoru by to bylo stejně nesmyslné, neboť jím můžeš být stejně jako nebyť! Proto je pro tebe i pro nás vhodné vyčkat a uvidíme, co přinese čas! – Pověz mi, zda mám pravdu nebo ne!"

5) Pravil Jsem Já: „Navenek, dle světského rozumu, máš zřejmě pravdu! Ale v lidském srdci je přece hlubší a zářivější kritérium; to by ti už mohlo ukázat zda jsem takový chlapec, jenž v pozdějších letech ztratí své schopnosti. Jestliže mám moc tvořit a ničit dle své vlastní libovůle, jak bych mohl chtít zničit sám sebe?!"

6) Pravím ti: Na mém vnitřním duchu závisí bytí všech věcí. Proto mohu chtít, co chci, a musí se stát, co Já chci, jak ti o Mně vyprávěli jiní, nejen Já sám. Jestliže tomu tak je, jak je možné se domnívat, že bych mohl ztratit své vlastnosti a schopnosti, o kterých víš?! Jestliže je však ztratit nemohu, kdo tedy Jsem?"

7) Pravil Joram: „Ano – nyní – je to pouhá domněnka, ale zdaleka ne důkaz! Totéž, co o sobě říkáš, mohl bych i já říkat o sobě; ale protože by to bylo poněkud odvážné a něco, co by se mi nepodobalo, buď by se mi pořádně vysmáli, nebo by mne považovali za blázna! Nuže, ty jsi bystrý chlapec v tomto zmateném věku, máš zřejmě již od kolébky velké básnické nadání, a člověk se jen usmívá výplodům tvého přirozeného důvtipu!

8) Pohleď, pohleď, přemilý chlapče! Může snad člověk o sobě říci: «Mým vnitřním duchem je stvořeno vše, co tu jest?!» To může jen věčný a nekonečný duch Boží, který je svou bytostí všudypřítomný! Tu jsi se ve své mesiášské myšlence vyvýšil trochu přespříliš! Zůstaňme jen pěkně na půdě této země a pracujme na ní s horlivou pílí, aby nám dala dostatečnou potravu, pak na tom budeme jistě lépe, než kdybychom předstírali něco, co je nemožné a být nikdy nemůže!

9) Až jednou Mesiáš přijde, tak pouze jako dokonalý člověk, nikdy však jako Bůh! Ale u vás, polořeckých Židů a tím i polopohanů je obvyčejem, že hned strkáte lidi s mimořádným nadáním mezi Bohy, nebo se sami jako Bohové vidíte a posuzujete. To by však mělo ustát a neboť je to v rozporu se zákonem Božím, v němž se praví: «Jen Já sám Jsem vaším Bohem a Pánem, kromě Mne nebudete mít jiných Bohů!» Avšak v Galileji to zřejmě s tímto zákonem neberou vážně, jinak by tě ani nenapadlo považovat se za Boha!

10) Proto toho v budoucnu zanech a zůstaň při svém mimořádném nadání a schopnostech věrný starému a jedinému Bohu, a nech pohany být pohany a dobře se ti povede na zemi! Čím je největší síla jediného, i když obrovitého člověka, proti ničivé síle tisíce lidí, co teprve síla jednoho chlapce?! Jak praví David: «Ó, jak ničím jsou lidé proti Tobě, ó Pane!» – Jak jen může chlapce napadnout tvrdit, že je Bohem ve svém duchu, jímž jsou stvořeny veškeré věci?! – Už vidíš, že jsi pořádně přestřelil?!"

11) Tu pravil velekněz: „To tedy zas jednou bylo zdravé poučení, podané s převelikou mírností! – Je však správné a pravdivé: protože stojí o Galilejcích psáno, že v jejich zemi nepovstane žádný prorok, dělají Bohy raději sami ze sebe, ti polopohani! A tento chlapec k tomu má zřejmě nejlepší vlohy! Ano, můj milý mesiášský chlapče, nám nelze jen tak lehce vnutit alfu za omegu! Něco takového je snad možné v Nazaretu, ale u nás v Jeruzalémě to nejde!"

15. Nejružnější námitky Jorama a velekněze proti Mesiášství chlapce Ježíše a jejich vyvracení.

Pravil Jsem Já: "Dle svého zvyku a vědění jste hovořili docela dobře, neboť vaše myšlenky a pojmy nedosáhnou dále než váš dech. Kdybyste však byli schopni myslet dál a výš, pak byste na Mne pohlíželi docela jinýma očima a soudili byste Mně zcela jinak. Protože se však pohoršujete už nad tím, co jsem řekl o Svém vnitřním duchu, pak Mi vysvětlete, jaký to byl duch, který promlouval z proroků."

2) Pravil Joram: „To byl Duch Boží, a sice ten, skrze něhož byly stvořeny všechny věci!"

3) „Dobrá," pravil Jsem Já, „když byl onen duch, který promlouval z proroků, Duchem Božím, proč by můj vnitřní duch nebyl Duchem Božím, jestliže díky němu mohu činit mnohem větší věci, než všichni proroci od Enocha kdy činili?! Neboť oni byli omezeni a mohli působit jen v určitém

té sféře, Já však omezen nejsem a činím, co chci, a musí se stát co chci!! Je-li tomu tak; proč je Můj vnitřní duch jiný než ten, z něhož čerpali prorokové?!"

4) Privil Joram: „Dobrá, dobrá, mohlo by tomu tak být, kdybys jen nebyl z Galileje! Ale v knize je psáno, že z Galileje žádný prorok nevzejde – a tak se už musíš smířit s tím, že nemůžeme a nesmíme tvého vnitřního ducha postavit na roveň duchu proroků!"

5) Privil jsem Já: „Což jsem se snad v Galileji narodil?! Není snad místem mého narození Betlém, staré město Davidovo?! Hleďte jenom v záznamech, zda tomu tak není! Nebo snad nebyl Isajáš pravým prorokem jen proto, že také přišel do Galileje a prorokoval tam poblíže starého města Cesareje Filipí?! – Jen pohleďte, jak jste slepí a jak neudržitelný je váš názor!"

6) V Písmu se sice praví, že ten, kdo se v Galileji narodil, nemůže se stát prorokem. Protože však ani můj pěstoun Josef, ani má rodná matka Marie, tím méně pak Já nepocházíme z Galileje, nýbrž žijeme teprve devět let v Nazaretu jako přistěhovalci; proč bych nemohl mít v sobě pravdivého Božského ducha stejně jako každý jiný prorok?!"

7) Privil velekněz: „Nestojí však také psáno: «Pohleď, posílám anděla před Tebou, aby připravil cesty Páně a uhladil jeho šlépěje!». A tak přijde nejprve Eliáš a připraví lidi na velký příchod Mesiáše?! Je tomu tak v tvém případě? Kde je anděl Páně a kde je Eliáš?"

8) Privil jsem Já: „Pro lidi vašeho druhu kteří pro stromy nevidí les, se tady neobjevil ani anděl Páně, ani prorok Eliáš; ale pro vidoucí se to všechno událo již před dvanácti lety! Vy jste však neviděli anděla, který hovořil se Zacharjášem, ani jste neuznali jeho zázrakem zrozeného syna, neboť co neohlásí oheň, blesk a burácení hromu, to nevidíte!"

9) Když dostal Eliáš v skalní jeskyni příkaz, aby dával pozor, jak Jahve projde kolem jeho jeskyně, prošel nejprve oheň, ale v tom Jahve nebyl. Potom se přehnala mocná bouře, ale ani v ní Jahve nebyl. Nakonec proletěl před jeskyní sotva slyšitelný větérek a hle, v něm byl Jahve!

10) A hleďte, právě tím poukazuje velký prorok na současný příchod Mesiáše!

11) Očekáváte asi oheň a bouři, jaké už kolem vás prošly častěji, ale Jahve v nich nebyl. Nyní věje kolem vás jemný větřík, v němž skutečně Jahve jest, to však vaše hluché uši a slepé oči nepozorují a nepoznají to – snad až na konci života, ale takové pozdní poznání vám už nebude mnoho platné!

12) Odpovězte mi dle své kněžské moudrosti!"

16. Otázka posmívajícího se Barnabeho. Pánova kárající odpověď a protiotázka. Barnabovy rozpaky a omluva. Zázrak s oslíma ušima a živoucím oslem.

1) Barnabe požádal vysoké farizeje o dovolení promluvit se Mnou, protože přišel na dobrý nápad. Bylo mu vyhověno a on začal hovořit:

2) „Poslyš, ty můj milý, božský Mesiáši z Nazaretu v Galileji, což arci mnoho neznamenal! Podal jsi nám nyní nějaké důkazy, z nichž i přes naše zacpané uši a zavázané oči začínáme tušit, že jsi nakonec přece jen onen prorokovaný Mesiáš, ale právě v tomto náhledu jsme zůstali stát jako zapřažení voli na kopci! Co budeme dělat? Co vlastně máme dělat?"

3) Tento den právo mluvit máš zakoupeno už jen pro zítřek, ačkoliv jsi Mesiáš! Proto se domnívám, že by bylo načase, abys vydal své příkazy, co se s námi, neboť jsme tě uznali, má stát a co se má stát s chrámem! Zůstane všechno, jak to je, nebo se vše změní? Ty jsi onen prorokovaný a nám seslaný Mesiáš, což ti už nemůžeme upírat: ale co nyní? – Promluv a jednej, mladý boholidský Mesiáši seshora!"

4) Privil jsem Já: „Kvůli takovému hloupému vtipu sis vpravdě nemusel otvírat hubu a ukazovat, že bys hrozně rád něco chtěl, ale že ti k tomu chybí hmotné a duchovní podmínky!"

Srozuměno, ty nosiči Bileamův?! – Protože jsi Mi však položil otázku, co by se mělo stát s vámi a s chrámem, musím ti odpovědět!

5) Pohleď, stojí přece psáno: «Až Mesiáš přijde, nezruší Zákon – ba ani čárku v něm – nýbrž jej naplní!» Nezruší chrám ani jeho služebníky, ale bude trestat jejich protizákonnou zvrácenost a moudře označí nafoukané domýšlivce z řad levitů coby vděčné uznání jejich nevhodných žertů!

6) Je snad pro tebe bláznovstvím, co Jsem pravil o textech, které se Mne nevyvratitelně týkají?! Nebo Mi dokaž, že nejsem přesně ten, o němž proroci hovořili! Protože však toho nejsi schopen, jak jen si můžeš troufat Mě zesměšňovat?! – Jen počkej – dám ti teď také otázku, na kterou mi odpovíš! Jestli Mou otázku nezodpovíš k Mé spokojenosti, stane se z tebe pohanský Midas!

7) Řekni Mi, ty povrchní šprýmaři, co znamená jméno «Jeruzalém»?! Co za ním vězí? Jako levita a budoucí farizej to musíš znát z knih Mojžíšových i z knihy Enochovy, kterou Noe zachránil před potopou a šířil pod názvem «Války Jehovovy»; mám plné právo od tebe žádat vysvětlení, neboť velmi mnoho záleží na správném pochopení tohoto jména. Mluv!"

8) Mladý levita neměl o starohebrejském jazyce ani ponětí. Požádal Mne tedy o trochu času a trpělivosti a Já svolil. Odplížil se za starým znalcem Písma, zda by mu to nemohl povědět. Ale ten to nevěděl také a poslal ho za kabalistou Joramem. Ten jen pokrčil rameny a po chvíli tiše řekl:

9) (Joram): „Ano, v prastarých knihách je jistý etymologický výklad a v kabale je také vysvětlující poznámka, ale v tak mystických tezích, že proti tomu je Šalamounova Píseň písní dětskou hříčkou! Neporozuměl jsem ani jednomu, ani druhému a nemohu ti proto pomoci z rozpaků!

10) Kromě toho tě musím upozornit, že jsi měl s chlapcem pro jeho mimořádnou duchaplnost i vzhledem k jeho vysokému římskému ochránci hovořit opatrněji, neboť právě ty jsi to byl, kdo nám dal závažné informace o jeho výjimečnosti!

11) Nepovšiml sis, že věděl o každém slově, které jsme o něm potají v noci pronesli?! Neříkal jsem nic, co se toho týče, ale je to pro mne mocné znamení přítomnosti ducha v tom chlapci, jemuž zřejmě není zatěžko zkoumat lidská srdce a ledví.

12) Radím ti proto, abys toho zázračného chlapce požádal o prominutí za zřejmou urážku, jinak nemohu zaručit, že ti neprovede nějaké nepříjemné šibalství! Jdi tam a poslechni, mé rady!"

13) Pravil Barnabe: „Nu, právo mluvit rozhodně má a žertům pranic nerozumí – a tak asi nezbude než ho požádat za prominutí! Že však nikdo nedovede rozluštit jméno města, to je vpravdě u nás kněžím cosi zcela neobvyklého!"

14) Nato se Barnabe obrátil ke Mně a řekl s přívětivou tváří: „Rozmilý chlapče! Uznal jsem svou hrubou chybu, které jsem se svým vpravdě špatným a velmi nevhodným vtipem dopustil, a prosím tě upřímně z celého srdce za prominutí a zároveň tě prosím, abys nám laskavě vysvětlil význam jména «Jeruzalém», protože nikdo z nás si s ním neví rady! Překládá se výrazem «Svaté město» nebo «Boží město» – ale jak tomu skutečně se jménem «Jeruzalém» je, to ví sotva kdokoliv z nás!

15) Vypráví se sice, že zde bylo místo jménem «Salem», kde sídlil onen mocný král, jemuž musela odevzdávat desátek všechna tehdejší knížata – neboť král Melchisedek byl pro všechny lidi na zemi současně jediný a pravý velekněz Jehovův –, ale jinak se o tomto veleknězi o jeho učení, jeho činech a také o jeho osobnosti ví pramálo nebo vůbec nic! Protože však o tom bez pochyby víš víc než my všichni, podej nám o tom laskavě zprávu!"

16) Pravil Jsem Já: „Tvé štěstí, že jsi s takovou přišel – jinak bys byl označen způsobem, jaký by se ti určitě nelíbil! Znamení, kterým měla být okrášlena tvoje hlava, leží u tvých nohou.

Pozvedni je a vezmi si z něho ponaučení, že trestám svévolné šprýmy každého člověka a že nelze žertovat tak uboze a nicotně na místě, kde se jedná o největší a nejzávažnější otázky všeho lidstva na zemi! – Podívej se nejprve na žert, jež Jsem s tebou pro tvůj špatný vtíp udělal, pak teprve splním tvou druhou prosbu!"

17) Nato se Barnabe sklonil k zemi a zvedl dvě dokonale utvářené, přírodní oslí uši, které ležely u jeho nohou, a vyděsil se tím více, že na nich nebylo ani stopy po tom, že by byly uříznuty skutečnému oslovi.

18) Někteří z přítomných – obzvláště náš Šimon a římský soudce – se dali do srdečného smíchu, avšak všem kněžím bylo úzko a začali se jeden druhého vyptávat, jak je něco podobného přirozeným způsobem možné. Dohadovali se o tom i onom, ale nemohli dospět k nějakému, byť jen trochu udržitelnému výsledku.

19) Tu pravil Barnabe: „K čemu je všechno naše dohadování, je to zázrak a nic víc! Kdyby si totiž chlapec ty uši opatřil dřívě, byl by musel vědět, že ho urazím špatným vtípem! A to by byl vpravdě ještě větší zázrak!"

20) Chlapec nás o svých vlastnostech přesvědčil, když slovo od slova opakoval náš tajný noční rozhovor a hlasitě vyslovil veleknězovi nejtajnější myšlenky! Ten, kdo dovede něco takového, ten dokáže i jiné, pro nás téměř nepochopitelné věci!

21) Za tímto chlapcem vězí nepochybně něco mimořádného! Domnívám se, že z něho během času vyrostě očekávaný Mesiáš!"

22) Pravil velekněz: „Mluvíš jako slepý před nádherou barev! Jak často už nás překvapili perští kouzelníci svými kousky; i hádání myšlenek už pro nás není nic nového! Kdo nezná řecké věštírny?! Pro ně bylo čtení myšlenek tak běžné, že si už ani nikdo netroufal přiblížit se!"

23) Ano, můj milý, při tak veledůležité věci je třeba dívat se docela jinými očima a zázraky podrobit hlubšímu zkoumání! Teprve tehdy, když člověk všechno důkladně prozkoumá, může – ale ještě stále velmi opatrně – dospět k větší jistotě! O plné víře však nemůže být řeč, pokud nejsou všechny okolnosti a znamení dány tak pevně, že splňují všechny požadavky.

24) To budiž řečeno, můj milý Barnabe, k tvému poučení, protože je to tvá stará chyba, že i při tvých cenných vědomostech, jsi velice lehkověrný!"

25) Pravil Barnabe: „Ne, to jsem nikdy nebyl! Neboť kdybych byl lehkověrný, nikdy bych se nepropracoval k oněm důkladným vědomostem; jaké lehkověrník nikdy získat nemůže. Dovedu věc i jev zkoumat a rozlišuji, zcela jistě alfu od omegy, ale zde je můj rozum krátký a všechny mé četné, mnohotvárné zkušenosti utonuly v Jordánu!"

26) Zním kousky perských kouzelníků i mnohé jiné divy, ale nikdo nedokáže vyčarovat z ničeho pár bezvadných oslích uší. Také věštby a čtení myšlenek nejstarších věštíren v Dodoně i Delfách dobře znám. Ale nesetkal jsem se s něčím podobným, jako když tento chlapec doslova opakoval mně i Joramovi, co jsme si zcela potají povídali mezi sebou!

27) Neměním proto své mínění a říkám zcela otevřeně: Za tímto chlapcem je víc, než my všichni kdy pochopíme! Nechci tvrdit, že je vzhledem ke svým mimořádným vlastnostem nevyhnutelně očekávaným mesiášem, ale spíše by jím mohl být on než kdokoliv z nás, jak tu jsme shromážděni!

28) Ale nyní, můj milý krajaně, bych ještě před večerem chtěl, abys objasnil slova Jeruzalém a Melchisedek, jak jsi přislíbil."

29) Pravil Jsem Já: „To také učiním, protože jsi tak dobře promluvil v můj prospěch. Před tím však vezmi do rukou za špičky oslí uši a podrž je mezi prsty trochu výše a uvidíme, zda i tohle dovedou perští kouzelníci!"

30) Barnabe to udělal, a Já Jsem pravil: „K těmto uším ať tu je také živý a zcela zdravý osel!"

31) Okamžitě stál mezi námi statný osel!

32) Tu se všichni zděsili nad Mou zázračnou mocí a chtěli se dát na útěk.

33) Ale římský soudce a Šimon to nedovolili a řekli: „Čas musí být dodržen, zázračný chlapec ještě vysvětlí ona dvě slova!“

34) Tu se kněží opět posadili, zírali na nově stvořeného osla zcela zmateni a nikdo nebyl schopen říci jediné slovo nebo vysvětlit, jak je něco takového možné.

17. Zázračné zmizení osla. Zázrak s kamenem. Udiv římského soudce nad zázračnou silou chlapce Ježíše a objasnění příchodu jeho království Božího.

1) Já Jsem však pravil: „Abych vám ukázal, jakou mám moc, a zbavil vás strachu z tohoto nepřirozeného zvířete, přikazuji, aby zmizelo tak, jak vzniklo!“

2) Zvíře v témž okamžiku zmizelo zcela, že z něho nezůstal ani chlup. Všichni se tomu podívali ještě více a nevěděli, co by o tom měli říci.

3) Jen srdečný římský soudce řekl: „Poslyš, můj nejmilejší chlapče, v tobě snad sídlí Zeus nebo některý z hlavních bohů! Kdybys chtěl, mohl bys zničit již jsoucí jakékoli zvíře nebo i život člověka?“

4) Pravil Jsem Já: „Ó ano, nejen to, nýbrž dokonce celou zemi! Ale mé poslání, které dosud nikdo nepoznal, jest všechno uchovat a nic nezničit. Ale abys mohl sám posoudit, že nejsem žádný domýšlivý vychloubač a že to, co říkám, mohu také dokázat přinesteš mi kámen, tak velký a těžký, jak jen chcete, a položte jej na stůl!“

5) Ihned přinesli přes 100 liber těžký, velice tvrdý kámen a položili jej s námahou na stůl. Když kámen ležel,

6) řekl Jsem mu: „Rozpusť se a staň se éterem, svou prapůvodní látkou!“

7) A kámen zmizel, že z něho nezůstalo ani zrníčko.

8) Tu pravil Říman: „To, vzácní přátelé, dokáže jen Bůh, nikdy člověk, i kdyby měl sebevětší nadání! Dospěl jsem proto k názoru, že je mnohem lepší, můj chlapče, žít s tebou v dobrém přátelství než v nevráživosti.“

9) Co by nám Římanům byly platné naše četné legie a naši stateční bojovníci?! Vždyť ty můžeš jen chtít a budou následovat osudu tohoto kamene, v okamžiku tvého přání už tady nebudou, nýbrž se rozpustí ve vzduch a éter! A tímto prohlašuji, že jsi nepochybně pravý Mesiáš tvého národa a že se žádná moc s tebou nepustí do bezvýhodného boje!“

10) Pravil Jsem Já: „Proto si jako Říman nemusíš dělat žádné starosti! Neboť Já jsem nepřišel na tento svět, abych se stal světským knížetem a založil židovskou světskou říši, nýbrž proto, abych vnesl království Boží do života všem lidem dobré vůle, a abych zničil Satanovu říši, představující na zemi smrt! Proto může každá pozemská říše setrvat a vznikat stejně jako království Boží, jež stvořím na zemi.“

11) Nemusíte mít žádný strach z Mé Božské moci, neboť vám zůstanu poddán až do přeměny mého těla a poté se vrátím tam, odkud Jsem přišel. – Teď se však na závěr dnešního dne podíváme blíže na ona dvě slova!“

12) Pravil zcela rozradostněný Barnabe: „Chvála Bohu! Raději zas jen slova a žádné zázraky – člověku je přitom nevolno!“

13) Zeptal Jsem se ho: „Proč nevolno? Viděl jsi přece často perské a indické a egyptské zázraky a nikdy ti přitom nebylo nevolno: proč právě teď?“

14) Pravil Barnabe: „Protože všechny byly provedeny způsobem, který jsem mohl pochopit, zatímco ty tvoje spočívají jediné a pouze na moci tvé vůle! A to je obrovský rozdíl!“

15) Privil Jsem Já: „Nu, to ti tedy musím ještě něco povědět, než přejdu k vysvětlení oněch dvou slov!“

18. Vyprávění chlapce Ježíše o zázracích dvacetisedmi kouzelníků v Damašku. Barnabovy rozpaky a údiv. O tajemství vševědounosti chlapce Ježíše.

1) (Chlapec Ježíš): „Budou to teď právě dva roky, co jsi se potloukal po Damašku? V téže době tam přišlo 27 kouzelníků z Indie. Oznamovali, že třetí den po novoluní budou dělat velkolepé zázraky ve velkém háji mimo město.

2) Jedno z četných oznámení znělo takto: «Pět hlavních kouzelníků vytáhne ze země jen pomocí malíčků a bez jakékoliv tělesné námahy zakopaný kůl, přes 1000 liber těžký a zaražený v zemi v hloubce přes 7 stop – tedy více než půl délky – a nechají pak tento kůl několik okamžiků vznášet se ve vzduchu. Totéž udělají potom také s 10000 liber těžkým skalním balvanem, s břemenem, kterým ani o vlas nepohne 300 silných mužů pouhou silou svých rukou. Nakonec bude ještě na několik okamžiků oživen mrtvý velbloud a na závěr bude dokonce na moment oživen sloup s obrazem.»

3) Po tomto oznámení byl v určený den ve velkém háji téměř celý Damašek, aby přihlížel oznámené přehlídce kouzelnictví. Ty jsi byl jeden z prvních poblíže kouzelníků, všechno jsi velmi dobře viděl a nadmíru ses podívoval.

4) Všechny úvodní kousky jsi už dobře znal, ale když předvedli ty poslední s překvapující přesností, otevřel jsi ústa i oči dokořán, chytil ses za hlavu a volal hlasitě: «To je neuvěřitelné – něco takového tady ještě nebylo! To nemohou být lidé, to musí být Bohové, jež by měl člověk vzývat!»

5) Tvůj výkřik platil spíše vysoce postaveným pohanům, kterých na toto představení přišlo mnoho, potají jsi však přece jen myslel na Belzebuba, proto ti také bylo tak nevolno!

6) Nyní však říkáš, že ti i při Mých zázracích bylo nevolno! – Jaký rozdíl vidíš mezi mými zázraky a oněmi před dvěma lety v Damašku?”

7) Barnabe byl velmi v rozpacích a řekl teprve po chvíli: „Ale řekni, rozmilý nepochopitelný chlapče, odkud to všechno můžeš vědět?! Ty jsi přece v onom městě nebyl, a pokud vím, ani nikdo z tvého okolí! Kromě několika málo kolegů v chrámě jsem o tom podivném zážitku nikomu nevyprávěl. Jak jsi se dověděl o mé důkladně utajované zkušenosti?”

8) Privil Jsem Já: „Bud' zcela klidný, Já se dovím všechno, ale nikomu proto nebudu šlapat na paty; každý může svobodně jednat podle zákona nebo proti zákonu. Důsledky nezávisí nikdy na moci Mé vůle, ale jednak na řádu a posvátnosti daných zákonů v přírodě, jednak mezi lidmi na morální sféře.

9) To, jak a odkud mohu vše vědět, je tajemství, které se lidem odhalí až po dvaceti letech, stejně jako tajemství Mých zázračných činů. Věříte-li, že ve Mně sídlí duch Mesiášův ve své úplnosti, pak byste mohli brzy pochopit, odkud dostávám schopnosti, jakých dosud nebylo. Jestliže to však nemůžete přijmout ani tomu věřit, pak musíte onu určenou dobu čekat! Pak teprve to pochopíte, ale nikdy Mne nenapodobíte!”

19. Chlapec Ježíš vysvětluje obě slova „Jeruzalém“ a „Melchisedek“. Písmo Svaté jako Boží slovo. Joram poukazuje na nesrozumitelnost Isajášových textů, zmiňujících Mesiáše.

1) Privil Barnabe: „Ale nejmilejší zázračný chlapče! Chtěli bychom se ještě dnes od tebe dovědět co znamenají ona dvě slova «Jeruzalém» a «Melchisedek»!"

2) Privil Jsem Já: „Tak jen dávej pozor na jednotlivé kořeny starohebrejského jazyka: Je (toto jest), Ruh nebo Ruha (sídlo), sa (pro toho), lem nebo lehem (velkého krále); Me nebo mei (mého), lchi nebo lichi – čte se lici – (světla nebo mých zraků), sedek (sídlo).

3) Sami víte, že naši předkové vyslovovali samohlásky při tvoření slov mezi souhláskami, ale z jisté piety¹ je nepsali. Při takových slovech, starších tisíce let, je tedy nutno vědět, kam samohlásky mezi souhlásky patří, význam tak starého jména se vysvětlí sám od sebe z kořenů. – Jsi nyní s výkladem spokojen?!"

4) Privil Barnabe: „Naprosto a nadmíru spokojeni! – Ale jak jsi jen odhalil taková tajemství?"

5) Privil Jsem Já: „To je jedno jako druhé a všechno spočívá na velebné síle, propůjčené Mi shora Božím duchem!

6) Pohleď, ty čteš také Písmo, ale nic Božského v něm nenalézáš, protože je považuješ za lidské dílo, jež sepsali různí lidé, aby mohli snadněji ovládat své občany. Egypťané tak učinili mystickými a obrovitými stavbami a Hebrejci mystickými spisy; pro skutečné vzdělání člověka této doby nemá jedno ani druhé žádnou cenu, což všichni praví mudrci světa už dávno pochopili a jasně prokázali!

7) Nuže pohleď, to je tvé hluboce vnitřní, a proto pravdivé vyznání víry! Já ti však pravím: Ten, kdo bude na Písmo pohlížet tvýma očima, nikdy v něm nic Božského nenajde a zůstane světským hlupákem, který bude mít občas pochopení pro mimořádné věci a zjevení, když je bude mít zrovna před očima. Ale nikdy z toho nezíská prospěch pro svého ducha, protože pro něj i sebevětší zázrak zůstane pouhým potěšením, jakým se kochají jeho smysly!

8) Skutečné, takoví lidé se velice podobají prasatům, která sežerou všechno, zůstanou však přitom stále starými, nezměněnými prasaty, kterým vše chutná znamenitě, ať bláto nebo nejjemnější pšeničný chléb.

9) Proto také by tací lidé, kterým chybí vyšší duchovní víra, neměli číst spisy, jež byly lidem dány Božím duchem a na které je proto třeba pohlížet jako na Boží slovo, neboť by je znesvětili; Jest psáno: «Nevezmeš jméno Boží nadarmo!»

10) Já však pravím a k tomu dodávám: Každé slovo z Božího ducha je jméno Jehova rovno! Ten, kdo čte Písmo jako dílo lidské, chybuje jako planý zvěstovatel jména Jehovova. Ten však, kdo čte je s velkou pokorou myslí a věří, že je Písmo Božího původu, nalezne v něm brzy a snadno ono Božské k probuzení a povzbuzení vlastního ducha!

11) Kdybys ty – i vy ostatní – ve vlastním nitru pociťoval Božský původ Písma, pak bys Mě už dávno považoval za toho, kým vpravdě Jsem, a věděl bys, jak dělám své zázraky. Protože však Písmo považuješ za pomíjející a pro tuto dobu nevyhovující lidské dílo, není vám umožněno, poznat ve Mně toho, kým Jsem – a protože Mne jako takového poznat nemůžete, musí být pro vás moje činy v nejvyšší míře nepochopitelné!"

12) Privil Joram: „Můj roznílaný chlapče, tvůj předpoklad je poněkud přehnaný! Neboť pohleď, i když jsou snad mezi námi někteří, kdož na čisté Božství Písma nevěří, jsou opět jiní, jež na něm pevně trvají a v ně věří, proto touží také po příchodu prorokovaného Mesiáše a jeho říše věří, a ti by při bližším prozkoumání nebyli proti tomu, že bys mohl být onen prorokovaný Mesiáš, o němž nejvíce hovořil velký prorok Isajáš.

13) Isajášova předpověď je ovšem velmi mystická a v osobnosti Mesiáše se člověk dobře nevyzná; ale je v ní mnohé, co s tebou souhlasí! Objevují v něm pochopitelně i taková fakta, jež se k tobě a tím méně k pravému Mesiášovi – i kdyby přišel přímo z nebe – nehodí! A tak jistě jako mimořádně moudrý chlapec nahlédneš, že je i pro hluboce v Mesiáše věřící – upřímně řečeno – těžká, ba obtížná věc jasně se v tom vyznat!

14) Celá věc zůstala jen lidovou pověstí, jež vznikla jako důsledek dlouho utajovaného přání národa, a Římané nemají tak docela nepravdu, když říkají: Ubinam vanis invectis superlativum tradit gens, nihil quam aquam haurire!² A tak je tomu v podstatě i s Mesiášem! Možná, že na tom něco je, možná však také, že ne – člověk by těžko načerpal kapku zdravé vody ze staré Jakobovy studně! – Co tomu říkáš, chlapče?"

15) Pravil Jsem Já: "Víš co?! Jak znějí ona místa z Isajášova proroctví, jež se k Mesiáši a jmenovitě ke Mně nehodí?"

16) Pravil Joram: „Ano, můj nejmilejší mladý příteli, to musím nejprve přinést Knihu! Zpaměti mi ona místa nejsou známa, neboť se často nečtou: člověk pak mnohé zapomene, obzvláště z oblasti proroků! – Chvilinku jen počkej, hned to budeme mít.

17) Pravil Jsem Já: „Víš co?! Protože už je večer, necháme to na zítřek. A protože dnes od časného rána až do večera nevzal nikdo nic do úst, odročíme zasedání, půjdeme na večeři a zítra budeme v naší věci pokračovat!"

18) S tímto Mým návrhem byli všichni hned srozuměni, a tak jsme opustili zasedací síň a odebrali se do známé nocležny.

¹ Z piety a úcty před Bohem, jehož jméno „Jehova" se skládá z 5 samohlásek i e o u a.

² Když lid z nicotných důvodů přehání, nic to neznamena.

20. Druhá noc v nocležně. Joram a Barnabe hledají příslušné Isajášovy texty.

1) Já, soudce a starý Šimon jsme se odebrali do nocležny, ve které jsme přespali už minulou noc a kde přebývají většinou lidé z Nazaretu, když jsou v Jeruzalémě.

2) V Jeruzalémě totiž bylo prastarým obyčejem, že každé město celé židovské říše mělo vlastní nocležnu téhož jména. Bylo to proto, aby každý z Jeruzaléma nebo i z jiného města našel toho z druhého města, s nímž chtěl něco projednat; šel prostě do stejnojmenné nocležny a jistě tam pokaždé našel někoho, kdo z onoho města přibyl v nějaké. záležitosti do Jeruzaléma.

3) Tento obyčej se během času rozšířil také do Evropy. Dříve měl vývěsní štít hospod podobný účel; v současné době už po tom nezůstala. ani stopa.

4) Uvedl Jsem to jen proto, aby bylo později snáze pochopitelné, jak Mne Moji rodiče třetího dne, navečer, v den jejich návratu, mohli zcela lehce najít, protože se v nocležně „Nazaret" po Mně ptali a dověděli se, kde Jsem po celý den byl.

5) Kněží se po večeři téměř všichni odebrali k odpočinku. Jen Joram a Barnabe si vzali Isajáše a hledali v něm texty, které by se nehodily ke Mně nebo k nějakému jinému Mesiáši. Po čase je však také přemohl spánek a odešli spát.

6) Unaveným uplyne noc jako okamžik; a tak tomu bylo také zde. Kněží se chtěli ještě jednou obrátit, ale jasný den je už volal k bdělosti a k práci, jež na ně čekala a jež je dnes nikterak nelákala – dokonce ani Jorama a Barnabeho ne, neboť v celém Isajášovi nenašli jediné skutečně přesvědčující místo, které by Mne mohlo přinutit k mlčení.

7) Joram pravil při hledání Barnabemu: „Je to jako začarované! Jindy jsem měl hned několik tuctů pro tento případ vhodných míst před nosem – a teď už hledám hodinu jako unavený havran své hnízdo a nenalézám nic, docela nic!"

8) Pravil Barnabe: „Na tom vůbec nic nezáleží! Jestli se chlapec cítí pro své mimořádné vlastnosti a budou-li mu i v mužném věku zachovány, Mesiášem, jen ať přitom zůstane! Na tom přece zhora nic není! Jestli ho později tyto vlastnosti opustí, pak už sám od sebe ony myšlenky zavrhne! Vezmi však knihu přece jen s sebou, můžeme ji během dne potřebovat! – A teď pojďme do zasedací síně, budou tam už téměř všichni shromážděni!"

9) Nato oba povstali a odebrali se co nejrychleji do sálu.

21. Začátek rozpravy třetího dne. Joramův nepodařený pokus přerušit načaté téma. Nevhodný zásah velekněze a jeho vyvrácení chlapcem Ježíšem.

1) Teprve až když oba zaujali svá místa, bylo zahájeno jednání třetího dne.

2) Na pokyn soudce, jenž mi byl velmi příznivě nakloněn, Jsem nejprve vystoupil Já a obrátil se na Jorama slovy: „Shromáždili jsme se dnes potřetí v tomto sále! Nyní mi: jde o to, abys Mi, jak bylo včera navrženo, ukázal z proroka Isajáše, které texty by se nehodily na Mne stejně jako na každého jiného, dle tvého mínění možného Mesiáše!"

3) Pravil Joram: „Ano, můj milý chlapče, to máš pravdu – ale mně ty sporné texty v doslovném znění už dávno vypadly z paměti a přivedlo by mne do skutečných rozpaků vyhledat je právě před tebou, protože ty se svou obrovskou pamětí máš zřejmě celé Písmo slovo od slova v hlavě! Proto toho raději nechme a já ti pravím: na základě toho, co jsme od tebe viděli a slyšeli, tě budeme považovat za prorokovaného a vlastně už tady jsoucím Mesiáše! Avšak hledat v Písmu všechny ony texty, to by stálo příliš mnoho času a námahy!"

4) Pravil Jsem Já: „Ne, příteli, to nejde! Chcete se Mne pohodlným způsobem zbavit, protože zda je nějaký Mesiáš nebo ne, to je vám jedno, jen když přitom můžete dobře žít a hromadit spousty zlata, stříbra a nejrůznějších drahokamů! Ale teď jde zcela vážně o to: Jsem to Já nebo máte čekat jiného?"

5) Jsem-li to Já, pak už k vám království Boží přišlo, a z Písma budete vědět, co máte dělat, jste-li dobré vůle! Jestliže však nejsem dle vašeho mínění a podle slov proroka oním očekávaným Mesiášem – pak musíte setrvat ve starých hříších až na věčnost! – Protože vám vyhledání odpovídajících textů zabírá tolik času a je pro vás tak namáhavé, dejte Mi knihu a Já vám ušetřím čas a námahu!"

6) Nato pravil velekněz: „To by sis pak našel texty, jaké se k tobě hodí co nejlépe?!"

7) Pravil Jsem Já: „Tak dobrá, najdi Mi tedy takové, jaké se na Mne hodí co nejméně!"

8) Pravil velekněz: „Nu, tím ti mohu ihned posloužit! – Dejte mi knihu!"

9) Dali veleknězi knihu do rukou a on v ní začal s důležitou tváří hledat, nemohl však delší dobu nic vhodného najít. Konečně však našel, jak se mu zdálo, přece něco, protože se v jeho tváři objevila spokojenost, a ihned mu povyrostl hřebínek domýšlivého velekněze. Položil otevřenou knihu s vladařským pathosem před sebe na stůl, zavrtal vítězoslavně ukazováček do textu a řekl:

10) (Velekněz): „Tady! Pojď jen sem, ty mladý Mesiáši z Galileje, čti text a řekni mi, zda se k tvé osobě hodí!"

11) Pravil Jsem Já: „Proč mne voláš, abych četl text z tvé knihy?! Duch, který ve Mně sídlí, jej znal už dávno předtím nežli jej Isajáš sepsal! A vyhledal jsi právě ten správný k Mému vítězství nad tebou vpravdě bych ani Já lepší najít nemohl!"

12) Nato se velekněz pozvedl plný zloby a pravil se vzteklou řevnivostí: "Co to povídáš? Ty že jsi znal tento text dříve, nežli jej prorok sepsal?! Varuji tě, galilejský chlapče, před příliš velkou svévolí! Je ti teprve dvanáct let a máš už dávno ponětí o tomto prorokovi a o tomto textu? Jsi snad šílený?!"

13) I když mluvíš o své duši nebo o svém duchu – což je jedno a totéž – nemůže být přece starší než tělo, které tu dle Mojžíšova svědectví muselo být dříve, než do něho mohla duše vstoupit!

14) Nepraví snad Mojžíš: «Bůh stvořil prvního člověka z hlíny a vdechl mu do jeho chřípí živoucí duši»?! Což z toho nevyplývá, že tu musí být lidské tělo jako hotové sídlo duše dříve nežli ona?! Neboť co a kde by měla být duše bez těla?! – Proto uvaž mladý Galilejče, kde stojíš a před kým!"

15) Pravil Jsem Já: "Nemluvě o tom, že jsi zde veleknězem světskou protekcí, nikoliv z titulu vyššího, duchovního povolání, a nehleď na to, ač jsme zde shromážděni ve staré jednací síni chrámu, řeknu ti přece jen suše do tváře, že o duchovních věcech soudíš mnohem hůře nežli slepý o barvách!"

16) Jestliže Bůh vdechl živoucí duši do hotového Adamova těla skrze jeho chřípí, byla zřejmě duše předtím v Bohu a ani nikde jinde být nemohla, neboť Bůh ve své bytosti je bez konce, přesně řečeno – mimo Boha se ani nic vynacházet nemůže!

17) Bůh však, protože je sám věčný, nemůže v sobě obsahovat nic časově omezeného, pomíjícího nebo teprve vznikajícího, nýbrž to, co v Něm jest, je stejně jako On věčné. Může své věčné velké myšlenky a ideje promítnout jen mimo sebe, ze sebe ven, a to k vytvoření jejich podstatné samostatnosti; když to činí, je to z Jeho hlediska tvůrčí dílo. Jeho mocí a moudrostí jako by mimo Něho Boží myšlenka stvořila osamostatnělou bytost, pak teprve začíná doba, lépe řečeno stav dovolené samostatnosti k získání trvalého samostatného bytí mimo Boha, i když v podstatě přece jen v Něm.

18) Když tomu tak jest, jak bych Já nebyl v duchu a v Bohu předtím, než prorok psal své texty, pocházející od Boha?!

19) Kromě toho se však velice mýlíš, domníváš-li se, že jsou duch a duše jedno a totéž! Lidská, duše je duchovní produkt z hmoty, neboť v hmotě spočívá stvořené duchovno; nezbytné k uvolnění, čistý duch však nikdy stvořen nebyl. Každý člověk má svého ducha, daného mu Bohem, a tento duch vyvíjejícího se člověka všechno obstarává, činí a řídí, ale s vlastní duší se spojuje teprve tehdy, když ona z vlastní vůle přejde plně do stávajícího Božího řádu a stane se tak čistě duchovní.

20) Že však u tebe tento přechod ještě nenastal, to jsi právě prokázal tím, že o vlastním duchu, bez něhož bys nemohl ani na okamžik žít, nemáš nejmenšího ponětí!

21) Já však svého ducha znám, Jsem s ním už dávno zajedno a mohu proto přikazovat přírodě, neboť tento duch je vpravdě duch Boží a nemůže nikdy být jiným, neboť kromě Boha neexistuje žádný Duch, jenž by nebyl duchem Božím. Přemýšlej ty a vy všichni o tom trochu; až to pochopíte, přejdeme teprve na text, který se na Mne nehodí!

22) Tobě, veleknězi, však radím, abys vůči Mně jednal v mezích spravedlivé umírněnosti, jinak bys mohl proti sobě příliš popudit sílu Mého Božského ducha! Co mohu ses už dovědět včera – proto také víš, co tě čeká, překročíš-li určitou mez! Neboť Já mám draze vykoupené právo mluvit ve věcech Jehovových, toto právo Mi bylo na věčnost pronajato. Už to je dost zlé, že je nutno zakoupit si u Vás služebníků Jehovových, právo mluvit, ba dokonce, měřené hodinami; a bylo by ještě horší, kdyby nebylo možno tohoto zakoupeného práva využít."

22. Uznalá slova římského soudce k chlapci Ježíši a jeho slova o zákonech pořádku ve státě a o božském zákonu lásky k bližnímu.

1) Pravil soudce: „Ale, ty přemilý z nebe sestoupivší chlapče! Ty. jsi už nyní nejmoudřejší ze všech mudrců, kteří kdy žili na zemi! Co teprve z tebe bude za několik let?! – Ano, ty jsi opravdový Mesiáš (prostředník mezi Bohem a člověkem), neboť dosud nikdy nevysvětlil žádný mudrc tak jasně rozdíl mezi hmotou, duší a duchem tak málo slovy jako ty! Takové poučení si vpravdě zaslouhuje zvláštní ocenění něco podobného tady ještě nikdy nebylo!"

2) Pravil Jsem Já: „Jen to nech být, vzácný příteli! Jakou odměnu bys Mi asi mohl dát, abych ti Ji Já nemohl ihned oplatit tisícinásobně?! Pravím že každý, kdo pomůže svému strádajícímu příteli z pravé čisté lásky k Bohu a bližnímu svému, pomůže Mně a bude mu navraceno tisíckrát! Stejně tak oplatím však všechno zlé a špatné, čeho se kdokoli na svém příteli dopustí!"

3) Pravil soudce : „Jak bys blíže označil zlé a špatné, jehož by se člověk dopustit neměl?! Rád bych to věděl, protože se jako soudce často dostávám do situace, kdy musím bližnímu učinit mnoho zlého a špatného, často proti své vlastní vůli: Ale náš zákon je tvrdý a nezná žádné ohledy – ba dokonce ani vůči vlastním dětem ne! – Proto mi o tom pověz to nejpodstatnější!"

4) Pravil Jsem Já: „Kdybys ty zákony byl stanovil, pak bys je také mohl pozměnit, ale jsou projevem staré, dobro chtějící vůle lidu a ty jsi dosazen, abys ty, kdo se proti této vůli provinili, potahoval k zodpovědnosti. Jestliže činíš přísně, svědomitě a spravedlivě, co zákon předpisuje, nečiníš zlo, nýbrž dobro!"

5) Neboť každý, kdo žije jako člen velké společnosti, se musí jejím zákonům podřídit a považovat chlapce je za vlastní životní krédo. Nechce-li to učinit, vystaví se nutným trpkým důsledkům jako vzpurný odpůrce všeobecně platného řádu.

6) A soudce, dosazen lidem nebo jemu panujícím králem či dokonce císařem, soudce, který přísně a spravedlivě stojí na straně jemu dobře známého zákona, nemůže než činit dobře, neboť čistí pole lidské setby od plevele. – Děláš-li to, plníš svou povinnost a jsi člověk, přinášející dobro pořádkumilovným a o pořádek se snažícím lidem.

7) Že se jako soudce snažíš, aby zmatený člověk nebyl soudem příliš trestán, ale spíše napraven, to je nebeská ctnost ve tvém srdci, neboť zastáváš základní myšlenku lásky k bližnímu, která zní: «Co nechceš, aby činili tobě, nečiň svému bližnímu!» Tím jsi tedy před Bohem i před lidmi ospravedlněn a nemusíš se vůbec starat o to, co je vlastně dobré a co špatné!

8) Kdyby si tak počínali ti, kdo zde sedí na trůně Mojžíšově a Áronově, nikdy by nebyli vámi, Římány, ujařmeni. Ale protože nezůstali věrni starému zákonu, jenž platí pro všechny lidi stejně, nýbrž si vytvořili vlastní zákony dle svých potřeb, odvrátil Bůh od nich svou tvář a seslal na ně tvrdou knutu pohanů, pod níž také pro svou velkou a hrubou urputnost zůstanou.

9) Ty jsi pohan a uznáváš Mne, tito jsou Židé měli by být dětmi Jehovovými a neuznávají Mne a sotva Mne také uznají! Jak jen je to možné?! Mně to připadá stejně jako tehdy, když pravil prorok, ovšem tehdy už k hluchým: «Přišel ke svým na svůj majetek, ale jeho vlastní ho neuznali a nepřijali!» – Ale ať je tomu jakkoliv, ukázal jsem ti pravý stav věcí a je nyní načase podívat se blíže na texty, které našel velekněz a jež se prý na Mne nehodí!"

23. Čtení Isajáše (9, 5–6) ústy římského soudce

1) Velekněz Mi přistrčil knihu a pravil: „Tady, čti a usvědč se sám!"

2) Já Jsem knihu převzal a podal ji soudci s označením místa a požádal ho o hlasité přečtení, aby nikdo nemohl říci, že Jsem text četl ve svůj prospěch. Soudce to mohl učinit tím snadněji, že se vyznal ve většině orientálních jazyků a zvláště starohebrejské písmo dovedl číst mnohem lépe než všichni kněží dohromady.

3) Soudce vzal a radostí knihu a četl následující: „Nebo Maličký narodil se nám, a syn dán jest nám, a učiněno jest knížectví na rameni jeho: a nazváno bude jméno jeho Podivuhodný, Rádce, Bůh, Silný, Otec budoucího věku, Kníže pokoje. Rozmnoženo bude panování jeho, a pokoji nebude konce; na stoličce Davidové a na království jeho seděti bude, aby utvrdil je, a

upevnil v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky: horlivost Hospodina zástupů to učiní." – Nato se soudce zeptal velekněze, zda četl text správně.

4) Velekněz přisvědčil s hlubokou poklonou.

5) Nato soudce pokračoval Mým jménem a řekl: Podle mého názoru jste si vybrali právě ono místo, které se dle mého úsudku na tohoto mladého, milého a moudrého chlapce hodí tak dobře jako sotva jiné místo:

6) Jak panna porodí syna, jehož nazve Emanuel, to jsme – alespoň dle mého subjektivního náhledu – objasnili tak, že ani v nejmenším nepochybuji o tom, že je tento chlapec prorokem předznamenáný syn panny, myslím, že jménem Maria, kterou, jak jste sami přiznali, dobře znáte.

7) A nemýlím-li se, vyprávěl mi nedávno při nějaké příležitosti setník Kornelius o zázračném narození chlapce v Betlémě v prázdném chlévě – protože se nenašla lepší nocležna – a to s velkým nadšením a nejhlubší účastí na truchlivém osudu oné pozoruhodné rodiny, a že se často vyptával, ale po jejím odchodu z Egypta, že se nic nemohl dovědět! Bohužel se musel ve státních záležitostech odebrat do Tyru, jinak by byl zcela určitě tady!

8) Pokud tedy jde o prorocké zrození chlapce, je nám všechno jasné, a jestliže má forum zdravý a čistý rozum, nemůže namítnout nic proti!

9) Jen to, že bude jísti máslo a med, a poté porozumí a vyvolí si dobro a zavrhne zlo, mohu pochopit, podle staroegyptského způsobu jako příslib, jenž snad – dle mého mínění – znamená toto: «Bude naplněn láskou a moudrostí a rozpozná pravé, čisté dobro od zlého!»

10) Že to dovede jako žádný mudrc a učenec celého světa, to před vámi všemi jasně prokázal, má v sobě dozajista duchovní med i duchovní máslo v nejvyšší míře, jak vám, nejmoudřejším chrámu, i to dostatečně předvedl; jak mnoho byste se od něho mohli ještě naučit – ale on u vás a od vás určitě nic! A to by snad mělo bohatě dokázat, kolik medu a másla až dosud musel do sebe přijmout?!

11) To všechno však tím jasněji potvrzuje, že jest oním prorokem předpověděným a z panny zrozeným Emanuelelem a že už nikdy žádná panna takového syna na světě neporodí!

12) V celém velkém římském císařství jsem nikdy nepoznal dvanáctiletého syna, který by se mu – nehledě k jeho nepochopitelným zázračným vlastnostem – i v sebemenší míře podobal, a proto se domnívám, že i druhý text proroka, jež jste nám sami předložili, se k němu hodí stejně přesné jako ten první, který hned na začátku předložil on jako první otázku.

13) Ano, v něm se nám vpravdě narodilo dítě všech dětí a syn z Božího ledví – jak my Římané říkáme – byl nám smrtelným lidem dán Bohem, jehož nepochopitelnou vládu on sám vpravdě nese na svém rameni a nepotřebuje žádného pomocníka!

14) Prorok označil uvedenými jmény zřejmě jen jeho vlastnosti, a řekněte sami zda mu jediná nich chybí!

15) Není snad Podivuhodný svým rozumem, svými slovy i činy?!

16) Který mudrc světa mi může být moudřejším Rádcem než tento pravdivý a čistý syn Boží?!

17) A nikdo, kdo ho slyšel mluvit a viděl jednat, nebude, jak doufám, pochybovat o tom, že je Silný, a to jak duchovně, tak silou uplatňující se v hmotném světě!

18) Svou neohroženou statečností vůči vám, pyšným kněžím, kteří se dáváte velebit a vzývat nad všechny Bohy, prokázal také naprosto jasně svou hrdinnou odvahu!

19) Jak je jeho duch věčný a jak tvoří jednotu s duchem Božím, prokázal před vámi tak pochopitelným způsobem a tak málo slovy, že by musel být člověk vskutku postižen slepotou všech nocí, jaké kdy na zemi byly, aby na první pohled nevyčítal, odkud tento vítr počíná vanout!

20) Že pouze on může dát člověku pravý, živoucí vnitřní mír, a proto jest Knížetem pokoje a může dát lidem na této zemi mír jako žádný jiný kníže, to jsem už sám pocítil!

21) Jen on může znovu oživit starou Davidovu říši věstců a proroků, kterou jste vy už dávno zničili, a založit vládu, již budou až do věčnosti poddáni všichni vládci světa i přes jejich žezla a koruny; neboť říše nejjasnějšího poznání jest a zůstane nejmocnější na světě, žádná mocnost si ji nemůže plně podmanit. Tam však, kde panuje světlo a jeho pronikavé působení, tam panuje též spravedlivý soud a úplná, dokonalá spravedlnost!

22) A na konci se ještě praví: «Horlivost Hospodina zástupů to učiní.» Kdo jiný než tohoto veskrze naplňující Boží duch je právě Hospodin sám – věc, kterou jsem pochopil na první pohled! Jak to, že vy ne, když se vás týká zajisté mnohem víc než mne, pohana?!

23) Ó Bohové, ó všechny věštby celého světa! Jak strašně slepí, hloupí a z celého srdce špatní musíte být, že na první pohled nevidíte a necítíte, odkud počíná vanout vítr! Já, pohan, vám musím říci, jak tomu je!

24) Co by asi říkal onen prorok, jež takové jasnozření sepsal, co by říkal vaší tupé tvrdohlavosti, kdyby opět povstal a předstoupil před vás?

25) Což se ani trochu nestydíte a stojíte jen hloupě a slepě před očima toho, jehož vůle jedině a pouze vám ponechává váš líný, vlastní vinou špatný život a jeho temnou vládu?! Nemohl by snad s vámi provést stejný manévr jako včera s živým oslem a s oním velkým kamenem?!

26) A tito se vyvyšují nad celý svět a zkoumají, co by bylo správné – buď před Bohem, kterého neznají a nikdy v něho nevěřili, nebo před světem, z něhož všichni pořádně ztučnili a doufají, že ztuční ještě víc; pravdivý Bůh stojí před nimi, vyzbrojen všemi vlastnostmi, jaké si lidská fantazie může představit jen v podobě Boha, tedy v podobě nevjznesenější!

27) Teď bych se však chtěl od vás, starých hlupáků, dovědět, jak si vlastně představujete Boha?! Nějakou představu o něm snad musíte mít!? Mluvte – neboť nyní vám nařizuji, abyste mi odpověděli!"

24. Slova Joramova o Boží bytosti v odpověď římskému soudci.

1) Tato ostrá soudcova slova vyvedla naše kněze zcela z míry, dostali veliký strach, takže jen koktali a nebyli schopni souvislé věty. Nejklidnější byl Joram, pozvedl se ze svého sedadla, uklonil se hluboce před soudcem a pravil: – 37 –

2) (Joram): „Velký, přísný a nejspravedlnější vladaři a soudce nad celým Jeruzalémem a ještě mnohem dále! Pokud jde o pravdivý pojem bytosti Boží, je to těžká věc, neboť Mojžíš přísně zakazuje vytvořit si o něm určitou představu nebo, třeba jen zčásti zhmotnělou myšlenku! Proto také nenajdeš v našem chrámě jediný obraz, podle něhož by si lidské smysly mohly učinit viditelnou představu o Bohu.

3) Přesto však měli otcové – Abraham, Izák a Jákob – několikrát vidění, kdy se jim zjevil Bůh v dokonalé lidské postavě, viděli ho a mluvili s ním, ačkoliv se později v Mojžíšovi praví: «Boha nemůže nikdo živý spatřit, neboť Bůh jest stravující oheň a sídlí v nedostupném světle!»

4) Ale Mojžíš toužil přece jen jednou Boha spatřit, i kdyby mu to mělo přinést okamžitou smrt. A tu promluvil Bůh na Sinaji k Mojžíšovi: «Skryj se v této jeskyni, Já půjdu kolem! Jakmile tě zavolám, vyjdi z jeskyně a spatříš Moje záda!»

5) Ano, nyní, kdy jde o formu Boha a brzy zas, jak je přísně stanoveno o žádné formu a vlastně se pod trestem o ní ani jednat nesmí, bude vskutku těžké učinit si představu a pojem o Bohu a během času to už vůbec možné nebude, ačkoliv lidská mysl po formálním Bohu touží. Člověk vlastně ani nemůže pohanům zazlívat, že si Dia představují jako ztělesnění nejdokonalejšího člověka! My máme jen slovo «Jehova» a kromě toho už vlastně nic jiného!

6) Pokud jde o mne, pak mi tento chlapec jako Bůh naprosto a plně dostačuje. Ale myslí jen na lid, který visí na Mojžíšově učením a na proročích! Chrám je pro lid prastaré středisko jeho povznesení, do něho přichází se svým přáním, svou nadějí, v chrámě se svému Bohu cítí blízko, neboť Bůh vnímá skrze ucho velekněze a vyslyší jeho modlitby a modlitby jeho pomocníků! Odejmi to všechno lidu, na místo Archy úmluvy postav tohoto božského chlapce a budeš mít revoluci v celé zemi!

7) Jsme blázni, protože jsme k tomu nuceni. Kdyby tomu tak nebylo, a kdyby naše životy, blaho a klid lidu na tom nebyly závislé, už dávno bychom blázny nebyli! Nebo se snad domníváš, že je tak lehké, lidu předkládat to, co není, jako existující něco, o čem si člověk ani při nejlepší vůli nemůže učinit žádnou představu?!

8) Pokud jde o mne, myslím si o chlapci totéž, co ty. Nicméně před lidem musím pokračovat ve starém bláznovství a nedat ani v nejmenším najevo, že v nitru věřím něčemu docela jinému, než co navenek předstírám.

9) Kdyby se během času chlapec podařilo upozornit na sebe lid tak jako nyní nás a kdyby ho lid uznal a přijal jako toho, kterým jest, pak by byl s celým chrámem snadno hotov. Ale prastarou věc, v níž se kříží tolik zájmů, nelze odsunout stranou jako starou almaru; kterou je snadné odstranit nebo zničit a postavit na její místo novou.

10) To je můj názor, jenž se mnou jistě sdílí celý chrám a myslím, že mi bude sotva někdo odporovat!"

11) Pravil soudce: „Ano, proti takovému názoru se dá namítat jen málo nebo téměř nic. Ale na jedno se přitom nesmí zapomínat: Vy – jestliže na chlapcovo poslání věříte – přece můžete vhodným způsobem na chlapce upozornit a ukázat, kdo na svět přišel?!"

12) Pravil Joram: „Tento požadavek patří zřejmě k těm, které je možno nazvat slušné, je možné, že se v té věci dá něco podniknout! I tak to však bude odvážné a mohlo by z toho nám i tomu hodnému chlapci vyplynout mnoho nepříjemností!"

13) Neboť chlapec jistě nezůstane v chrámě, ale dnes nebo jistě zítra ho jeho rodiče odvedou zpět do Nazaretu a ten je odtud přece jen trochu dále, abychom tam mohli posílat každého, kdo by se po něm ptal.

14) Za druhé by se nás začaly vážně vyptávat statisíce, proč on, jenž byl prorokem přísliben, nesídlí v domě, který je pro něho jedině vhodný, totiž v chrámě!

15) A jaký důvod bychom měli udat lidu, že dává přednost Galileji a Nazaretu? Lidé by brzy začali říkat: «Město i chrám se musely těžce provinit; je třeba to prozkoumat a usmířit!»

16) Zkrátka, ať učiníme cokoliv, vyvoláme mezi lidem nesmírné vzrušení, jež nám způsobí mnoho potíží. Domnívám se proto, že by bylo rozumnější neříkat zatím lidem téměř nic, ale ponechat celou věc na chlapci a času!

17) I když pak nastane cokoliv, budeme na to tímto třídním jednáním připraveni, ba budeme moci připravit se ještě lépe! – Ať ostatně promluví chlapec sám a určí, co chce mít, neboť jeho vůli lze odporovat těžko!"

25. Ostrá slova chlapce Ježíše pokryteckým kněžím jeho nejhorším odpůrcům. Zneužívání chrámu.

1) Pravil Jsem Já: „Jsem nyní zde abych vám oznámil, že Jsem zde, abych naplnil dílo toho, který Mne poslal, jehož dle vlastního doznání neznáte, kterého však Já znám dobře, neboť On ve Mně sídlí ve své celistvosti!"

2) Mojžíš si Ho přál spatřit a uviděl jen záda – i tak zůstal oslněn po tři dny a jeho tvář poté tolik zářila, že ji musel zastřít, když šel k lidem neboť jejich oči by onu světelnou zář nesnesly.

3) Vy však Mi můžete docela dobře pohlížet v tvář a vaše oči neoslepuje žádná světelná záře! Proč? Protože tělo skrývá toho, který ve Mně sídlí! Nicméně je tady víc, než bylo tam! Ale vy to nevidíte, protože před vašima očima visí Mojžíšův trojnásobný závěs a bude ještě dlouho viset, abyste nemohli rozpoznat toho, jenž k vám přišel z nejvyššího nebe.

4) Se soudcem se ovšem můžete domluvit snadno, protože vašim dobře promyšleným slovům může propůjčit jen sluch, mluvit se Mnou je však poněkud těžší, neboť vnímám i nejtajnější myšlenky vašich srdcí, které zní docela jinak než slova vašich úst! Proto jste Mi v nejvyšší míře nepříjemní, protože se navenek stavíte jako čistí, ale duše máte plné špíny!

5) Jestliže vás soudce, v jehož srdci není falše, vyzval, abyste na Mne upozornili lid a občerstvili jej naplněním jeho naděje, proč hledáte všemožné nicotné výmluvy, pro něž by něco takového nebylo možné?!

6) Já vám však řeknu zcela otevřeně: vy – a nikoliv lid – to nechcete, vy sami jste Moji nejhorší odpůrci! Ale to nevadí; za prvé ještě nenastal Můj čas a za druhé jste tento chrám příliš znesvětili, než abych v něm chtěl přebývat! Vaše autorita nebude nikdy Mým prostřednictvím pozvednuta!

7) Zlobíte se, že vám Mojžíš zakázal vytvořit obraz Boží. Ale nevadí vám vydávat se před lidem za Bohy a učit jej, že Bůh nic nečiní bez vás a že nevyslyší jedinou prosbu, leč tu z vašich úst. Řekněte, zda něco takového Mojžíš přikázal?!

8) Ano, ano, měli byste lid vést na cestách vedoucích k nebi – neboť to jest vůle Boží a tak přikázal Mojžíš i jeho bratr Aron –, vy však děláte pravý opak, považujete svůj stav, Boha, národ i chrám za pořádné tučnou dojnou krávu a předstíráte, že jen vy máte od Boha právo ji dojit!

9) Já však vám pravím zcela otevřeně, že Bůh, jehož popíráte každým dechem i tepem, vám takové právo nikdy nedal a že vaše mrtvé a strojené modlitby nikdy nevyslyšel, že je nyní neslyší a nikdy je nevyslyší!

10) Neboť kdyby Bůh vaše plané skuhrání, vaše havraní skřeky vyslyšel, musel bych o tom něco vědět! Neboť co ví Otec, to ví též Syn, nebo: co ví Moje láska, to ví též Můj rozum! Ale o vyslyšení vašich modliteb neví nic ani Moje láska, ani Můj rozum!

11) A přesto říkáte: «Když ty, člověče, Boha o něco prosíš, nepomůže ti to nic, když však přineseš oběť a my budeme prosit za tebe, pak ti naše modlitba pomůže! Jedině my, kněží, se dokážeme účinně modlit, lid však smí jen přinášet oběti a spolu se modlit prostřednictvím bohatého obětního daru!»

12) Vysáváte tak lid dvojnásobně: především mu berete ze všech statků desátek a všechna prvorozená domácí zvířata, za prvorozené děti vyžadujete značný poplatek; za druhé vyzýváte lid bez přestání k obětem a slibujete mu dlouhé, vytrvalé modlitby, které však nikdy neuskutečňujete!

13) Neboť si ve svém nitru říkáte: «Jestli se modlíme nebo ne, to stejně nic nepomůže tomu, kdo oběť přinesl. Jestli mu něco pomůže, pak jediné obětní dar, který nám v dobrém přinesl!» A tak neděláte ani to, zač jste si dali zaplatit!

14) S kým bych vás měl srovnat? – Jste po všechny časy proti Bohu a zcela se podobáte trhajícím vlkům, kteří si navléknou ovčí kůži, aby před nimi ovce neutíkaly, oni je mohli snadno dostat a ostrými zuby roztrhat! Jaká je však vaše práce, taková bude jednou i odměna v říši duší! – To pravím Já a můžete se spolehnout, že se vám Moje proroctví vyplní."

26. Veleknězova zlostná námitka. Proroctví chlapce Ježíše o povolání pohanů mezi děti Boží namísto židů a o zničení chrámu a Jeruzaléma. Pravda o smrti Zacharijáše.

1) Při těchto Mých slovech se velekněz rozhněval a pravil: "Chlapče, kdo ti dává právo vyhrožovat nám a chrámu?! Sepsali jsme snad my stanovy, podle nichž musíme jednat?! Jak moudrá byla některá tvoje dřívější slova, tak nemoudrá jsou nyní! Nevíš snad, že žádný strom nepadne pod prvním úderem a že je marné měnit něco, co se pozměnit nedá?! Změň lid dovedeš—li to! Židovský národ je vpravdě už velmi starý strom, který neohneš tak snadno jako mladý ořešák!

2) Nepochybujeme o tom, že se ti dostalo od Boha vyššího povolání; ale proto ještě nemusíš zašlapávat staré pořádky, které tu jsou od Mojžíše – i když s některými dodatky, jež vyžadovaly současné poměry – a nemusíš nás, správce tohoto řádu, porovnávat a vlky v ovčím rouše! My jsme přece nikoho nerozsápali; jestliže jsme trestali rouhače Bohu a chrámu či cizoložníky, nedělali jsme nic jiného než to, co Mojžíš přikázal. Můžeš snad říci, že jsme byli v nepravu a jednali proti příkazům Božím?!

3) Važ lépe svá slova, když s námi mluvíš. Nalézáš—li na nás a chrámě něco špatného, řekni nám to jednoduchými, dobrými slovy a uvidíme, co se dá dělat! Ale vyhrožováním s námi nic nepořídíš!"

4) Pravil Jsem Já: „S vámi dosud nepořídil nikdo nic ani mírnými, ani ostrými slovy. Proto také zůstanete, jací jste, až do skonání světa! Milost vám však bude odňata a propůjčena pohanům!

5) Pohleďte přes velké moře do Evropy! Ta je obydlena jen pohany, velmi zřídka tam zavítá žid. Tam bude milost Boží přesazena!

6) Za nějakých sedmdesát let budou hledat Jeruzalém a chrám, ale nenajdou už místo, kde stálo město a kde stál chrám, a řeknou pak: «Co záleží na starém místě, kde chrám stával?! Vyberme si nejbližší vhodné místo, postavme tam chrám Šalamounův a zařídme jej tak, jak byl zařízen dříve!»

7) Ano, tak budou mluvit a tak také učiní! Avšak jakmile začnou na chrámu pracovat, vyrazí ze země mocný oheň a zničí stavitele i materiál.

8) Po několika takových nepodařených pokusech vtrhnou do země mocné pohanské kmeny z východu a jihu a vy budete rozptýleni po celé zemi a budete pronásledováni z jednoho konce země až na druhý!

9) Tak tomu s vámi bude, protože jste se svévolně vzdali starých Božích přikázání a nahradili je vlastními světskými, a vykrmovali jste se z velkých zisků, jak vám to umožňovalo zacházení s těmito stanovami.

10) Čtete sami kroniku chrámu; co se v něm potají událo, a najdete věci, nad nimiž se každému, od časů proroků jen trochu lidsky spravedlivě smýšlejícímu člověku, musí zježit vlasy hrůzou až k vrcholům Libanonu!

11) Každý kněz a prorok byl přece ukamenován, jestliže se vážně rozhodl odstranit z Jehovova domu ty ohavné lidské zákony a opět zavést zákony čistě Božské!

12) Jak je tomu dlouho, co byl velekněz Zachariáš, když v chráně obětoval, zardoušen vašimi rukama?!

13) Lid, jenž si Zachariáše vysoce vážil a miloval ho, žádal od vás vysvětlení, co se s tím Božím mužem stalo, když byl na jeho místo povolán nový velekněz.

14) Tu jste národ neuvěřitelně drze obelhali a prohlásili jste s pokryteckou zbožnou tváří, že se Zachariáš modlil ve Svatostánku za celý národ a že se mu ještě jednou zjevil anděl Páně, jehož tvář zářila víc než polední slunce.

15) A anděl prý promluvil k užaslému Božímu muži: «Ó, věrný služebníku Páně! Světozemské dílo jsi dokončil a byl jsi shledán spravedlivým před Bohem! Proto máš nyní tuto zemi opustit a následovat mne tak, jak jsi, s tělem i duší, podoben Enochovi a Eliášovi, před trůnem všemocného Boha v nebe, kdež tě očekává převeliká odplata!»

16) Nato prý Zacharijáš vzhledl nebesky zjasnělým pohledem k nebi a v náručí anděla zmizel okamžitě z chrámu i z této země!

17) Na ono vylhané místo jste pak ještě položili bílý kámen s nápisem: «Zjevení Zacharijáše, člověka Božího!» Tím jste si před národem umyli ruce a uctívali pak s lidem onoho Božího muže všelijakými žalmy, zatímco jste ho jako jeho nejhorší nepřátelé mezi velkým obětním oltářem a Svatostánkem, když se tam na kolenou modlil, přepadli a zardousili jako loupežní vrahové!

18) Stejně jako Zacharijášovi stalo se i mnohým prorokům a pravdivým velekněžím dle zákona Áronova! Poté však jste jim kvůli lidu zřídili vznešené monumenty a prokazovali jim až do současnosti veškerou úctu!

19) Řekněte, zda tomu je jinak! – Mlčíte, oněměli jste hrůzou, že Jsem to o vás vypověděl! Považujete se vzhledem k svému postavení za nedotknutelné před ramenem světské spravedlnosti; ano, toto rameno vás, bohužel, nezasáhne, protože se kromě Mne nenajde svědek, který by proti vám svědčil! Ale Já proti vám nepotřebuji světské pomoci spravedlnosti – nevložím na vás ruku a nebudu vás trestat. Ale setrváte-li ve své zvrácenosti, pak se vám stane, co Jsem vám předtím oznámil! – Promluvil Jsem, nyní mluďte vy!"

20) Tu se soudce zatvářil přísně a řekl Mi: „Jestli chceš, udělám s těmi maskami služebníků Božích krátký proces! Neboť mně tvoje svědectví plně dostačuje!"

21) Pravil Jsem Já: „Jen to nech být! Neboť pohled, Já mám ve své vůli přebytek síly a mohl bych je zničit v krátkém okamžiku. Ale ani ty, ani národ, a stejně tak ani Já bychom tím nic nezískali Stačí, že jsme poněkud prosvětlili jejich hlubokou noc, náhlý jasný den by je oslepil a společně s nimi i celý židovský národ. To by se stalo, kdybys je potahoval k přísné zodpovědnosti pro jejich nesčetné hrubé hříchy. – Sami se zapletou do vlastních sítí a zajdou v nich!

22) Člověku na zemi je dána míra pro dobro i pro zlo; stejně tak je dána míra každému řádu, každému národu a jeho zemi; jestliže však jsou národ a jeho země plni zla, následuje neochvějně přísný trest. Národ dohrál svou špatnou roli, a země bude přetvořena v poušť, tak tomu v nepříliš vzdáleně době bude s touto zemí!

23) Kdo je to schopen pochopit, ať to chápe! Přiblížila se doba, kdy se na zlé lidi bude volat ze střeš, jakého že ducha jsou děti, a jejich činy bude možno číst na jejich čelech! Neboť z této školy, ze které Jsem Já čerpal, co vím, budou čerpat též mnozí učedníci Mé lásky a budou pak také vědět, co Já vím, a činit, co činím Já! Ale čas se ještě nenaplnil. Až nastane, pak pochopíte a budete se podle toho řídit.

24) Já Jsem promluvil! Ten, kdo ještě má co říci, nechť mluví; neboť Já zůstanu mezi vámi už jen krátce, protože ti, kdo se domnívají, že Mne ztratili, budou brzy v Jeruzalémě a najdou Mne zde!"

27. Joram uznává chlapce Ježíše za Mesiáše, prosí ho o radu vysvětlení Isajáše. Obšírná odpověď chlapce Ježíše. Isajáš (52,14 a 53, 3).

1) Pravil Joram: „Milý chlapče, je nám vskutku líto, jestli jsme tě nějak urazili a že nás chceš tak brzy opustit! Poslyš, můj milý božský chlapče! Chci k tobě promluvit zcela otevřeně několik slov a domnívám se; že mi nebudeš mít za zlé, jestliže tě pak požádám o radu; nebudeš pak přede mnou a před námi mlčet?!"

2) Pravil Jsem Já: „Tak jen mluv, ačkoliv vím, co budeš říkat a jakou radu potřebuješ; ale kvůli ostatním se vyslov hlasitě, neboť oni mají zapotřebí slyšet to hlasitě víc než my oba!"

3) Nato přistoupil Joram ke Mně blíže a řekl: „Že jsi nepochybně Ten, který nám byl přislíben a na jehož příchod čekají všichni židé a s nimi též ostatní národy, o tom už nemám pochybnosti; oči mi otevřelo nejvíce to, že jsi věděl naprosto přesně už od pradávna o uvolněných mravech chrámu!

4) Neboť tomu tak je a je tomu tak už dlouho, a protože se od nás oddělila země Samaří a s Galilejí na tom nejsme o mnoho lépe. O duchu se u nás už vůbec mluvit nedá. Jen vynucenou politikou ještě trochu udržujeme vážnost chrámu.

5) Byl jsem sice nuceným účastníkem hrůzné hříšnosti uvnitř Šalomounových zdí, nemohl jsem však, i když jsem zlo viděl, jako jedinec proti tomu nic podniknout, protože u nás každý přínosný zásah závisí na rozhodnutí velké rady a většina hlasů je pro ono neblahé rozhodnutí směrodatná. Při takových příležitostech, které jsi před námi odkryl, jsem svým jediným hlasem nikdy nebyl pro, nýbrž vždy jsem byl proti, ale to odsouzenému nebylo nic platné.

6) Nahlížím nyní jasně, že takto se chrám neudrží sedm desítek let, a přece je škoda, že pro tento starý úctyhodný úřad zřejmě bude muset zhynout, a to se stane, neboť nám v nejbližší době začnou přerůstat přes hlavu Esejští a Saducejští.

7) Ale tu je nutno ptát se zcela vážně na radu, co by bylo ještě možno učinit, aby zůstal chrám zachován následujícím staletím! V tobě, božský chlapče, je, jak se zdá, tolik moudrosti, že by dle mého názoru jediné ona mohla nám dáti radu?

8) A konečně, protože máš být oním prorokovaným Mesiášem – o čem já za svou osobu ani v nejmenším nepochybuji – ještě o něčem velice zvláštním o Mesiáši právě z proroka Isajáše!

9) Zde máš 52. kapitolu – v ní to vypadá dosti neobvykle se vznešeným Mesiášem, jenž s Jahvem je jedna a táž bytost! Je tu zmínka o jeho lidském vzezření, kde se praví, že mnozí budou nad ním žasnout, neboť «tak neslavné bude mezi muži vzezření jeho a tvářnost jeho mezi syny lidskými». (Isajáš 52, 14)

10) A dále se praví: «A viděli jsme ho, pohrdaného a nejposlednějšího z mužů, muže bolesti, znajícího nemoc: a jako skrytý byl obličej jeho, a potupený, pročez jsme ho sobě ani nevážíli.» (Is. 53, 3)

11) Skutečně, když vidím Tvou dokonale zdravou postavu, která je plna půvabu, a vidím také, jak jsi uctíván, pak to s prorokem vůbec nesouhlasí! Nebo, co tím chtěl prorok říci?"

12) Pravil jsem Já: „Ano, to bude ono konečně pravdivé znamení, že právě Já jsem oním prorokovaným! Neboť na Mně se téměř do písmene uskuteční všechno, co jest zde psáno. Pokud však jde o Moje tělesné vzezření, prorokova výpověď se netýká právě jeho, nýbrž prorok zde obrazně vyjadřuje naprosto zvrácenou mysl a způsob myšlení současného lidstva, které se oproti Mé mysli a Mému způsobu myšlení bude vyjímat jako ohavná postava, jež je pokřivena všemožnými nemocemi a bolestmi.

13) Vznešení a bohatí tohoto světa proto Mnou budou velmi pohrdat a budou přede Mnou prchat jako před mršinou, a bude-li to shora připuštěno, budou Mne pronásledovat jako nejhoršího zločince, jak se už ostatně ukázalo ve vašem vztahu ke Mně. Neboť kdybych nebyl, před vámi lidské dítě, pod ochranou Římana, a kdyby už nastal čas a naplnil se můj vnější lidský život, nikdy bych nebyl vyšel živ z vašich rukou.

14) Takoví však, jací většinou jste, takoví i nadále zůstanete, až nad vámi bude vynesena velký rozsudek, o kterém prorokoval prorok Daniel, když stál na posvátném místě.

15) Avšak všechno by se mohlo ubírat docela jinou cestou, kdybyste uznali své velké omyly, činili pokání a docela se změnili! To však bude ve vašem případě těžké, a tak je vámi žádaná, již také mnou udělená rada neplodná! Neboť příliš jste závislí na světském vlivu a na pozemských pokladech a to vás uvrhne do zkázy! Nikoliv Já nad vámi zlomím hůl – i když bych tak vzhledem ke své moci učinit mohl – nýbrž vy sami a vaše světskost to učiní!

16) Ty se domníváš, že bych vám měl jen dát dobrou radu – vy že byste se potom poradili a uradili, jak, to nenápadně oznámit lidu? Ano, ano, jistě byste se radili, a vaše peníze a světský vliv by pak vystoupily a řekly: «Zůstaneme, čím jsme, a vyčkáme zda nad námi bude vynesena onen soud; neboť nějaký chlapec z Galileje přece nemůže nahnat strach takovému starému a pevnému řádu!» – Potom by Moje rada byla většinou hlasů zamítnuta a vy byste zůstali takoví, jací jste nyní, a vlastně ještě mnohem horší!

17) Dejte pryč všechno zlato a stříbro, dejte pryč všechny vzácné drahokamy a velké množství perel. Rozdělte většinu mezi chudé a další dejte císaři, jenž jako jediný má právo shromažďovat poklady země a použít jich v době nouze. Žijte jen z toho, co vám určil Mojžíš, litujte tolika znesvěcování a odpykejte velké hříchy pravdivou láskou k bližnímu. Nemějte žádná tajemství před národem, nýbrž buďte pravdiví, spravedliví a věrní v každém slově i činu, setrvejte při tom a nebudte nikdy zatvrzelí vůči lidem, probuzeným Duchem Božím: pak soud vynesena nebude a chrám setrvá až do skonání světa!

18) Neboť Pán Bůh si nepřeje mít z lidí stroje své všemoci, nýbrž je chce mít jako svobodné a samostatné děti! Nepotřebuje vaše oběti a modlitby, nýbrž chce, abyste Ho poznali ve svých srdcích, Jeho nade všechno milovali a též svého nejbližšího chudého bratra jako sebe milovali. Budete-li mu činit všechno, co byste si přáli, aby on činil vám, pak naleznete opět milost před Bohem a budete Mu milí jako matce její nejmilejší děti a bude vás chránit jako lvice svá mláďata a bude o vás pečovat jako kvočna o svá kuřata!

19) Můžete to učinit? – Ó ano, mohli byste, kdybyste měli pevnou vůli, ale ta vám chybí, vždycky vám chyběla, a proto jsem hovořil stejně jako všichni proroci a věštcí, kteří tu byli přede Mnou, k hluchým uším i srdcím!"

28. Důkaz chlapce Ježíše, že chrám a celou zemi už nelze očistit a zachránit. Nová archa úmluvy a „prokletá voda“.

1) Pravil Joram: „To bych přece jen neviděl jako hotovou věc! Neboť čas přinese radu, a má-li Šalamoun pravdu, když tvrdí, že je všechno marnost mohlo by se stát, že by i tvá proctví byla planá a že bychom přece jen mohli tvé hluboce upřímné rady uskutečnit! Neboť pohled, většina z nás s tebou naprosto souhlasí! Jsme ovšem nejmenší část chrámového osazenstva, ale v podstatě ti nejvýše postavení, a proto tón udávající! – Co myslíš?"

2) Pravil Jsem Já: „Taková situace byla v tomto domě už častěji, ba dokonce o mnoho příhodnější, a přece se lepší část neprosadila nikdy, nýbrž vždycky ten velký houf, jenž dovedl dělat větší rámus! Ale pravím tobě a každému, který nejen smýšlí jako ty a také se dle toho řídí – neboť i při tolika zlých nezůstane jediný spravedlivý nepovšimnut před tváří Boží – .

3) Dali jste si zhotovit novou Archu úmluvy a pořídili jste si nádobu k uchování «prokleté vody», kterou žádný prorok nedoporučoval a je tím nejhorším výmyslem a neblahým počátkem nové doby! Bylo to opravdu zbytečné, jak Archa, tak i nádoba! Proč jste raději neobnovili vlastní srdce spravedlivým pokáním před Bohem a nezměnili starou světskost v pravdivou lásku a milosrdenství?!

4) Vpravdě vám pravím: Stará Archa úmluvy, naplněna Božím Duchem, je ve Mně a před vámi a říká vám zcela otevřeně do tváře, že ve vaší nové Arše úmluvy není ani zrnko Božího Ducha, nýbrž jen starý, velice zlý strašidelný duch, jenž se zrodil z vašich srdcí; a prokletá voda, to jsou špinavé slzy, prolité za světské ztráty, od nichž jste očekávali největší zisky, a ti, kteří vás zradili Římanům, pokud se vám podařilo dostat je do drápů, většinou díky této vodě bídne zahynuli!

5) Ale od nynějška vám ta tisíckrát prokletá voda už nebude k užítku! Kdysi dávno bylo sice určeno, aby ti, kdo se ve věcech Božích dopustili zrady na chrámě – to byli Filištinští a jim podobní velice zlí a nevlídní pohané starých dob – dostali napít prokleté vody z Mrtvého moře!

6) Kolik tisíc lidí už zhynulo na následky vaší jedovaté vody, aniž by se dopustili sebemenší zrady pravého Boha z chrámu ve prospěch nějakého zlého pohana! Proč nevezmete sami v ústa mrtvou vodu, když sami pohanům tajně – ovšem za mnoho peněz – předkládáte často i to nejsvětější k nahlédnutí!

7) Hledte, toto a ještě mnoho jiného se zde v chrámě odehrává, a tento dům, jenž by měl být Božím domem na zemi, se stal doupětem loupežných vrahů. Není hrůzy, která by v tomto chrámě nebyla častěji páchána! Domníváte se, že je takové místo ještě stále dost dobré, aby v něm sídlil Bůh Pán?! S mečem, na němž tkví krev tvého bratra, nemáš nikdy táhnout do pole, neboť na něm lpí stará kletba a nikdy jím nevybojuješ vítězství!

8) Ano, svá srdce ještě můžete očistit, budete-li upřímně chtít, ale tuto budovu nikdy! Máte přece zákon, podle něhož může celá země, dům, pole, domácí zvíře i člověk být velkým hříchem proti Božímu Duchu navěky znečištěn – proč ne tento chrám, ve kterém byly nejednou spáchány největší a do nebe volající zločiny?!

9) Já vám však pravím: Nejen tento chrám, ale celá země je už dávno tak znečištěna, že ji nelze zachránit ani očistit, a bude proto vbrzku zničena pohany, stane se sídlem loupežníků a dravých zvířat.

10) Tím Jsem vám řekl zcela otevřeně své mínění a můžete s ním dělat, co chcete. Neboť Já vás brzy opustím a co Jsem říkal, říkal Jsem jen vám a jinak nikomu, i když Jsem po celou dobu věděl, jak tomu s vámi je, a nebudu i nadále s nikým hovořit, protože by to bylo neplodné! Vy byste mohli, kdybyste chtěli, věc ještě pozměnit, ale tato budova se už nebude hodit k ničemu! – Je vám to jasné?"

29. Škádlivá otázka veleknězova. Odmítavá odpověď chlapce Ježíše. Barnabeho prosba o vysvětlení Isajáše 54, 4–9 a její splnění Pánem.

1) Opět jednou promluvil velekněz: „Pověz mi, ty polobohu a poločlověče, chlapče z Galileje, kam hodláš odejít, že tě po dlouhou dobu neuvidíme? – Domnívám se, že jsi z Nazaretu, a sice syn tesaře Josefa, kterého dobře znám, a jeho ženy Marie, a protože někdo z nás každoročně jednou, dvakrát i třikrát navštěvuje galilejské obce, nemělo by to být tak těžké navštívit tě tam jako jistě velmi známou osobnost a radit se s tebou dále o reorganizaci chrámu?! – Jaký máš názor na tu věc, mladý proroku z Galileje?"

2) Pravil Jsem Já: „Kdyby v tvých slovech, jež Mne měla škádlit, bylo i tvé srdce, byl bych ti odpověděl; ale nezasloužíš si žádnou jinou odpověď než tu, jakou jsi nyní dostal!

3) Můžeš přijít do Nazaretu jednou nebo i tisíckrát, ale nikdy Mne nespatříš, tím méně budeš moci se Mnou hovořit. Neboť Já budu už dlouho předtím než přijdeš; vědět, kdy přijdeš, kam však Já mezitím půjdu, to nebudeš vědět ty ani žádný z tvých kněží!

4) Říkám ti, že je velmi těžké hledat a najít toho, kdo je vševědoucí! Ano, až přijde doba, kdy to duch, jenž ve Mně sídlí, dopustí, pak Mne opět najdete! – Nebo: budete-li poslušni Mé rady, pak na sebe nenechám dlouho čekat a sám přijdu k vám; jinak však teprve tehdy, jak už Jsem naznačil!"

5) Po těchto mých slovech už velekněz neřekl nic, neboť ho ve skrytu velmi hnětlo, že k němu jako k zástupci nejvyššího kněze nemá žádnou úctu. Ale ostatní to neviděli neradi, protože pro ně byl přísným domácím tyranem.

6) Nato ke Mně přistoupil Barnabe a pravil: "Pověz mi, nejmoudřejší chlapče! Jak rozumíš následujícímu textu 54. kapitoly proroka Isajáše? Hovoří o útěše Sionu a zní:

7) «Neboj se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zardíš; neboť nebudeš se stydět, nebo na zahanbení mladosti své zapomeneš, a na pohanění vdovství svého nevzpomeneš více.

8) Nebo panovat bude nad tebou ten, kterýž učinil tě, Hospodin zástupů jméno jeho: a vykupitel tvůj, Svatý izraelský, Bohem vsí země slouti bude.

9) Nebo jako panny opuštěné a truchlivé duchem povolal tě Hospodin, a jako manželky od mladosti zavržené, praví Bůh tvůj.

10) Na maličkou chvíli opustil jsem tě, ale v milosrdenstvích velikých shromáždím tě.

11) V okamžiku rozhněvání skryl jsem tvář svou maličko před tebou, ale v milosrdenství věčném slitoval jsem se nad tebou, praví vykupitel tvůj Hospodin.

12) Jako za dnů Noe mi to jest, jemuž jsem přísahal, že neuvedu vod Noemových více na zemi: rovněž tak jsem přísahal, že se nerozhněvám na tě, aniž na tě žehрати budu.»

13) Pohleď, tyto veledůležité Izajášovy verše považují i přes tvé vyhrožování Jeruzalému i chrámu za velmi příznivé a útěšné! Můžeš-li také tyto texty vztáhnout na sebe, pak ti budeme věřit, že jsi vskutku přislíbený Mesiáš, celý chrám bude stržen a na čisté hoře Libanonu postaven nový pro všechny věky."

14) Pravil Jsem Já: "Co bylo až dosud Mnou napsáno, vám mělo umožnit, abyste to pochopili; co se však týká Mne a Mého působení od nynějška, to pro vás bude těžko k pochopení, a vlastně zcela nepochopitelné!

15) Neboť ona panna, která se nemá bát, že bude zahanbena a nemá se stydět, že bude pohaněna, nýbrž má zapomenout na zahanbení mladosti své i na pohoštění svého vdovství, není Jeruzalém a jeho chrám, neboť vpravdě, tu by se obrazně řečená označení «panna» i «vdova» už vůbec nehodila!

16) Panna, o níž je tu řeč, bude Mnou teprve vytvořena: bude to Moje nové učení pro lid z nebe. A ono je nazýváno «pannou», protože je sobeckostí choré a v děvkaření drzé kněžstvo dosud nezneužilo ke svým hanebným světským účelům.

17) Toto Moje budoucí učení bude však na krátkou dobu nazýváno též vdovou, protože mu budu vzat vaším hněvem a vaší pomstou, ale jen za souhlasu toho, jenž jest ve Mně a nikde mimo. Mužem této panny a vdovy budu také Já, který Jsem onu pannu i vdovu vytvořil, to čtete v prorokovi, stejně tak i jí učiněná proroctví; neboť Já jsem onen muž a proroctví se týkají jen oné tajuplné panny.

18) Mnohem později však přijdou časy, jak je popsal Daniel, kdy bude také tohoto nejčistšího učení velice zneužito, nikoliv však prostřednictvím panny, nýbrž prostřednictvím synů a dcer. Pochopitelně tito nebudou účastníky Mého proroctví, nýbrž pouze ona «panna», jež vyjde z Mých úst, a její četné čisté děti!

19) Pohleď, tak ta věc dopadne a tak se bude vyvíjet a zůstane věčně nezměněna! Neboť s vámi a vaším chrámem nebudu už nikdy v žádném společenství. Přišel Jsem k vám, abych vás zachránil; vy jste Mne však nepoznali a nepřijali. Napříště vy budete chodit za Mnou, když vás bude tlačit bota, ale pak nepoznám Já vás, ani nepřijmu! – Rozuměli jste Mi dobře?"

20) Pravil Barnabe: „Vpravdě, snášet tě s lehkou myslí, k tomu je zapotřebí obrovská trpělivost, protože ty jsi stále tvrdší a hrubší! Ale ať tomu je, jak chce: my budeme přece jen chvíli čekat! S tebou mi to připadá jako s bleskem, jenž při vzniku vytvoří vražedně silné světlo a hřmění, které jej doprovází, dokonce otřásá zemí; ale po chvíli všechno skončí a je ještě větší tma než předtím!

21) Víš, ty jsi svým způsobem opravdu zjev, jenž hledá jemu podobné, a při všem tvém vzdoru jsi nám přece jen způsobil mnoho potěšení! Tvoje nadání, chlapče, lze vhodně využít, ale mělo by se ti dostat docela jiné a svobodnější výchovy a tvé vskutku velkolepé a dosud

nevidané vlastnosti by měly dostat trochu více lidskosti, tak by ses mohl stát člověkem. jakého dosud svět neviděl! Ale svou neustálou příkrostí získáš mezi lidmi jen velmi málo přátel! Jestliže se tvá podivuhodná přírodní síla ještě zvětší a ty se nebudeš muset obávat žádného nepřítele, bude se tě sice každý bát, ale nikdo tě nebude milovat a nebude si tě vážit. Mně samotnému je milejší být všemi lidmi milován než obáván! – Chceš se ty nebo někdo jiný k tomu vyjádřit?"

22) Pravil Jsem Já: "Ó, ano, měl bys docela pravdu, kdyby byli všichni lidé čistí a dobří! Ale protože jsou na zemi lidé různí, z nich někteří dobří a mnozí jiní špatní, proradní a zlí, byl by vskutku velmi těžký úkol pro spravedlivého a pravdivého počínat si tak, aby ho milovali všichni stejně! Člověk by musel být se zlým zlý a s dobrým dobrý a pohled, to je stejně nemožné jako být světlem, které šíří největší jas a na témže místě současně i nejhlubší tmu!

23) Já ti to povím: Skuteční přátelé věčně neměnné pravdy Boží, ti Mne milovat budou, a to nade všechnu míru: avšak lidé, kteří pošlapávají Božské zákony a pravdy, a žijí, jako by žádného Boha nebylo, ti nechť se Mne obávají po všechny časy! Neboť takoví lidé a svěštětí popíratelé Boha Mne pak poznají a pochopí, že nerozumím žertům a odplácím každému podle jeho činů; neboť jedině Já sám mám k tomu navěky nejdokonalejší moc."

24) Pravil Barnabe se smíchem: „Ale chlapče, co to povídáš o «věčnosti», když je ti sotva dvanáct let? Kam tě to vede tvá mesiášská horlivost? Zůstaň pěkně při zemi a my tě rádi vyslechneme!"

25) Pravil Jsem Já: „Jdi už, jsi Mi protivný! Mám snad na mysli toto tělo, které je na zemi pochopitelně teprve dvanáct let?! Nepodal jsem vám už včera dostatečné vysvětlení o věčnosti tohoto ducha, jenž ve Mně sídlí a působí?! Proč mi předhazuješ Mou mesiášskou horlivost?! Nejdříve se snaž pochopit a potom teprve uvaž, zda se Mnou chceš rozmlouvat o věcech, jež jsou ti zřejmě vzdálenější a neznámější než daleký zemský pól!"

30. Nikodémova otázka na zemské póly. Odpověď chlapce Ježíše. Přátelský svazek mezi Nikodémem a chlapcem Ježíšem.

1) Pozvedl se jiný starší a řekl: "Co ty víš o dalekém pólu země?! Pověz mi více, slyšel jsem o tom už jednou vyprávět jakéhosi velmi zcestovalého Řeka."

2) Pravil Jsem Já: „Vím všechno nejen o zemských pólech, ale i o všech dalekých pólech veškerých nebes Božích! Ale abys to mohl pochopit, musel bych ti opatřit učitele nejméně na tisíc let! To však nejde; ale povím ti něco docela jiného:

3) Těm, kdo se spojí v Mém učení, dám svého ducha, jenž z nich učiní pravé děti Boží a povede je k veškerému poznání a veškeré moudrosti, a vpravdě nezůstane v nekonečnosti skryto nic, a to jak v přírodě, tak i v nich samých, co by jim zůstalo cizí!

4) Staneš-li se učedníkem Mého učení, dostane se ti ochutnání z darů Božího ducha a poznáš zemské póly lépe, než jsi je poznal až dosud!"

5) Tázající se při Mé odpovědi podivil a zapsal si ji za uši, protože ještě nebyl starý, ale už jeden z nejmoudřejších mezi staršími. Neboť titul starší dostal často docela mladý člověk, jestliže měl k tomu vyžadované předpoklady, tj. zlato, a také dostatečný rozum! A to Mému tázajícímu nechybělo. – Jmenoval se Nikodém, a později se, když Jsem nastoupil učitelský úřad, stal tajně mým učedníkem, jak je ostatně známo.

6) Tento starší si moje slova zapsal tajně hluboko do srdce a byl velice pozorný. Povstal ze svého sedadla, přišel ke Mně, tiskl Mi přátelsky ruce a zašeptal Mi potají: „Milý, zázračný chlapče! Přijdeš-li zase jednou do Jeruzaléma, navštiv mne sám, my dva se snadno dohodneme! A kdyby tvoji rodiče něco potřebovali, ať se jen obrátí na mne! Jmenuji se Nikodém."

7) Já Jsem mu stiskl rovněž přátelsky ruku a řekl: „Přijdeš—li jednou do Nazaretu, budeš jediný, kdo Mne z celého kolegia najde. A kdyby ti něco chybělo, přijď k nám a Já ti pomohu ve všem, co by ti udělalo radost. Ostatně už tvá dobrá vůle mluví za tebe.

8) Protože jsi však současně stávajícím představeným všech jeruzalémských občanů, dávej pozor, aby ze strany nadmíru panovačného nejvyššího kněze, jenž Mne nechtěl patřičně poctít, nebyli lidé příliš utlačováni v chrámě i mimo chrám, a Já nebyl nucen vynést soud nad tímto městem předčasně.

9) Mysli na Mne! Moje jméno jest Ježíš Emanuel, Můj duch se nazývá Jehova Cebaot! Teď víš, na čem jsi! Důvěřuj Mi, stav na mně, a nepoznáš smrt!"

10) Když Nikodém uslyšel tato Moje slova, v duchu se tajně potěšil, ale svým kolegům nedal nic najevo.

31. Závěrečná řeč římského soudce. Římanův dotaz po pobytu Ježíšových rodičů a vysvětlení chlapce Ježíše.

1) Římský soudce si třel čelo a řekl hlasitě: „Slyšte ještě jednou mne! – Po tom všem, co jsem po tři dny svým ostrým zrakem na tomto chlapci pozoroval, od něho slyšel a viděl, je nad slunce jasnější, že On je zcela jinou bytostí než my ubozí, nadmíru slabí a smrtelní lidé této země!

2) Patří sice dle svého původu k židovskému kmeni a platí pro něho zčásti zákony chrámu a zčásti, jako pro každého Žida, zákony naše. Uvědomil jsem si však také, že duch tohoto chlapce je vlastně základem všech zákonů, stejně tak každého státu, jako každého společenského zřízení, ale nadto však také všech nám zřejmě nikdy dostupných zákonů velké přírody, její veškeré hmoty a veškerých duchů! Je současně i nejmoudřejším a nejspravedlivějším soudcem a v jeho bytosti není ani zrnko špatné! Co by s ním mohly mít společného naše zákony, když On je zřejmě pánem všech zákonů?!

3) Prohlašuji ho proto za svobodného, až k nebi vysoko povzneseného nad všechny naše římské zákony a rovněž tak nad všechny vaše nic neříkající zákony chrámové a prohlašuji tímto slavnostně, že je tento chrám k přijetí jeho svaté osobnosti příliš nedůstojný, a kdyby se Mu zachtělo navštívit zkažený Jeruzalém, bude přijat s radostí a nejvyššími poctami, jaké mohou prokázat smrtelní nesmrtelnému a všemohoucímu Bohu, v mém zřejmě čistším paláci.

4) A když budeš chtít ke mně přijít, budu hlasitě volat: «Slyšte, národové, můj dům a římského vladaře potkalo největší a nejvyšší štěstí!»

5) Vezme toto štěstí vám, Židům, a dá je nám, pohanům, a ještě v Jeho čase vás rozdrť naše těžké paty, prach a popel vysypeme na toto místo, kde se nyní dáváte velebit, vzývat jako Bohové oklamáným národem!

6) Promluvil jsem z nejhlubšího přesvědčení a jsem toho názoru, abychom toto zasedání ukončili, protože vás, v temnotě setrvávající kněze, nelze přimět k lepšímu mínění. Neboť nač plýtvat svatými slovy před docela hluchými, jejichž srdce jsou tvrdá jako kámen?!"

7) Pravil Jsem Já: „Jen ještě chvíli, než přijdou ti, kdo Mne už po tři dny hledají! Dovědí se v nocležně «Nazaret», jenž stejně patří k chrámu, kde Jsem, a přijdou Mne sem hledat. S nimi se vrátím do Nazaretu! Neboť tělem musím zůstat u těch, které jsem si sám věrně a pravdivě vyvolil!"

8) Pravil Říman: „Ale jak je to možné, že jsi se svým nejmilejším ztratil? Neboť pokud vím, museli Tě sem přece doprovodit a dokonce se pamatují; že jsem při vstupu do velké zkušební haly chrámu viděl po tvém boku starého, důstojného muže a docela mladou, ale velmi zbožně

vyhlížející ženu! Když zaplatili malý poplatek, šli s mnohými jinými do chrámu a potom jsem je už nespátřil; ale museli přece vědět, že nemůžeš být nikde jinde než tady?!"

9) Pravil Jsem Já: „Nejmilejší přáteli, pohled, je to zcela prosté: Já jsem to tak chtěl, protože je to v Mé vůli a v mém věčném plánu Neboť ti řeknu: Tuto scénu Jsem už od věčnosti předvídal. Proto se tak, zcela přirozeně, všechno stalo!

10) Mí rodni rodiče mne očekávali jako všichni ostatní ve známé nocležně, neboť věděli, že ji nemohu minout. Protože si však Můj živitel Josef dal u kováře v Damašku zhotovit nové nářadí a už předem věděl, že nebudu tak brzy hotov, a moje tělesně velmi zdatná matka Marie ho tam doprovázela, aby pomohla nést břemeno, požádal příbuzné a známé z Nazaretu, aby Mne vzali s sebou k nejbližší stanici, kdyby se s Marií vrátil příliš pozdě, jelikož se od kováře nechtěli vracet přes Jeruzalém, což by jejich cestu jen prodloužilo.

11) Tak to bylo dohodnuto a tak se také stalo. Oba se v Damašku dlouho zdrželi, a když pak dorazili do oné stanice, našli tam sice mnoho známých a příbuzných z Nazaretu, ale Já Jsem mezi nimi nebyl. A tito se domnívali, že jsem nejspíše odešel se společností, která cestovala už dříve, do další nocležny – Moji rodiče tomu uvěřili, neviděli v tom nic zvláštního a táhli do další nocležny, kam však dorazili až po půlnoci. Ale tam jsem také nebyl!

12) Časně ráno se vydali na cestu do ještě vzdálenější nocležny, ale ani tam Mne nenašli. Odtamtud se vrátili nazpátek, dorazili do naší nocležny a k velkému uklidnění se dověděli, kde Jsem, a brzy Mne zde s malou výtkou najdou!"

13) Pravil Říman: „O, vytýkat ti nesmějí nic, proti tomu budu protestovat!"

14) Pravil Jsem Já: „Ach, ať jen se stane všechno, co prorok předvídal, Já jim pak povím své mínění, jež jim jako lidem velmi prospěje!"

15) Nato chtěl ještě něco říci velekněz, ale Říman a Šimon to nepřipustili a prohlásili zasedání za skončené.

32. Příchod Marie a Josefa do chrámu. Otázka rodičů a synova odpověď. Přátelská, rozprava Římana a Nikodéma s Ježíšovými rodiči. V Římanově paláci. Návrat do Nazaretu.

1) V té chvíli vstoupili Moji rodiče do této mimořádné zasedací síně, provázeni chrámovým služebníkem, a v duchu nadmíru užasli, že Mne nalézají v tak vysoce moudré a velkolepé společnosti.

2) Říman se jich ihned otázel, zda Jsem jejich syn.

3) A rodiče to potvrdili se zřejmou velkou radostí. Marie však – ne snad proto, aby mi něco vyčítala, nýbrž spíše, aby trochu uplatnila před velkými pány své mateřství – pravila, ovšem nejlaskavějším hlasem na světě: „Ale, nejmilejší synu, proč jsi nám to udělal? Téměř po tři dny tě se strachem hledáme!"

4) Pravil Jsem Já: „Jak jste to mohli učinit?! Řekl Jsem vám přece už předem doma, že zde musím vykonat cosi, co jest vůlí Mého otce v nebesích!"

5) Nato oba mlčeli a zapsali si tato slova hluboko do srdcí.

6) Nato jim Říman podrobně vylíčil, jaká osobnost že Já jsem, co Jsem mluvil a učinil, jak se všichni podívovali Mé veliké moudrosti a moci Mých slov a stejně tak nepochopitelné moci Mé vůle a jak on, jako jedna z nejvyšších mocenských římských autorit, si Mne oblíbil a že se jim, jako Mým rodičům, má vyjít v každém ohledu vstříc,

7) načež mu obzvláště Josef nadmíru přátelsky poděkoval a nabídl se mu v případě potřeby jako tesař a architekt a brzy nato mu byly Římanem svěřeny velké stavby v Jeruzalémě i

v okolí. Dokonce i novou soudcovskou stolicí podle římského způsobu směl Josef vytvořit a vydělal přitom mnoho peněz.

8) Také přebohatý, Šimon z Betanie ujistil ještě v chrámě Josefa svým upřímným přátelstvím, načež jsme se pozvedli a chystali se k odchodu.

9) Nato se pozvedli také kněží, hluboce se Římanovi poklonili a odešli – až na Nikodéma. Tento nás však přátelsky doprovodil až k velkému paláci Římana, jenž si nedal vzít, aby nás na noc nepozval k sobě a nenabídl nám vybrané pohoštění. Musel jsem požehnat jeho ženě a všem jeho dětem, a on řekl:

10) (Římský soudce): „Nyní teprve se mému domu dostalo největšího štěstí a nejvyšší pocty; neboť Pán všech pánů a král a císař všech králů a císařů celý dům navštívil a požehnal mu!”

11) Ze byli moji rodiče výsostně potěšeni a dojata, je snadno pochopitelné, že na tuto chvíli nezapomněli nikdy.

12) Nato jsme byli uvedeni do jídelny, kde na nás čekala znamenitá večeře, která přišla obzvláště vhod Mým unaveným a hladovým rodičům.

13) Při dlouho trvající tabuli musela Marie Římanovi vypravovat všechno o Mém početí, narození a ještě mnoho podrobností z Mého dětství a on často vykřikoval, pln nadšení a údivu:

14) „A to ti kněžští hrdinové vědí – a řece nevěří?!”

15) Po večeři jsme se odebrali k odpočinku a následujícího dne nám Říman obstaral velmi pohodlnou dopravu až do Nazaretu a dal Josefovi bohaté cestovné. Šimon nás doprovodil až do Galileje, kde měl v obchodním zájmu něco vyřídit.

16) Je známo, že Jsem až do svého třicátého roku dal málo najevo své Božství, a tak tato jedině pravdivá a správná zpráva o třech dnech v chrámě končí. Blaze tomu, kdo jí uvěří a nebude se nad ní pohoršovat! Hojně bude požehnáno tomu, kdo jí bude číst s vírou v srdci!

Amen. To pravím Já, Pán. Amen, Amen, Amen.

33. Závěrečné slovo Jakoba Lorbera. Mě, slouhy Božího, poznámka 13. ledna 1860.

Ó Pane, především Ti děkuji, já, ubohý hříšník, za toto nádherné, nanejvýš milostivé sdělení jakého tu ještě nikdy nebylo, jehož jsem především já, ale též celý svět, nehoden! Protože Jsi nám, ó Pane, tím prokázal převelikou a nezaslouženou milost, požehnej nám též, abychom Tě, naplnění pravou vírou, z celého srdce milovali! Odpusť nám naše četné slabosti, učiň nás silnými v lásce k Tobě a k našim ubohým bratrům a ponech nás Tvým nejsvětějším jménem občerstvit srdce zarmoucených a trpících bratří v každé době! – Ó, vzpomeň také Pane, ve své velké lásce, svého ubohého slouhy na zemi a přijmi můj nejhlubší dík za všechnu Tvou, mnou nikdy nezaslouženou dobročinnost, kterou Jsi mne milostivě–oblažil ve všech časech! Ó, dovol však též, abych směl Tvým jménem, spojen s Tvým požehnáním, požehnat chudým, potřebným, utlačovaným a všem Tvým skutečným přátelům a mým dobrodincům!

Tobě jen všechna sláva a všechna naše láska na věčnost, Tvá jen svatá vůle nechť se stane!

V nejhlubší pokoře Tvé milosti zcela nehodný slouha.

SEZNAM OSOB

(čísla znamenají kapitoly)

Jednající osoby:

Chlapec Ježíš: 1–32

Barnabe (levita): 6, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 29

Starší: 2

Jiný starší: 3, 10

Pyšný farizej: 5

Mladý znalec Písma: 2

Jiný znalec Písma: 10

Římský soudce: 3, 5, 7–11, 16, 17, 20, 21, 31, 32

Nejvyšší z Betlému: 4, 5

Velekněz: 6–11, 16, 21, 22, 29

Joram: 13, 14, 16, 19, 20, 21, 24, 27, 28

Josef, Ježíšův živel: 32

Marie, Ježíšova matka: 32

Nikodém: 30, 32

Šimon z Betanie: 2, 3, 10, 11, 12, 16, 20, 31, 32,

Osoby, o kterých je zmínka:

Árón: 10, 22, 25, 26

Abraham: 2, 6, 11, 24

Adam: 21

Alžběta, žena Zachariášova: 6

Anna: 2, 3

Belzebub: 8, 11, 18

Bileam: 16

Cebaot: 2, 4, 23, 29

Daniel: 2, 4, 5, 6, 9, 11, 13, 14, 26

Eliáš: 2, 3, 15, 23

Emanuel: 2, 3, 5, 7, 23

Eva: 11

Enoch: 14, 16; 26

Herodes: 3, 5, 8

Isajáš: 2, 3, 5, 6, 7, 13, 14, 15, 19, 20, 21, 27

Izák: 2, 9, 11, 24

Job: 11

Jákob: 2, 9, 11, 24

Jehova: 2, 5, 6, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 19, 22, 24, 26, 27, 28

Jehova Cebaot: 2, 9, 30

Ježíš Emanuel: 30

Joachim: 3, 6

Jan Křtitel: 7

Josef, Ježíšův živel: 2, 3, 6, 13, 15, 29, 31

Kornelius: 3, 23, 33

Lazar: 2

Marie, matka Páně: 2, 3, 4, 6, 13, 15, 23, 29, 31

Marie, Marta, sestry Lazarovy: 2

Melchisedek: 16

Mesiáš: 2, 5, 6, 7,10–19, 21, 22, 27, 29
 Michael (Archanděl):11
 Midas:16
 Mojžíš: 2, 3, 8,10,11, 21, 22, 24, 25, 26
 Nimrod: 3
 Noe: 9,16, 29
 Šalomoun:16, 26, 28
 Samuel: 3
 Saul:11
 Simeon: 2
 Zacharijáš: 6, 7,11,12,15, 26
 Zeus:17, 24

Obsah:

Předmluva	1
1. Obyčej zkoušet děti v jeruzalémském chrámě	2
2. Duchaplný chlapec Ježíš v chrámě. Obětní dar starého Šimona. První otázka. Řeč mladšího znalce Písma. Isajáš 7,14–16.	4
3. Otázka chlapce Ježíše znalcům zákona: „Kdo je ona „panna“ a kdo její“ syn“? Odpověď moudrých znalců Zákona	6
4. Ježíšova opětá žádost o zodpovězení Jeho otázky, týkající se Isajáše 9,6	8
5. Řeč nejvyššího kněze synagogy v Betlémě a odpověď chlapce Ježíše. Nepodařený pokus rušit, jak se o něj snažil starý pyšný farizej	9
6. Dobrodzání mladého levity. Urážlivá slova nejvyššího kněze o tesařové synu z Nazaretu	11
7. Odpověď chlapce Ježíše na slova velekněze. O poslání syna Zachariášova a o zázračné moci tesařova syna.	12
8. Veleknězovy výhrůžky a přísný protest římského soudce proti nim	13
9. Proroctví chlapce Ježíše římskému soudci a hněv veleknězův. Jak se sám člověk může stát živoucím slovem Božím, ba dokonce Bohem. Chlapec Ježíš vyvrací tvrzení velekněze pomocí katechismu	14
10. Nepodařený pokus staršího znalce Písma ospravedlnit velekněze a dát jeho slovům smysl. Odročení zasedání dle přání soudce na příští den Chlapec Ježíš a Šimon jako hosté římského soudce v noclehárně	15
11. Noční porada kněží	16
12. Shromáždění zkušebního kolegia v hovorně druhého dne. Nepodařený pokus kněží zasedání zrušit	21
13. Zasedání pokračuje. Chlapec Ježíš se táže kněží: "Co byste dělali, kdybych přece byl Mesiášem?" Opatrná odpověď talmudisty Jorama, týkající se Mesiáše 23	
14. Svědectví chlapce Ježíše o sobě jako pravém „Rychle kořisti, spěšně lov!“ Joramův názor: vyčkat a nechat rozhodnout čas! Ježíš poukazuje na Boží	

všemocnost v sobě. Joramova odmítavá odpověď	24
15. Nejruznější námitky Jorama a velekněze proti Mesiášství chlapce Ježíše a jejich vyvracení	25
16. Otázka posmívajícího se Barnabeho. Pánova kárající odpověď a protiotázka Barnabovy rozpaky a omluva. Zázrak s oslíma ušima a živoucím oslem	26
17. Zázračné zmizení osla. Zázrak s kamenem. Udiv římského soudce nad zázračnou silou chlapce Ježíše a objasnění příchodu jeho království Božího	29
18. Vyprávění chlapce Ježíše o zázracích dvaceti sedmi kouzelníků v Damašku. Barnabovy rozpaky a údiv. O tajemství vševědoucnosti chlapce Ježíše	30
19. Chlapec Ježíš vysvětluje obě slova „ Jeruzalém" a „ Melchisedek". Písmo Svaté jako Boží slovo. Joram poukazuje na nesrozumitelnost Isajášových textů, zmiňujících Mesiáše	30
20. Druhá noc v nocležně. Joram a Barnabe hledají příslušné Isajášovy texty	32
21. Začátek rozpravy třetího dne. Joramův nepodařený pokus přerušit načaté téma. Nevhodný zásah velekněze a jeho vyvrácení chlapcem Ježíšem	33
22. Uznalá slova římského soudce k chlapci Ježíši a jeho slova o zákonech pořádku ve státě a o božském zákonu lásky k bližnímu	34
23. Čtení Isajáše (9, 5–6) ústy římského soudce	35
24. Slova Joramova o Boží bytosti v odpověď římskému soudci	37
25. Ostrá slova chlapce Ježíše pokryteckým kněžím, jeho nejhorším odpůrcům. Zneužívání chrámu	38
26. Veleknězova zlostná námitka. Proroctví chlapce Ježíše o povolání pohanů mezi děti Boží namísto židů a o zničení chrámu a Jeruzaléma. Pravda o smrti Zacharijáše	39
27. Joram uznává chlapce Ježíše za Mesiáše, prosí ho o radu a vysvětlení Isajáše. Obšírná odpověď chlapce Ježíše. Isajáš(52, 14 a 53, 3).	41
28. Důkaz chlapce Ježíše, že chrám a celou zemi už nelze očistit a zachránit. Nová archa úmluvy a „prokletá voda"	43
29. Škádlivá otázka veleknězova. Odmítavá odpověď chlapce Ježíše. Barnabeho prosba o vysvětlení Isajáše 54, 4–9 a její splnění Pánem	44
30. Nikodémova otázka na zemské póly. Odpověď chlapce Ježíše. Přátelský svazek mezi Nikodémem a chlapcem Ježíšem	46
31. Závěrečná řeč římského soudce. Římanův dotaz po pobytu Ježíšových rodičů a vysvětlení chlapce Ježíše	47
32. Příchod Marie a Josefa do chrámu. Otázka rodičů a synova odpověď. Přátelská, rozprava Římana a Nikodéma s Ježíšovými rodiči. V Římanově paláci. Návrat do Nazaretu	48
33. Závěrečné slovo Jakoba Lorbera. Mne, slouhy Božího, poznámka 13. ledna 1860	49
34. SEZNAM OSOB (čísla znamenají kapitoly)	50
OBSAH.	52

* * *